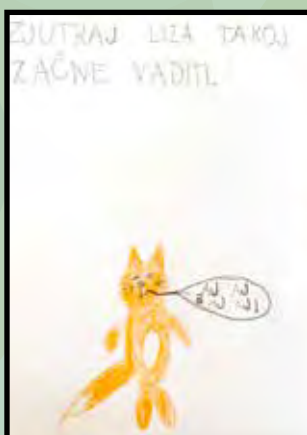
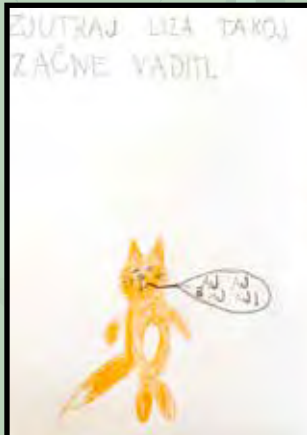

LOŠKA MÉDLA 2019-2020

MIJA ZGODBA,

Lana Malovrh, 2. a

TVIJA ZGODBA

**M|JA
ZG|DBA,**

TV|JA ZG|DBA

Zgodba je, če kdo pripoveduje o resničnih ali izmišljenih dogodkih, ki so povezani v celoto.

Zgodbe so lahko šaljive, žalostne, detektivske, ljubezenske, živalske, doživlajske itd. Lahko so resnične, malo manj resnične, izmišljene ... daljše, krajše ali zelo kratke zgodbice.

Učenci naše šole so ustvarjali in pisali svoje zgodbe, zgodbice, tudi v verzih. Nekatere so preproste, druge bolj zapletene, so kratke ali daljše. Vse pa so napisane zato, da jih bomo brali, se ob branju mogoče nasmejali in kratkočasili ali pa zamislili ob sami vsebini zgodb oziroma zgodbic.

Brez vašega pisanja, učenci, ne bi bilo šolskega glasila OŠ Škofja Loka-Mesto, zato še kako drži, da življenje piše zgodbe in zgodbe pišejo življenje.

Zahvaljujemo se vsem na razredni in predmetni stopnji, ki so pomagali pri nastajanju glasila in spodbujali učence za pisanje zgodbic.

Hvala tudi ge. Nini Berčič Demšar, grafični oblikovalki Loške médle, za likovno opremo in urejenost šolskega glasila.

1. A

Učenci 1. A so ustvarjali zgodbe skupaj s svojimi prijatelji iz 6. B razreda. Pri ustvarjanju so zelo uživali, hkrati pa so se učili, kaj vse mora zgodba vsebovati. Ker še ne znajo pisati, so jim šestošolci obljubili, da bodo oni njihove skupne zgodbe prepisali, in to z velikimi tiskanimi črkami. Pa še nekaj – ustvarjali in pisali so z roko, kar gre skupaj s tednom pisanja z roko, ki smo ga imeli na šoli. Prvošolci so šestošolcem hvaležni za čas, spodbudo in pomoč. Kmalu se bodo spet srečali.

Šola

ŠOLA JE STAVBA, V KATERI
SPOZNAVAMO NOVE STVARI. TAM SE
NAJČIMNO VELIKO ZAMMIVIH SIVOV, KI JIH
BOMO POTREBOVALI V ŠOLI. DOBIMO SVOLE
PRIJATELJE TAM SE JE TUDI PISATI
TREBA IMAJTI

Pisnica o šoli
V ŠOLI POUČUJAMO, DOMA SE PA UČIMO
DA DOBRO BOMO ZNALI, IN ŠTRE DOMNI
PRIJELJALI

Rok, Anže, Oskar, Jaša

Rok, Anže, Oskar in Jaša, 1. a

MOJA ZGODBA
POBEGU DINOZAVRA

LUKA JE DEČEK IN STAR JE 6 LET
HODI V PRVI RAZRED.

NEKEGA DNE SE JE S STARŠI
ODPRVIL V MUZEJ DINOZAVROV.
NJEGOVI STARŠI SO ODŠLI GLEDAT
DINOZAVROVA JAJCA, LUKA PA JE ŠEL
GLEDAT ROBOTSKE DINOZAVRE. PO
NESREČI SE JE NASLONIL NA GUMB
IN DINOZAVRI SO ZAČELI TEČI PO
MUZEJU. LUKA JE BEŽAL PRED
STRAŠNIM T-REX SOM. NATO SO

Luka, Iva, Karolina in Tea, 1. a, Lara, 6. b

PRIŠLE VARNOSTNICE PO IMENU
IVA, KAROLINA IN TEA. USTAVILE SO
DINOZAVRE, LE T-REX PO IMENU REX JE
POBEGNE. LUKA IN VARNOSTNICE SO
ODŠLI V MESTO KJAT REXA. SPLEZAU
SO NA STOLPICO IN JE DOLNO GLEDOM
VIDELI REXA, KI JE JEDEL SLADOLED. ŠLI
SO DO NEGA IN GA ZAHVALILI. NEM
SO PRIHVALI V MUZEJ. TAM SO GA DALI
KRAJ NA NJEGOVO MESTO.

TAKO SE JE DINOZAVRSKA DOGODIVSČINA
SREČNO KONČALA.

LUKA, IVA, KAROLINA IN TEA, 1. A, LARA, 6. B

MOJA ZGODBA

NEKOČ SO SE DRUŠČINA, V KATERI SO
BILI NIK, MAKS, LOVRO IN IZABELA. ODPR
AVILI V ŽIVALSKI VRT. TAM SO VIDELI
RAZLIČNE ŽIVALI. NIKU SO BILI NAJBOLJ
VSEČ LEVI, IZABELI KONJI, LOVRO GEP
ARDI IN MAKSU SLONI. V ŽIVALSKEM
VRTU SO SE ZELO ZABAVALI, ZATO SO
SKLENILI, DA BODO VEČKRAT PRIŠLI.

LOVRO, IZABELA, MAKS, NIK 1A
TIA, MIKA 6B

Lovro, Izabela, Maks in Nik, 1. a
Tia in Nika, 6. b

MOJA ZGODBA

SANJALA SEM

NEKEGA VEČERA SEM ŠLA V POSTELJO IN
SEM ZASPALA. ZAČELO SE JE NORO
POTOVANJE. V SANJAH TRI DEKLICE SO SE
V SANJAH ZBUDILE IN SE SPREMENILE V
ŽIVALI, KI SO ŽELELE POSTATI. TE DEKLICE
SO SE SREČALE, KER PA SO SE ŽE POZNALE,
SO BILE NAJBOLJŠE PRIJATELICE. SPREMENILE SO
SE V MORSKEGA JEŽKA, METULUČKA IN LISIČKO.
ZARJAL JE MOČAN VETER IN DEKLICE JE PONESE
V DEŽELO SLADKARJI. NAJDELE SO SE JH IN
SE NATO SPREMENILE NAJAZ V DEKLICE.

IZ SANJI SO ME PREBUDILI SONČNI ŽARKI.

MIA, MAJA IN TANJA 1A MIKA IN ULIJA 6B

Mia, Maja in Tanja, 1. a
Lara, 6. b

MOJA ZGODBA

POČITNICE

NEKEGA DNE, KO SMO S STARŠI
ODŠLI NA MORJE, SMO VIDELI DELF
IN, LADNJE, SONČNI ZAHOD IN GALEBE.
TAM SMO JEDLI SLADOLED, PLYVALI IN
LOVILI RIBE. FELJALI SMO SE S ČOUN
OM V MESTO. BILO NAM JE ZELO VŠE
Č. ZATO SE VRAČAMO VSAKO LETO.

ŽIGA, AŽBE, EMA, VIDLEDJON

ŽIGA, AŽBE, EMA, VIDLEDJON

Žiga, Ažbe, Ema, Vida in Ledjon, 1. a
Naja in Aljaž, 6. b

I. B

NEKEGA DNE SMO IMELI ŠPORTNO VZGOJO. JAZ, HANA IN EMMA SMO METALI NA KOŠ, NATO PA SE JE ZGODILO NEPRIČAKOVANO. NEMI FANT JE DRUGEGA RAZREDA JE ZANEL HANO V TREBUH Z VSO SILA. HANA JE MOČNO PAKLA PO TLEH IN SE MOČNO UNARILA V GLAVO. JAZ IN EMMA SVA HITRO PRITEKLA. DO NJE IN JO NPRAŠALA, ČE JE VREDU, A NI ODGOVORILA. POKLICATI SVA ŠLA UČITELJICI KER SVA SE BALA ZA HANO. UČITELJICA JE TAKO UKREPALA. ŠLA SVA PO MALO VODE DA

JE UČITELJICA LAHKO HANI POLILA VODO PO ČELO. HANA JE ZAČELA ODPRAHI OČI. JAZ IN EMMA PA SVA BILA ZELO VESELJA. POTEM JE UČITELJICA POKLICALA HANINE STARŠE, DA JO PRIDEJO VARNI. POTEM SMO VSE REŠILI IN DAN JE ŠEL. NAJBE NALEDNOVAN V ŠOLI SMO JAZ, EMMA IN HANA SE SPET ZABAVALI.

Lenart, Emma in Hana, 1. a
Neža in Nadja, 6. b

Učenci 1. B so risali svojo zgodbo v štiri oštevilčena okna na listu. Veliko jih je risalo o doživetjih v času novoletnih počitnic. Vsak učenec je ob sličicah pripovedoval zgodbo, ki jo je učiteljica nato zapisala.

Lenart, Emma in Hana, 1. a
Neža in Nadja, 6. b

Vita Tavčar, 1. b

Laura Zupan, 1. b

Mihael Javh, 1. b

Anže Drašler, 1. b

Bor Žargi, 1. b

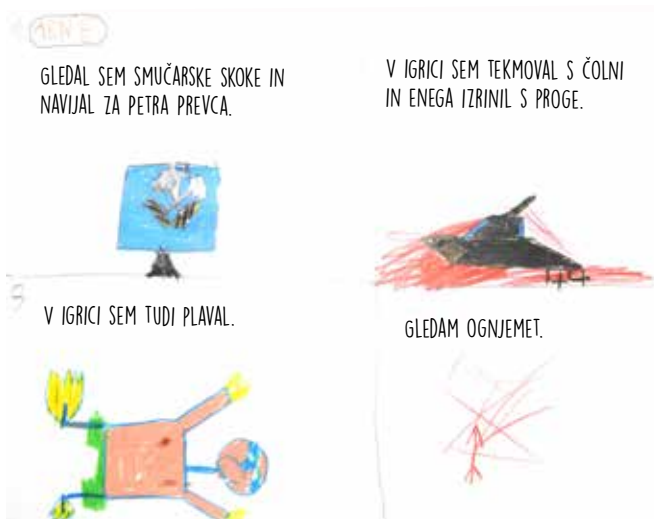
David Rafanovič, 1. b

Taras Pešič, 1. b

Seniha Saloska, 1. b

Arne Gider, 1. b

Urban Mohorič Peternel, 1. b

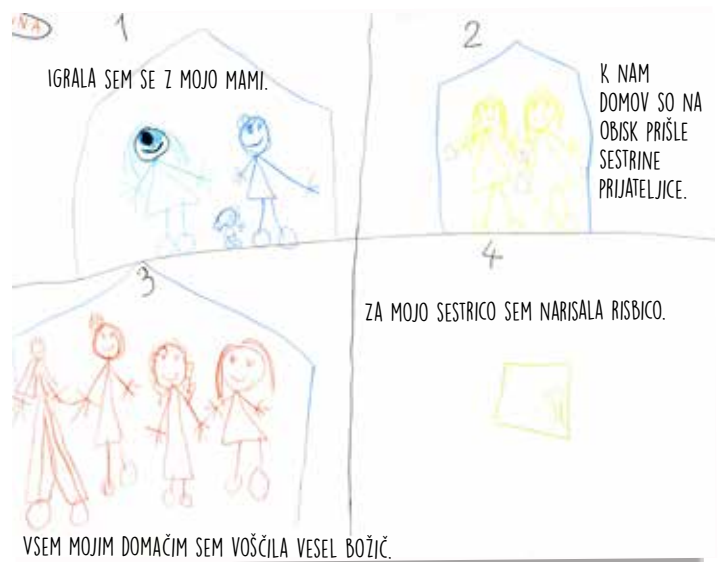
Živa Guzelj, 1. b

Tilen Lotrič, 1. b

Luka Kosec, 1. b

Una Stanković, 1. b

Eva Primožič, 1. b

Peter Leban, 1. b

Julija Karlin Mohorič, 1. b

Rubi Nučič Celestina, 1. b

1.C

NAŠA PRAZNIČNA ZGODBA

Bila je zima in padal je sneg. Odšli smo smučat in se sankat. Nato smo vsi naredili snežaka. Za konec pa smo še drsali. Šli smo na dobro kosilo k Metki. Pojedli smo tudi sladoled, čeprav je bilo mrzlo. Metka pa je nato odšla v gozd na sprehod opazovat zmrznjena drevesa in ptičke. Čisto je pozabila, kje hodi in se je izgubila. Med tem so prišli Miklavž s parkeljni in z angelčki, Božiček z jelenčki ter dedek Mraz s palčki in so nas obdarili. Ugotovili smo, da Metke ni nikjer. Vsi smo jo začeli iskati. Bilo je zelo vetrovno. Prehodili smo že precej gozda, ko je Božiček, ki je s svojimi sanmi letel nad nami, zaklical, da je Metka malo naprej v strmem bregu. Parkeljni, ki so dobri plezalci, so splezali in jo rešili. Otroci smo jim pritekli nasproti in objeli Metko. Med tem se je zjasnilo. Ugotovili smo, da smo na lepi jasi sredi gozda, kjer raste lepa jelka. Božiček je s svojih sani prinesel škatlo z okraski. Otroci smo jo okrasili in rajali z dobrimi možmi in spremstvom do večera. Nato smo se vrnili na svoje domove, kjer so nas pod jelkami že čakala darila.

Zgodbo so sestavili učenci 1. C, zapisala pa jo je njihova učiteljica.

Ota Štibelj, 1. c

Sabrina Dolinar, 1. c

Jerca Kepa, 1. c

Lana Kopljan, 1. c

Sabrina Dolinar, 1. c

Vesela počitniška zgodba; Nina Ržen, 1. c

Pri babici pod Plevno; Ela Oblak, 1. c

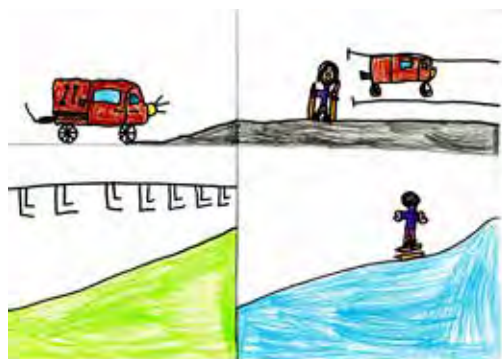
Igral sem se z avti; Alex Bojić, 1. c

Videl v živalskem vrtu; Miha Gregorc, 1. c

Košarkaška zgodba; Maks Trobec, 1. c

Na smučanje; Jerca Kepa, 1. c

Zimska zgodba; Ožbej Justin, 1. c

Ela Oblak, 1. c

Vid Kajžer Strel, 1. c

Sabrina Dolinar, 1. c

Lana Štriker, 1. c

Jerca Kepa, 1. c

Učenci 1. d razreda so se prelevili v domišljajske pisatelje oz. producente. Namreč na filmski trak so narisali več zaporednih dogodkov, ki so sestavljali celotno kratko zgodbo. Nekateri so zraven dopisali tudi besede. Učenci so pripovedovali ob odvijanju svojega filmskega traku. Bilo jim je zelo zanimivo.

Narisane zgodbe so ob pripovedovanju učiteljice tudi zapisale.

1. D

Velika zmešnjava

Živijo, jaz sem Bor in povem vam, moja soba je vedno pospravljena. Pazi, velik vrtinec je za tabo. Kaj?? Ding, dong, ding, dong ... No, bom pa kje drugje preživel ta čas, če ne pri sosedovih. O, spet ta vrtinec. Sedaj so pa vsa drevesa pri miru in očitno je to bil samo veter.

Bor Rutar, 1. D

Vesela zemlja

Vesela Zemlja je bila zato, ker je bila zdrava. Imela je tudi prijatelje. Nekega dne so po Zemlji skakale žoge in jo žgečkale. Ko je bila noč, pa so šle spat in Zemlja se je odpočila in umirila.

Sara Lipičar, 1. D

Srečna Zemlja

Nekoč je živela Zemlja. Prvi dan je bila srečna. Drugi dan tudi. Tretji dan pa je postala žalostna. Potem je prišlo Sonce in jo je vprašalo, zakaj joče? Odgovorila je, da zato, ker nima nobenega prijatelja. Sonce ji je predlagalo, da ga bo dobila pri Luni. Zemlja se mu je lepo zahvalila. Odšla je naprej. Srečala je Marsa. Tudi Mars jo je vprašal, kam je namenjena? Zemlja mu je odgovorila, da k Luni, ker bo tam dobila prijatelje.

Ko je prispela na Luno, je prijatelje res dobila. To so bili astronomi.

Nika Poje Dabić, 1. D

Leteča žoga

Nekoč je živela leteča žoga. Letela je nad oblaki in se imela dobro. Potem je zapihal veter. Žoga je počila ter pristala na tleh v mestu. Mimo je prišel fantek, ki je žogo ponovno napihnil. Nato sta s fantkom srečno živela do konca svojih dni.

Matej Gaber, 1. D

Žalostni čopič

Trije čopiči so bili srečni, eden pa žalosten. Petru so čopiči dejali, da gredo barvat. Trije so odšli, a žalostni čopič je ostal sam. Naslikali so čudovito sliko, nato pa so opazili, da žalostnega čopiča ni med njimi in so se pogovorili, kaj je z njim narobe. Tudi njemu so našli novo barvo in so jo mu dali. Postal je srečen. Skupaj so odšli v tovarno, kjer so jih pospravili na polico v škatlo.

Tam so imeli še veliko možnosti za nastanek veliko novih lepih slik.

Laura Dolinar, 1. D

Pika poka –

znana pesmica o pikapolonici,
ob ilustracijah

Pika, poka, pikapolonica,
to sem jaz.

Suknjica rdeča,
nekaj črnih pik.

Res nisem velika
kot sosedov bik.

Toda vsak, ki me pozna,
prav zares me rad ima.

Pika, poka, pikapolonica,
to sem jaz.

Lucija Sorčan, 1. D

Poni razišče svet

Nekega dne se je Poni odpravil na obisk k svoji prijateljici. Pot ga je vodila skozi velik gozd ter preko velikih travnikov. Končno je bil pri prijateljici Emi.

Iva Pustovrh, 1. D

Leteči čopič

Najprej je čopič letel čez travnike, nato pa čez gozd. Ponoči je srečal Božička, s katerim se je nekaj časa pogovarjal. Potem je čopič odletel naprej. Srečal je male čopiče – dojenčke. Pobral jih je in jih odpeljal v svojo hišo. Ponoči pa jih je obiskal Božiček in jim dostavil darila.

Naja Arsić, 1. D

Sapramiška

Nekoč je Sapramiška dobila tri želode. Enega je pojedla in je imela težavo z zobkom. Odšla je v gozd. Srečala je veverico in jo prosila, da naj ji drugega pregrizne. Potem je miški izpadel zob in je odšla k zobozdravniku, da ji napravi novega.

Vasja Bizjan, 1. D

Vesela papiga

Papiga je šla po svetu. Dobro se je imela. Smešno je bilo, ker je zelo kakala. Veliko se je smejala. Srečala je opico. Postali sta prijateljici in sta se zelo dobro imeli.

Bine Drole, 1. D

Njama čokolada

Nekoč je živela čokolada. Srečala je punčko in jo lepo pozdravila. Punčka jo je vzela, usedla se je na hrib in jo je polovico pojedla. Potem jo je nesla v hišo in se usedla k mizi, kjer jo je še malo pojedla. Nato jo je dala v omaro. Čokolada je dišala preveč in jo je vzela iz omare ter jo v celoti pojedla. Njama.

Aleksina Povirk, 1. D

Ustvarjali smo svoje pravljice (narisali in pripovedovali, nekateri tudi napisali):

POČITNIŠKE ZGODBE

SMUČANJE Z MOJIM PRIJATELJEM

V nedeljo zjutraj sem se odpravila na smučišče. Z mano se je na smučišče odpravil moj prijatelj Gal. Potem sem se odpravila na vlečnico. Prišla sem na vrh hriba. Začela sem smučati. Tako sem smučala in smučala. Naenkrat so se mi prekrizale smučiči in jaz sem padla. Smučka se mi je odpela in moj obraz je padel v sneg. Trajalo je zelo dolgo časa, da sem si zapela smučko. Galov očka Miha mi je obrisal očala in potem sem varno prišla do konca proge. Komaj čakam, da grem spet smučat.

Sara Narobe, 2. A

SMUČANJE

V nedeljo sem šla smučat na smučišče Rudno. Ampak, ko sem jedla zajtrk, me je skrbelo, da ne znam več smučati, ker že zelo, ampak res zelo dolgo nisem smučala. Ampak ko smo prispeli na smučišče, je bilo vse super. In za kosilo smo v koči naročili čaj in hot dog. Komaj čakam, da grem spet smučat.

Lana Oblak, 2. A

Jera Šubic

MUCA

Šli smo na počitnice. Čakali smo na našo hiško. Šli smo se sprehajat. Nedaleč stran smo zagledali majhen tovornjak. Pod njim smo našli muco, ki smo ji dali ime Miša. To je zdaj moja muca.

Meta Podlipnik, 2. A

Adelin Krajnik

ISKANJE FOSILOV

Ko smo šli plezat, sem našel veliko fosilov. Našel sem veliko amonitov. Videl sem tudi kakšno dinosavrovo stopinjo. Ko pa smo prišli domov, me je pod smrekico čakalo darilo.

Brin Podobnik, 2. A

KONJ STAJLI

Vadila sva za preskakovanje ovir. Padal je dež. Nastala je mavrica. Zdaj se gre zares!!! In zmagala sva!!!

Neža Podlipnik, 2. A

Joana Šavli, 8. a

ZA BOŽIČKA

Najprej smo šli jest v Crngrob. Nato smo hoteli oditi, a je natakara rekla, da moramo počakati. Prišel je natakar z veliko vrečo. In takrat sem dobila psičko po imenu Tačka. Zelo sem bila vesela.

Nana Kokelj, 2. A

PLEZANJE V VIPAVI

Zjutraj smo se zbudili in šli na izlet v Vipavo. Splezala sem štiri smeri. Pri nekaterih smereh mi je zmanjkalo oprimkov. Franci ene smeri ni mogel splezati. Tiste jaz nisem poskusila. Potem sem splezala 4 a in 4 b in še dve drugi smeri. Bilo je zabavno.

Ajda Podlipnik, 2. A

ČAROBNI MUC

Nekoč je živela muca Miša. Bilo ji je zelo dolgčas. Nekega dne je opazila, da je vedno bolj okrogla. Dobila je mladička. Zavpila je: Ne bo mi več dolgčas. Objela je svojega mladička. Naslednji dan je dobila še enega mladička. Medtem ko je Miša lovila hrano, sta se mladička igrala. In vsi so dobili hrano.

Meta Podlipnik, 2. A

MALI TIGRČEK LOVI

Nekoč je bil mali tigrček. Ko je hotel uloviti papagaja, se je uredal v ostro skalo. Malega tigrčka je bolela tačka. Takrat se je iz grmovja prikazala veterinarika. Povila mu je tačko. Tigrček se je razveselil. Živela sta srečno do konca svojih dni.

Ajda Podlipnik, 2. A

SUPER KANTA

Nekoč je živela Super kanta. Zelo veliko je jedla. Ko je kdo prišel mimo, je vedno hotela smeti. Postala je že zelo debela. Naslednji dan je postala še bolj debela. Nekoč ji je postalo slabo. Izbruhnila je vse smeti. Odločila se je, da bo jedla malo in po malo.

Brin Podobnik, 2. A

KAKO JE SOVA USTAVILA PREPIR

Dva ptiča sta se skregala za črva. Priletela je sova in jima rekla, naj se nehata prepirati. Ptiča sta si razdelila črva. Zahvalila sta se sovi za pomoč. Oba sta jedla svoj del črva in bila srečna.

Gal Turščak, 2. A

Ela Uljančič

Patrik Platiša

Evelin Platiša, 8. b

Hana Kolendo

Jure Šubic, 8. a

KRTEK MUMI IN NJEGOVA LJUBEZEN

Nekoč je živel krtek Mumi, ki ni poznal ljubezni. Zato je povprašal očeta, kaj je ljubezen. Oče se rahlo zahihita: Ljubezen je, da imaš nekoga zelo zelo rad. Mumi reče očetu: Potem sem zaljubljen v mami. Oče se še bolj zahihita. Ne, ne, Mumi, reče oče, ljubezen je, da si zaljubljen v punco tvojih let. Potem je Mumi odšel ven. Mumi v svojih očeh vidi prelepo krtico. Mumiju je bila krtica zelo všeč. Mumi hitro priteče domov. Pridrži vrata in pove očetu: Vem, kaj je ljubezen.

Sara Narobe, 2. A

JELENČEK SMEŠKO IN NJEGOV ROJSTNI DAN

Jelenček smeško se je odpravil k prijatelju. Potem sta šla na sladoled. Potem sta se skregala. In potem se je zajček jokal. Jelenček se je opravičil. Zopet sta bila prijatelja.

Lana Malovrh, 2. A

LISICA, KI NI ZNALA PETI

Lisica Liza je ugotovila, da ne zna peti. Aaa, lisica Liza zazeha, bom že jutri uredila. Liza zaspi. Zjutraj Liza takoj začne vaditi. Z veje je skočila veverica. Vau, zelo lepo poješ. Liza pomisli. Nato začne izdelovati. A nihče ni vedel, kaj izdeluje. In potem so končno videli, kaj je naredila Liza. Nastalo je čudovito veliko letalo. Liza je z njim poletela. Zasllišala je veter. Začutila je, kako lahko izboljša svoje petje. Vadila je vsak dan. Nato pa je presenetila prijatelje.

Ajda Šifrer, 2. A

Lucija Ponikvar, 8. a

Jerca Bogataj, 8. a

2. B

DOGODIVŠČINE V MESTU DOMIŠLJIGE

Učenci 2. B so skupaj z učiteljico razmišljali, kako zanimivo bi bilo potovati v mesta domišljije, kjer bi vsak izmed njih našel košček prijetnega zase, s katerim bi si popestrili svoja vsakodnevna doživetja. Tako je nastal mozaik dogodivščin 2. B razreda. Ker je v učencih toliko igrivosti, vsakodnevnih zgodb, ki si jih zaupajo med seboj, pa tudi učiteljici, je prav, da jih zaupajo tudi vam bralcem.

Pri likovni umetnosti so ustvarjali mesta domišljije. Nastale so čudovite slike. Ravno preko podobe mest, se jim je utrnila tudi ideja o pisanju dogodivščin v mestu domišljije.

Njihove dogodivščine so res razgibane, neverjetne, tudi pomešane! A taki pač so, učijo se pisati. Ponosni so nase, saj so z vztrajnostjo, odgovornostjo, predanostjo, govorjenjem z dobrim namenom, z napakami, ki dišijo po uspehu, uspešno ustvariti zapisano in naslikano. Tako pač čutijo. To je to!

Jaz, Val, sem šel v mesto. Ob vsakem koraku se je prikazala ena žival. Od mesojedcev do rastlinojedcev. Kmalu jih je bilo zelo strah. Nazadnje so me celo obkolile in mesto je postalo živalski vrt. Ko sem komaj prišel do doma, so začele živali izginjati in vse je bilo v redu. Takrat sem se zbudil.

Val Blažič, 2. B

V davnih časih sem se zbudila v mestu sladkarij. Vse hiše so bile iz sladkarij. Bila sem čisto drugače oblečena, ko sem se sprehajala. Mimo je prišel samorog s kočijo. Sedla sem na kočijo in se odpeljala z njim na grad. Samorog me je pripeljal v sam grad, kjer me je sprejela kraljica. Iskali so vilo in ugani-la sem, da sem jaz ta vila. Ko sem si izrekla čarobno besedo VILA, sem se pojavila doma.

Eva Kondić, 2. B

Ko smo s šolo šli v Lego mesto, smo videli, da tam ne gradijo hiš iz opeke, ampak iz lego kock. Potem smo videli, da tam ne gradijo streh iz ploščic, ampak iz plat. Tam imajo okna iz lego okvirjev. Vrata se odpirajo v levo stran in hiše so čisto drugačne. Zelo zabavno.

Jakob Čadež, 2. B

Zarja žakelj, 8. d

Lucija Erznožnik, 8. c

Gašper Pipp

Nina Černe, 2. b

Ksenija Trajkova, 2. b

Jakob Čadež, 2. b

Teja Madjar, 2. b

Nekoč sem šel s sestrico v mesto. To mesto pa ni bilo navadno, kajti hiše so imele oči in noge in roke in ušesa. Midva sva se zelo čudila. Hiše so se pogovarjale. Naenkrat je začelo tresti tla. Midva s sestrico sva vedela, kaj je to. Potres. Vsi smo se razbežali, a prišli so super junaki in vse so rešili. Potem sva se poslovila od hiš. Ko sva prišla domov, je bilo zelo pozno. Mami in ati sta naju vprašala, kje sva bila in povedala sva, da sva bila pri čudnih hišah. Vprašala sta naju, kaj se je zgodilo. Povedala sva za potres. Mami je zanimalo, kako to, da sva preživela? Odgovorila sva, da so prišli super junaki. Mami je rekla: A tako torej? No, zdaj pa se pojdita zrihtat in spat!

Žan Arifović, 2. B

Sem Nejc, ki se je zbudil v tristotem nadstropju trgovine. Potem sem šel k obali in sem pojedel morskega psa. Tam sva se igrala z Ludvikom, prišel pa je tudi zmajski lan.

Nejc Košir, 2. B

Otroci so šli v mesto domišljije, kjer so srečali volka, ki ni bil jezen. Potem so opazili bika, ki je mukal. Srečali so mucka, ki ni znal mijavkati, govoril je kakor človek. Kar naenkrat so se vsi otroci zbudili.

Nik Košir, 2. B

Sprehajala sem se v mestu Čarovnija. Videla sem hiško, ki je bila kot mavrica in vstopila sem vanjo. V njej so bile živali. Tudi samorog. Ob njem sem dobila moč. Nato sem zaspala.

Ksenija Trajkova, 2. B

Šel sem v mesto z bonboni. Tam so se mi pokazali VSI bonboni sveta. Tam so bili tudi ZOMBI bonboni,

ki so kar naenkrat oživali! Zombi bonboni so me vprašali: Kaj, kdo si in kaj hočeš? Ludvik sem in tu sem zaradi bonbonov. To je bila 1 000 000-ta stvar, ki bi mi padla na pamet. Prišel je še ves 2. B. Šli smo nazaj v šolo in še enkrat nazaj v mesto z bonboni. Toda, oh, kakšno presenečenje! Zombi bonboni so bili spet navadni. Učiteljica Lidija je rekla, da je to čista čarovnija. NIKOLI POJASNJENO.

Ludvik Breuss Vehar, 2. B

Z družino smo se šli sprehajati po mestu. Bila je noč. Naenkrat smo se ustavili, saj so pred nami stala velika vrata. Vrata smo odprli in vstopili v drug svet. Hodili smo po mestu in sploh nismo vedeli, da smo v drugem svetu. Ljudje so bili zelo prijazni. V mestu je bilo veliko živali. Od vsake smo nekaj dobili. Hiše živali so bile zelo nenavadne, saj so imele človeške lastnosti. Dolgo smo ostali. Neki otrok je imel rojstni dan. Dolgo smo plesali in praznovali. Nato smo se pripravljali na odhod, a vrata, skozi katera smo prišli, se niso odprla. Živali so nam pomagale priti nazaj v stari naš svet.

Neca Terpinc, 2. B

S starši sem šla v mesto domišljije. Srečali smo psa. Ta pes ni imel ovratnice in tudi lastnika ni imel. Potem sem, jaz Nina, zagledala lepo hišo. Pes je šel v to hišo, ki je imela zelo lepe vzorce. Ena hiša je imela roke in noge. Druga hiša je imela krila. Vse so bile lepe in zelo nenavadne.

Nina Černe, 2. B

Bilo je poletje in z družino smo šli v gozd. Potem pa me je mami vprašala, če bi šla po jagode. Po desetih minutah so me mami, ati in sestra začeli iskati, jaz pa sem mirno spala v šotoru. Ob devetih smo vsi skupaj v šotoru še spali.

Lucija Lunder, 2. B

Jaz sem Pika in se bom spremenila v Štumfo. In z mano bo Živa, prava balerina. Nato bova obiskali Eifflov stolp, prišel bo še bimec Ferdinand, kmalu bo prispel tudi Malinko, ki bo sedel na Rudolfu. Vsi se bomo imeli zelo lepo.

Pika Bračič, 2. B

S svojim bratcem sem šel v mesto. Tam sva se izgubila. Če sva se želela vrniti, sva morala rešiti uganke. Če jih rešiva, se nama pokaže pot. Uspelo nama je, a pot nama je prestregel tiger. Zbežala sva. Tudi tiger je tekkel. Midva pa sva našla najin dom.

Ian Čaušević, 2. B

V mestu domišljije so hiše oživele. Takrat sem ugotovila, da lahko z njimi plešem. Hiše ponoči plešejo, podnevi pa spijo. Hiše so se tudi kopale v čokoladi, obrišejo se kar s preprogo. Mislile so, da je $1 + 1 = 11$. Takrat sem jim rekla, da je $1 + 1 = 2$. Srečala sem tudi psa, ki je govoril. Ena hiša je znala čarati, ena leteti. To je prava domišljija!

Špela Finžgar, 2. B

V mestu Lego sem se vozil z ladjo, ki je imela 113 oken. Imela je igrišče, bazen in dobil sem kapitanovo kapo. Ko sem prispel na otok, sem se igral za gusarja. Zvečer je bil na ladji koncert. V Afriki sem se potem vozil z džipom. Videl sem kamelo in žirafa, strupene kače in opico.

Stefan Stefanović, 2. B

Prijatelj in jaz sva šla v Woop. Skočila sva v peno, potem sva igrala odbojko, pa skakala na trampolinu. Ko sva se odpravljala domov, sva kupila »šejk« in so nama zmrznili možgani.

Dejan Čaušević, 2. B

V mestu na morju je ena ladja potovala. Naenkrat je začel padati dež. Valovi so bili močni. Valovi so z ladjo migali levo in desno. In naenkrat je nehal padati dež. Valovi so bili vse manjši in ladja je nehala migati. To je bilo tega dne.

Trajche Jovanov, 2. B

V mesto sem peljala kužka. Potem sem srečala prijatelje. Kar naenkrat so se pojavile strašne hiše. Kuža je izginil, pojavili se veliki bomboni. Otroci smo iskali kužka, bomboni so nas spraševali, kaj nam je. Srečali smo tudi mucka, ki je bil oblečen in je govoril kot človek. Tudi bika smo srečali. Ta je šel z nami domov. Mamica in očka sta spraševala, kje sem bila. Povedala sem jim, da sem videla strašne, čudne hiše. Rekla sta mi le: No, dovolj, zdaj pa v pižamo in spat!

Larisa Dizdarević, 2. B

Nekoč, v davnih časih, sem živela jaz. Imela sem prijateljice Emo, Ano, Zalo in Klaro. Bile smo dobre prijateljice. S starši smo se zmenile, da gremo na izlet. Ko smo šle že skoraj na avtobus, je Ana ugotovila, da nima telefona. Vse smo mislile, da se heca. A ko je povedala, da je res, smo se spraševale, kako bomo poklicale starše. Bile smo panične. Ko smo šle na postaji dol, smo se čudile, zakaj je vse isto. Dneve smo premišljevale in ugotovile, da je to isto mesto. Šle smo domov in Ana je ugotovila, da smo imele telefon ves čas pri sebi.

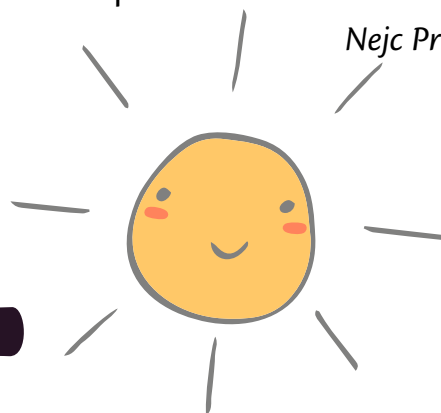
Pika Tomažin Sedar, 2. B

S prijateljicami sem šla v mesto. Mimo je prišla gospa in nas grdo pogledala. Šle smo naprej. Potem je prišla noč. In šle smo v šotor. Ko se je zdanilo, smo šle nakupovat. Potem pa takoj domov.

Hana Hafner, 2. B

V mestu sem bil sam. Bilo je kot v puščavi. Mislil sem, da mi nekdo sledi. Tla so se tresla. Obrnil sem se. Za mano je bila hiša, nenavarna zombi hiša. Brcnil sem jo. Fuuuuu, bum! In potem je bilo še več zombi hiš, ampak te so imele roke in noge. Bil sem v nevarnosti. Skril sem se. Mislil sem, kaj bi in potem se mi je utrnilo. Brcnil sem jih in jih premagal. Šel sem spat.

Nejc Primožič, 2. B

2. C

V 2. c so se odločili, da bodo dali pri pisanju zgodbe prosto pot domišljiji. Nekateri učenci so se hitro lotili pisanja, drugim pa je bilo težje izmisliti si temo zgodbe. Raje bi videli, da bi bila le-ta že dana. Tako so nazadnje vsi pisali kar dve zgodbi. Enkrat na temo novoletnih počitnic, drugič pa so temo lahko izbirali sami. Zgodba je bila lahko domišljajska, doživljajska ali fantazijska. Učiteljica je nato izbrala zgodbo, ki je šla učencem bolje izpod pisala.

Novo leto

Bili smo doma. Po večerji smo gledali televizijo. Težko sem dočakal polnoč. Skozi okno sem gledal rakete. Nazdravili smo. Voščili smo si. Šli smo spat.

Janez Božnar, 2. C

Praznovanje novega leta

Odštevali smo do novega leta. Igrali smo se skrivalnice. Gledali smo rakete. Barvali smo si lase. Spali smo na kavču. Prijateljica je vse prespala. Zelo dolgo smo spali.

Natalija Čarman, 2. C

Fantič, ki je hotel biti nogometaš

Pred davnimi časi je živel fantič po imenu Lijonel. Našel je ekipo. V njej so bili: Miha, Jan, Tine, Kristjano, Rok in on. Šli so trenirati. Ko so dovolj trenirali, so tekmovali proti Olimpiji. Igrali so v Stožicah. Zmagali so ena proti nič. Lijonelova ekipa je dobila zlati pokal.

Blaž Černe, 2. C

Moje novoletne počitnice

Pred novoletnimi počitnicami sem pisala voščilnice. Božič sem praznovala doma. Veliko sem se igrala igrice z bratcem. Veliko sem tudi barvala in igrala mojo matematiko. Novo leto smo praznovali pri družinskih prijateljih. Bilo je zelo lepo. Skupaj nas je bilo deset otrok. Prvič sem igrala namizni nogomet. Odštevali smo sekunde starega leta. Gledali smo svetleče ognjemete. Prvi dan novega leta smo imeli kosilo pri mami in tatu.

Elizabeta Demšar, 2. C

Kako sem preživela novoletne počitnice

Med počitnicami sem zelo dolgo spala. S sestrama Niko in Lučko smo se veliko igrali. Bili smo na ogledu jaslic v živalskem vrtu Rožman. Na obisk je prišla tudi teta Pavla. Za božič smo odšli na kosilo k mami Miri. Tam smo se zabavali z bratrancem Luko. Večkrat smo odšli tudi na drsanje v Škofjo Loko. Novo leto smo dočakali pri prijateljih. Zadnji dan počitnic smo vse tri prespale pri mami Miri, ker je mami morala v službo.

Maja Eržen, 2. C

Jelka

Bil je december. Bilo je mrzlo. Odšli smo po jelko. Potem smo jo okrasili. Nanjo smo dali lučke. Ko je prišel januar, smo jo pospravili. Ko pride spet december, jo bomo postavili. Potem jo bomo spet pospravili.

Kan Gregorčič, 2. C

Morska deklica Lili in delfin Piki

Nekoč sta živela deklica in delfin. Delfin Piki je velikokrat priplaval do obale. Tam je spoznal morskotno deklico Lili. Takoj sta postala prijatelja. Rada sta se igrala z žogo. Pripovedovala sta si tudi smešne zgodbe. Tako sta si krajšala vroče dneve. Bila sta res prava prijatelja.

Teja Habjan, 2. C

Matematična šola

V matematični šoli so se učili številke. Kasneje so se učili račune. Prvi je bil $1 + 1 = 2$. Drugi je bil $4 - 4 = 0$. Šteti so se učili tudi do dvajset. Mali Regec je delal afnarije. To pomeni, da ni ubogal učiteljice in je po razredu lovil muhe. Tudi meni se včasih naredi kaj takega, da ne poslušam in se pogovarjam s sošolko.

Ivana Hostnik, 2. C

Sladkorni svet

V sladkornem svetu ni vse enako. Z neba padajo penice. Debla so iz čokolade. Na krošnjah rastejo bonboni. Oblaki so iz sladkorne pene. Na hišah so sladkarije. Morje je iz vroče čokolade.

Vita Jenko, 2. C

Čarobna ovčka

Nekoč je živela ovčka, ki je pričakovala jagjenčka. Skotil se je ob polni luni. Luna ga je posula s čarobnim prahom. Dala mu je čarobno moč. Živali so ga imele zelo rade. Vsaka bilka, ki jo je odgriznil, je postala rožica. Nikoli niso bili lačni. Travniki so bili pisani.

Ana Kavka, 2. C

Veliki korenček

Nekoč je živel fant, ki je našel seme. Posadil ga je v lonček. Seme je poimenoval velik korenček. Vsak dan ga je zalil. In če je bilo toplo, ga je dal ven. Enkrat je zrastel ven zelo velik korenček. Fant ga je pojedel.

Gal Kepic, 2. C

Novoletne počitnice

Med počitnicami sem se imel zelo lepo. Veliko sem se igral in lenaril. Prvič sem igral bowling. Ogledal sem si žive jaslice. Dvakrat sem prespal pri mami in atu. Obiskal sem strica Janeza. Všeč mi je bilo, ko smo spuščali rakete.

Janez Kržišnik, 2. C

Tabor

Bili smo na avtobusu. Peljali smo se eno uro in pol. Ko smo prišli, smo namestili spalke in pripravili menažko za kosilo. Potem smo se igrali devet ur. Potem smo pojedli večerjo, zapeli pesmico in odšli spat.

Živa Petrovčič, 2. C

Trak

Živijo, jaz sem trak. Celih 11 let že čakam v škatli. Potem me končno dajo na mojo prijateljico smreko Ano. Potem dajo še lučke in obesijo okraske. Potem se s smreko Ano pogovarjava. Okraski in lučke pa gredo gledat balerino, ki dela prekrasne piruete. Ko Miklavž prinese darila, bi vsa odprla, ampak jih ne moreva. Kdaj se bosta Ana in Saša igrali pod smreko?

Saša Mladenović, 2. C

Novoletne počitnice

Počitnice so hitro minile. Šel sem k babici na počitnice. Skupaj sva pekla piškote. Naredila sva rogljičke in medenjake. Šel sem z atijem v delavnico. Izdelal sem lesen avto. Nahranil sem vse živali. Moja zajklja je skotila deset zajčkov. Na obisk je prišel bratranec Oskar. Skupaj smo se veliko igrali.

Maj Mrak, 2. C

Mišek Tip gre v hribe

Mišek Tip gre v hribe. V hribe je vzel svojo medvedka. Najprej so šli po poti z avtom. Prehodili so tri kilometre. Ko so prišli, mu je mamica dala čaj. Potem so šli nazaj dol in ko so prispeli, so vse skupaj prehodili šest kilometrov. Ko so prišli domov, se je igral s sestrico. Igrala sta se z zajčkom.

Manca Pogačar, 2. C

Grem v Portorož

Parkirali smo avto. Sestrično smo dali v voziček. Šli smo na sladoled. Potem smo šli v mesto Portorož. Pojedel sem rogljiček. Tekel sem. Peljal sem sestrično. Prišli smo do avta in šli domov.

Patrik Primožič, 2. C

Med novoletnimi počitnicami

Med počitnicami sem igral igrice. Za božič smo postavili smreko. Za silvestrovo smo šli k teti na večerjo. Za večerjo smo jedli tortico. Po večerji smo metali rakete. Domov smo prišli ob dveh zjutraj.

Tadej Sečnik, 2. C

Med božično-novoletnimi počitnicami

Zelo hitro lahko smučaš. Dobil sem veliko čokolad. Bil sem na Blegošu. Naučil sem se drsati. Prižgal sem lučke. Igral sem ligreto. Igral sem nogomet.

Lenart Selak, 2. C

Ježek Blažek

Nekoč je živel Ježek Blažek, ki ni imel prijateljev in je čisto sam živel že pet let. Nekega jutra je rotil pikapolonice, če mu dajo košček vrta. Obljubil jim je, da ne bo delal hrupa. Pikapolonice so mu dale kos vrta. Ker je držal svojo obljubo, so postali prijatelji.

Jure Šoštarko, 2. C

Svet konjev

Nekoč pred davnimi časi je bil svet konj. Tam je bilo več kot sto konjev. Nekoč je kobila skotila žrebička. Žrebiček je bil zelo lep. Vsi so ga hoteli videti. Ko je zrasel, je bil zelo pogumen. Bil je najhitrejši od vseh. Nekega dne je rešil čredo pred medvedom. Zato so ga imeli vsi konji radi.

Špela Štremfelj, 2. C

Maša Zupin

Irina Šahinović

Lana Lavrinec

Moj mačkon

Doma imamo velikega belega mačkona. Mačkon pride, kadar je lačen. Mami mu vedno da mačjo hrano in mleko. Čeprav ima poškodovano tačko, večkrat ujame kakšno miško. Ko se naje, gre lenarit na sonček. Imam ga rad, ker je zelo prijazen mačkon. Upam, da ga ne bo povozil avto, ker je cesta ob hiši.

Miha Tavčar, 2. C

Sedem palčkov

Sedmi palček se je izgubil. Ne najde poti ven. Kamni so zakrili luknjo. Luknja je majhna. Zlezel je skozi luknjo. Zunaj je. Zunaj je s prijatelji. Šli so se igrati.

Patrik Vižintin Pušnik, 2. C

Pes in mačka

Šel je pes po cesti in je srečal mačko. Lovil je mačko, ki je videla miš. Zapodila se je vanjo. Pes je našel kost in jo pojedel. Šel je naprej in ponovno zagledal mačko. Mačka ga ni videla in jo je pojedel.

Anže Vnuk, 2. C

Kuža Luža

Nekoč je živel kuža po imenu Luža. Imel je svojega lastnika po imenu Robi. Robi ga je vsak dan vozil na sprehod. Robi ga je vsak dan hranil. Robi mu je vsak dan dal piti. Danes ga bo skopal, ker je umazan. Robi ga je naučil brati. Kuža Luža se je naučil veliko stvari.

Lana Zafred, 2. C

ZGODBE IZ 2. D

OMARA IN PERILO

Ura je že sedem, zavpije Žanova mamica, moraš spat. Ko Žan zaspi, začne perilo nekaj naklepati. Hlače rečejo, da bodo šle in ga požgečkale. Ko ga požgečkajo, Žan še vedno spi. Zjutraj, ko Žan vstane, reče mamici, da ga je ponoči žgečkala pošast. O, ohoho, smešno, ampak to so bile hlače! Oba sta se smejala.

Jan Albreht, 2. D

O LISICI, KI JE ŠLA V HIŠKO

Nekoč je živela lisica, ki je živela v gozdu. In bilo ji je zelo dolgčas. Potem je odšla na potep, da bi našla svoj dom. Zagledala je hiško in jo šla pogledat. V hiški je živela babica. Babica jo je povabila na topel čaj. Lisica jo je vprašala, če lahko poišče nov dom. In babica ji je rekla, da lahko.

Maša Tavčar, 2. D

POSEBEN KUŠČAR

Nekega lepega dne je iz jajca pokukala roka. Nihče ni vedel, čigava je. Naslednjega dne je pokukala še noga. Potem je minil še tretji dan in četrti, petega dne se je izvalil kuščar. Živijo, sem Oskar, pišem se Oasis, je rekel. Oskar je bil zelo radoveden kuščar. Želel je videti svet, a se je moral tudi obraniti pred plenilci. Torej, Oskar Oasis se je odpravil na pot. Hodil je in hodil in srečal mnogo mno-

Blaž Bile

go živali. Potem je prišel do živalskega vrta. Stopil je noter in pozdravil: Dober dan. Dober dan, so se nazaj slišali glasovi. No, zdaj nas pa reši, saj si nam to obljubil. Poglej mali, tam so ključiči, odkleni nam kletke. Šel je po ključiče. Odklenil je živali. V zahvalo si je lahko nekaj zaželel. Potem je rekel: Rad bi, da me prevažate po svetu. In tako se je tudi zgodilo. Živali so nesle Oskarja do Afrike, Azije, Južne Amerike in oceana. Oskar se je vrnil domov, živali pa so se vrnile vsaka v svojo državo. Ustvaril si je družino in dobil mladičke.

Filip Demšar, 2. D

MIA IN JAZ

Nekoč je živela deklica po imenu Mia. Imela je čarobno knjigo in zapestnico. Ko je zapestnica zažarela, je vzela čarobno knjigo in ogledalo. Pritisnila je na zapestnico. Rekla je: Mia povej geslo. Prebrala ga je ter povedala zapestnici. Nato je Mio odnesel prah. Prišla je v Sintopijo. Tam so živeli vilinci, samorogi in pani. Tudi Mia je bila vilinka. Ko ji je zapestnica zažarela, se je vrnila v resnični svet.

Lenča Tomat, 2. D

MALA SMREKA

Nekoč je živel mala smreka, ki je imela zelo rada živali. A ta smreka je bila čisto navadna smreka. In ko je bila noč, je šla mala smreka spat. Ko se je mala smreka zbudila, ni bilo več njene najljubše vaze.

Julija Švajger, 2. D

MALE MUCICE

Nekega dne so male mucice gledale televizijo. Ko so spale, je prišel ropar. Male mucice je bilo strah. Mucice so se skrile pod odejo. Ko je ropar odšel, so mucice povedale, da je prišel ropar. Drugo noč pa so prišle ninje.

Julija Kiseljak Nartnik, 2. D

POTAPLJAČ ATI

Stala je hiška na Poljanski cesti 5. Tam je stanoval Martin, ki je imel dva otroka Taija in Maja. Rad se je potapljal. Šli so na morje. Ati, ati, kam gremo na morje? V Umag. Jej! In so se cel dan igrali v morju. In potem so šli spat.

Tai Potočnik, 2. D

OBLAČILA NA POTEPU

V moji omari so živel oblačila. Neke noči so se oblačila odločila, da bodo odšla. In res, ko sem spal, so oblačila odšla do državne meje. Policist je rekel: Kaj pa vi tukaj, majica, hlače in nogavice, saj nimate potnega lista. V Avstrijo. Potem pa nič, so rekle hlače in šle nazaj v omaro. Konec.

Janez Kovač, 2. D

POŠAST LARA

Nekoč je živel pošast Lara. Rada je imela svojo družino. Vsak dan se je igrala s svojimi brati in sestrami. Vsak dan so se imeli rajše. Znočilo se je in vsi so šli spat, razen Lare. Šla je v gozd. Ker je bila najmlajša, ji starši niso pustili v gozd, a ona je vseeno šla. Sprehajala se je in sprehajala, dokler ni nekaj zaslišala. Ustavila se je. Iz grmovja je skočil zajček. Lara se je tako prestrašila, da je odšla domov. Odločila se je, da nikoli več ne bo sama hodila v gozd.

Lina Debeljak, 2. D

VEDNO GORI LUČ

Nekoč je v mestu živel samcata luč. Ko je bila že noč, je fantek šel domov. Zjutraj se je fantek zbudil in šel v mesto. Videl je samcato luč. Videl je, da se ne more ugasniti. Zato je poskušal ugasniti luč, a ni mogel. Naslednji dan je spet šel v mesto in luč popravil.

Tina Tavčar, 2. D

OBLAČILA

Nekoč so oblačila šla na sprehod. Zjutraj so se vrnila in so bile utrujena. Ko se je Mark zbudil, se je preoblekel v utrujeno majico in hlače. Šel je v šolo. Zvečer jih je popravil v omaro. Mark jih je zjutraj našel na tleh, ker so njegova oblačila ponoči spet šla na sprehod.

Ana Kržišnik, 2. D

ŽIVLJENJSKA ZGODBA

Ko sem bil še v trebuščku, se mi je zdelo, kako prijazne stvari bomo počeli skupaj, kako bom imel prijaznega očija. Nato je zame napočil zelo pomemben dan. Ugotovil sem, da se bom rodil pet let kasneje. Ko mi je mami povedala, da sem bil dvojček, sem vprašal, kje je sestra. Kako in kdaj je umrla? Obrnil sem se nazaj in šel v sobo in zlezal v posteljo. Minil je cel dan. Napočil je drugi dan. Dobil sem nasmešek na obrazu. Igrali smo se, dokler ni bila tema. En dan kasneje mi je mami povedala, da moram v prvi razred. Neee.

Lovro Obadič, 2. D

MAČEK GRE PO SVETU

Nekoč je bil maček, ki je želel potovati po svetu, a je bil premajhen in še ni smel po svetu. A neke noči je pobegnil. Šel je na letališče in potem je šel na letalo. Na letalu je spoznal psa Igorja. Potem je prišel v Španijo. Maček je šel po gozdu in videl znak, na katerem je pisalo: Pozor, zmaji. Hodil je in hodil in srečal zmaja. Maček ga je prosil, naj ga ne poje. Zmaj je rekel, da ga ne bo pojedel. Zmaju je bilo ime Gorki, imel je krila. Postala sta prijatelja in skupaj sta poletela po zraku.

Aljaž Kalan, 2. D

MUMIJA DUMI IN ZLATI HROŠČ

Mumija Dumi se je odpravljala domov, dokler ni zagledal jagod. Sklenil je, da gre ponje naslednji dan. Ko je bilo jutro, je šel po jagode. Opazil je tudi puščice. Opazil je tudi črke

na puščicah. Ni vedel, kaj to pomeni. Ugotovil je, kaj to pomeni, ker je videl tablo, na kateri je pisalo: Na puščicah so črke in najdi pravo besedo. Mumija Dumi se je odpravil domov. Zjutraj je šel spet v gozd, s seboj je vzel tudi nahrbtnik. V nahrbtniku je imel list papirja, hrano, vodo, svinčnik, šilček in radirko. Mumija Dumi se je znašel v jami. Videl je črke in puščice. Pisalo je amzj, laahzk, aovd, keeatl, čršho. Mumija Dumi je hitro ugotovil, kaj vse piše. Odločil se je, da gre v neko smer. Zabil se je v stalaktit. Iskal je in iskal, a nič ni našel. Nekaj je zabobnelo. Našel je list papirja. Napisani so bili vsi odgovori. Mumija Dumi se ni nič ustrašil hrupa, kot da bi bil potres. Šel je naprej, našel zlatega hrošča in zaklad in šel domov.

Oskar Pulko, 2. D

MOJI LJUBLJENČKI

Imam tri ljubljence. Imam psičko Sisi. Pri babici pa mačko Garo in mucka Kikija. Sisi je pridna in ubogljiva. Gara je že stara in rada spi. Kiki je mlad radoveden mucek. Zelo rad imam svoje živalske prijatelje.

Tomo Gorjanac, 2. D

Pia Božnar

MOJA ZGODBA

Moje ime je Drejc. Doma sem v Škofji Loki. Imam mlajšega bratca juša ter atija in mami. Rodil sem se vročega julijskega dne v Ljubljani. Prvo leto svojega življenja sem živel v Ljubljani ob Koseškem bajerju. Nato sem se preselil k babici in dedku. Shodil sem pri trinajstih mesecih. Prvi zob sem dobil pri enajstih mesecih. Ko sem bil star tri leta, se mi je rodil bratec Juš. Do tretjega leta nisem hodil v vrtec, saj me je pazil dedek. Vsak dan sva se veliko sprehajala. Dedek je imel psa, ki mu je bilo ime Lin. Kot malček nisem rad veliko spal. Ko sem imel štiri leta, smo se preselili v Škofjo Loko, kjer smo zgradili hišo. Zelo rad sem se igral s traktorji in dinozavri ter veliko plaval. Pri petih letih sem začel trenirati plavanje.

Drejc Torkar, 3. A

JAZ IN MOJA SEŠTRICA

Moje ime je Jakob Tavčar. V naši družini smo trije otroci in jaz sem najstarejši. Ko sem bil star eno leto in pol, sem dobil prvo sestrico. Oba z Vito sva rada imela dude. Jaz sem vedno potreboval kar dve, saj sem imel eno

v ustih in drugo v rokah. Ko je bil božič, mi je mami govorila, da mi je Božiček dudo vzel. Tri dni sem jokal, potem pa sem dudo vzel Viti.

Ko sem bil star tri leta, mi je mami povedala, da bom dobil še eno sestrico Oljo. Zelo sem se jokal, saj sem bil mnenja, da je ne potrebujem, ker jo imam že.

Zdaj ko sem starejši, se z obema sestricama zelo dobro razumem.

Jakob Tavčar, 3. A

VEŠELJE OB NOVI SEŠTRICI

Ko mi je mami povedala, da bomo dobili dojenčka, sem se zelo razveselila.

Poleti pa smo dobili dojenčico Tinkaro. Zelo sem bila vesela, ker sem dobila sestrico. Naslednji dan sem jo prišla obiskat v porodnišnico. Mamici sem prinesla darilo. V darilu je bilo pismo in risbica. Čez tri dni pa smo šli z bratcema Vidom in Lenartom ter atijem Andražem po mami in Tinkaro. Ko smo prišli domov, sem pestovala Tinkaro. Potem jo je mami nahranila in je zaspala. Čez eno uro se je zbudila. Ko sem prišla k njej, sem ji dala dudo in jo pobožala. Nato je zaspala. Čez nekaj dni smo jo prvič peljali na sprehod.

Zdaj pa Tinkara pridno raste. Če ji kdo oponaša žabo, se zelo smeji. Včasih se tudi joče. Najbolj se joče takrat, kadar je zelo lačna. Rada se tudi kopa.

Zdaj smo šestčlanska družina. Imamo se lepo.

Julija Krznar, 3. A

POSTAL BOM BRATEC

Moje ime je Jan. Star sem eno leto in pol. Zaenkrat sem edinec, a prav kmalu bom dobil sestrico. To, da bo punčka, vemo samo jaz, mamica in očka. Ostalim ne povemo. Sestrica je zaenkrat še v trebuhu. Rad božam in ljubčkam mamin trebuh, občasno je tudi dobra blazina za pod glavo.

Nekega dne moja mami izgine. »Kje pa je moja mamica?« sprašujem očka. Ta mi pove, da bom sedaj dobil sestrico. Te novice se zelo razveselim. Naslednji dan z očkom odideva v Kranj, v porodnišnico. Končno vidim mojo sestrico Evo. Ona je moj buhteljček.

Jan Primožič, 3. A

MOJA ZGODBA

Sem Loti Leban iz razreda 3. a in to je zgodba, ki se je dogajala pred mojim rojstvom, ob rojstvu in odraščanju.

Pred rojstvom:

Ko sta očka in mamica izvedela, da prihajam na svet, sta se veliko pogovarjala o tem, ali bom punčka, kar je mislil očka, ali fantek, kar je mislila mamica. Seveda pa nista pozabila izbrati imena zame, tu je nekaj predlogov za fantka/punčko: Žan, Timotej-Tim, Marcel, Gaj, Dejan, Aljaž... Ela, Ines, Larisa, Loti, Lucija, Pia ...

Rojstvo:

Rodila sem se v porodnišnici Kranj, dne 1. 2. 2011 ob 11:10 uri.

Ob rojstvu se očka najbolj spominja, da so bili vsi zelo zelo veseli, da prihajam na svet,

mamica pa se najbolj spominja, da sem se rodila zelo hitro in da sem veliko jokala.

Odraščanje:

Moji lasje so bili rjavi (blond), oči so bile črne, težka sem bila 3,640 g, dolga – visoka sem bila 55 cm.

Pri desetih mesecih sem se prvič postavila na noge, pri štirinajstih mesecih prvič stala brez pomoči in naredila prvi korak, pri petnajstih mesecih sem začela samostojno hoditi.

Do enega leta sem zrasla 17 cm.

Če vam je bila moja zgodba všeč, priporočam, da si jo večkrat preberete.

Loti Leban, 3. A

Marija Černevshek

Neža Bogataj

3. B

V 3. B so se letos v želji po velikem napredku v branju vključili kar v dva dodatna projekta poleg Bralne značke. To sta projekt Berem, berem in projekt Berem z mačkom Murijem.

Maček Muri je kot živa lutka, ki jo lahko oblečemo, nastal pod prsti mamice našega učenca, skupaj z bralnim dnevnikom pa potuje po domovih učencev 3. B in z njimi doživlja vse mogoče reči. Glavni poudarek je seveda na branju, saj zelo rad poslušá branje učencev, z njimi pa preživlja tudi popoldneve na treningih, vajah ali z njimi celo kaj skuha.

Delček naše čudovite izkušnje z njim bi radi podelili tudi z vami.

NA OBISKU PRI NEJCU

Maček Muri je pri meni večinoma lenuharil. Še parkeljnov ni šel pogledat. Užival je praznik. Je pa z mano bral zadnji dan. Brala sva Ko hiše zaplešejo. Nekaj malega sva prebrala tudi vsak večer. Z Murijem in mojim bratom smo sestavili naslednjo pesmico:

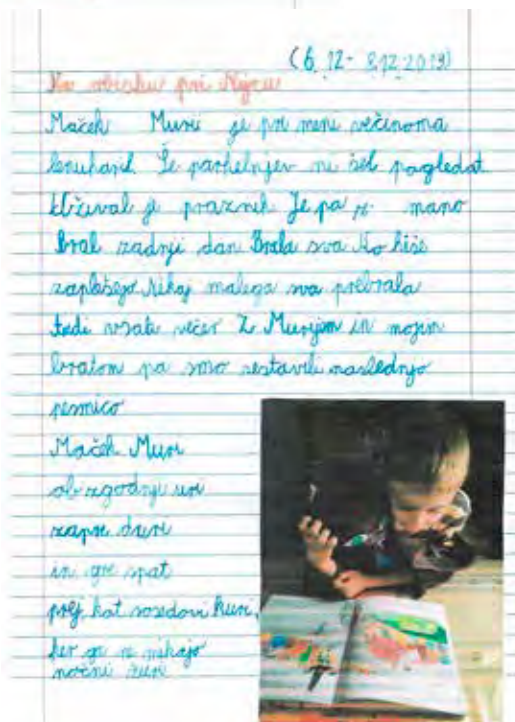
Maček Muri
ob zgodnji uri
zapre duri
in gre spat
prej, kot sosedovi kuri,
ker ga ne mikajo
nočni žuri.

Nejc Rihtaršič, 3. B

MAČEK MURI PRI METI

Brala sva Pogum. To je knjiga iz Disneyeve zbirke. Knjiga je govorila o tem, da moramo biti pogumni in prijazni drug do drugega. Z mačkom Murijem sva kuhala, ker smo bili lačni. Naredila sva bananino mleko. Z mano je šel na balet, sva pa tudi pisala in risala.

Meta Koprivnikar, 3. B

KAKO SMO PREŽIVELI NOVOLETNE POČITNICE

Novoletne počitnice so bile zelo zanimive. Na predvečer novega leta smo gledali zanimiv film. Potem smo žrebali darila, ki smo jih pripravili. Zunaj so pokale rakete in petarde. Skozi okno smo jih opazovali. Naslednji dan sem šel s prijateljem na sprehod. Šli smo na Kobiljo. Šel sem tudi v kino gledat film Vohuni pod krinko. Bil mi je zelo všeč. Med novoletnimi počitnicami smo šli tudi v Woop. Tam smo skakali po različnih trampolinah. Komaj čakam naslednje počitnice.

Jurij Omejc, 3. C

Ko so se začele počitnice, smo se odpravili k moji babici Vidi in tam preživeli božični večer. Z bratrancema smo se igrali različne igre, potem pa smo šli na sprehod do Svete Ane. Ko smo se vrnil, smo jedli večerjo in odprli darila, ki nam jih je prinesel Božiček. Naslednji dan smo odšli na praznovanje babice Janje, ki je imela sedemdeset let. Ko smo prišli domov, smo naložili prtljago in šli v Bohinj. Naslednji dan smo se peš odpravili okrog Bohinjskega jezera. Šli smo na hrib Peč in od tam je bil krasen razgled na Bohinjsko jezero. Skupaj smo preživeli štiri dni. Pokonci smo bili do enih zjutraj in spuščali rakete. Pili smo otroški šampanjec in si voščili srečno novo leto 2020.

Eda Križnar, 3. C

V torek po pouku sem z mami pekla potico. Nato smo pojedli kosilo. Po kosilu smo šli blagoslovit dom in molit. Nato smo odšli k božični maši. Po maši smo poskusili potico, potem pa sem se igrala z jaslami. Naslednji dan smo šli k sveti maši. Po maši smo šli k babici in dedku. Ker ima babica zlomljeno nogo, smo mi pripravili kosilo. Pri dedku in babici sem tudi prespala. Z babico sva se igrali človek ne jezi se in monopoli. Naslednji dan sem šla domov. V soboto sem bila kolednik. Na silvestrovo smo imeli kviz. Budna sem bila do polnoči. Četrtega januarja sem praznovala rojstni dan, takoj naslednjega dne pa je imel rojstni dan še moj bratec.

Mirjana Kožuh, 3. C

Počitnice so bile zanimive, a prekratke. Zelo veliko sem hodil, največkrat sem šel z Nejcem na Staro jaso. Tam sva se igrala in gradila hišico. Z Nejcem sva tudi kuhala golaž. Doma sem pekel piškote. Bili so odlični! Med počitnicami pa sem bil tudi v kinu. Obiskal pa sem tudi strica Gorazda.

Tim Jelovčan, 3. C

V sredo, prvi dan počitnic, smo pri starih starših jedli božično kosilo. Naslednji dan smo z atijem in sestrico Nino šli na Blegoš. Na Blegošu smo jedli joto, ajdove žgance, kruh in štruklje. Zvečer smo šli k atu in mami, tam smo tudi prespali. Ko smo se zbudili, smo jedli krompirjeve žgance. Potem je prišel še ati, da smo nažagali drva. Od nedelje do srede smo hodili na sprehode, v četrtek pa smo bili povabljeni k mojemu prijatelju Gregu, kjer smo tudi prespali. Naslednji dan pa smo šli drsat. V nedeljo smo spuščali zmaja, zvečer pa smo pekli pomfri in hrenovke. Ko smo čakali novo leto, smo se igrali družabne igre. Ko je ura odbila polnoč, smo si voščili in šli gledat ognjemet. Žal ni bilo skoraj nič ognjemeteta.

Nejc Ržen, 3. C

Lucija Ponikvar

Moje novoletne počitnice so mi bile zelo všeč, vendar sem vseeno pogrešala šolo in učiteljico. Šli smo na žegnanje konjev in osličkov. Jaz sem jahala konja Marlija, moj bratranec Kristjan pa je jahal kobilko Miko. Isti večer pa se mu je zagnojil slepič. Bila sem zelo žalostna, ker sem mislila, da ne bo prišel na moj rojstni dan. Tri dni je bil na Jesenicah, na koncu pa je vendarle prišel na rojstni dan. Prišli so vsi, ki sem jih povabila. Zelo sem bila vesela. Naslednji dan smo šli za tri dni v Olimje.

Meta Šubic, 3. C

Božični večer smo preživljali tako, da smo šli v Žiri, kjer sta nas čakala bratranca. Babi in mami sta spekli večerjo. Po večerji smo odprli darila, ki jih je prinesel Božiček. Ko je bila ura že veliko, smo se igrali igre, nato sta starša odločila, da gremo domov. Drugi dan smo se odpravili v Bohinj, tam nas je čakala družina Primožič. Tam smo bili štiri dni. Na novo leto smo prižigali rakete, naslednji dan pa smo odšli domov. Doma smo počeli še veliko zabavnih stvari.

Iza Križnar, 3. C

Šel sem na Lubnik. S sestrico sva tekmovala, kdo bo prej na vrhu. Naslednji dan sem šel po mah. Bilo ga je zelo veliko. Nabral sem ga največ. Toliko ga je bilo, da se je vreča skoraj strgala. Vzeli smo še smreko in jo okrasili z belimi lučkami. Naslednji dan smo postavili jaslice. Na božični večer je mami spekla potico in jo dala na mizo, mi pa smo se ig-

rali človek ne jezi se. Za novo leto smo šli k bratrancem in sestričnam. Od 23.00 do 1.00 smo bili zunaj. Doma smo bili pokonci še do treh. Imel sem zelo lepe počitnice.

Valentin Oman, 3. C

Šel sem na Ratitovec. Za novo leto sem bil pokonci do treh zjutraj. Igrice sem lahko igral kar uro in pol, gledal pa sem tudi televizijo. Jedel sem zelo dobro večerjo in se igral s prijateljem Martinom. Videl sem veliko ognjemetov, ki so prihajali iz Poljan. Sprehajal sem se zunaj v temi, mami, atiju, sestri Kaji in bratu Juretu sem voščil srečno novo leto 2020.

Nejc Demšar, 3. C

Za novo leto smo šli peš na kmetijo Okršlan, tam smo pili in jedli. Jedli smo pomfri in ocvrto meso. Igral je ansambel Projekt, zato smo tudi veliko plesali. Ko je bila ura polnoč, smo gledali ognjemet in pili otroško vino. Naslednji dan sem vstala ob 10.30, potem smo šli v Log na kosilo, kasneje pa k dedu in babi voščiti novo leto. Letošnji novoletni prazniki so bili enkratni.

Ema Kepa, 3. C

Novoletne počitnice so minile zelo hitro. Najprej smo postavili novoletno jelko in jasllice. Božiček nam je prinesel darila. Meni je prinesel majhen tovornjak in prikolico. Med počitnicami sem z Nikom in Matejem šel smučat. Šli smo na Soriško planino. Bilo je zelo lepo vreme. Za novo leto smo bili doma,

ob polnoči smo šli gledat rakete. Šli smo k bratrancu Tianu na njegov drugi rojstni dan. Imel sem se zelo lepo.

Blaž Oman, 3. C

Zadnji dan v šoli je bil zelo zabaven. Dobil smo gumbke. Učiteljica je rekla, da so to gumbki za srečo. Po končanem pouku smo učiteljici voščili in šli domov. Doma je mami pekla potico, midva z Mihom pa sva postavila jasllice in okrasila smrečico. Šli smo k maši. Popoldne smo se igrali razne igre in se zabavali. Bil sem tudi kolednik. Bilo mi je zelo všeč, ker sem dobil celo vrečo sladkarij. V petek je bil vesel dan, ker sem dobil harmoniko. Počitnice so bile prekratke, spet se je začela šola.

Janez Tavčar, 3. C

Šli smo na Šrilanko. Z letalom smo iz Zagreba poleteli v Doho, iz Dohe pa na Šrilanko. Ko smo pobrali svoje kovčke in prišli iz letališke stavbe je bilo zelo toplo. Naslednji dan smo šli jahat in umivat slone. Ogledali smo si tudi slapove. Videli smo veliko opic, slonov, kač, morskih želv in psov. Šli smo tudi na plažo, kjer je bil pesek črn. Ko je bilo novo leto, smo spuščali rakete. Zadnji dan nas je kombi odpeljal do letališča in od tam smo se z letalom vrnili domov.

Brina Bonjšak, 3. C

Za novo leto sem bila pri mami na Hotavljah. Šli smo tudi k Hani, Neži in Žigu. Igrali smo se veliko ur. Popili smo dva otroška

šampanjca in prižgali veliko kresničk. Pokale so rakete in pasje bombice. Spat smo šli ob enih zjutraj.

Neja Šorn, 3. C

Moje novoletne počitnice so se pričele s počivanjem. Bila sem bolna. Ko sem se pozdravila, sem se vsak dan hodila drsat. Za novo leto sem ostala pokonci do 23.45, zjutraj pa sem se zbudila ob 7.00. Tudi po novem letu sem se še vedno hodila drsat. Cele počitnice sem se imela lepo.

Iva Kelner, 3. C

Božič smo praznovali doma. Dan po božiču smo z mojim prijateljem Nejcem in njegovim bratom Juretom igrali zelo napeto in dolgo nogometno tekmo. Potem sem bil štiri dni bolan. Bil sem zelo prehlajen in zelo sem kašljal. Tiste dni sem samo ležal in igral FS 17. Za silvestrovo smo šli k atijevemu sošolcu iz srednje šole. Tam smo jedli pomfri, dunajske zrezke, čips, sladoled in še veliko drugih slaščic. Gledali smo odštevanje do novega leta, tekmovali v namiznem nogometu in gledali ognjemet. Spat sem šel ob 2.30. Na novo leto smo šli k mami in atu na kosilo.

Martin Demšar, 3. C

V torek na božični večer smo imeli večerjo pri mami Anici. Prvega januarja smo se sankali po dolini Tamar. Prespala sem pri atu Janezu in mami Lidiji. Naslednji dan smo šli na Dražgoško goro peš. Šli smo se tudi drsat na plac. V nedeljo sem bila pri maši, spredaj so

sedeli sveti trije kralji. Potem smo šli k župniku in zapeli. Za novo leto smo povabili vse naše sorodnike. Mami je skuhala punč, ati pa je narezal pršut. Imela sem lepe počitnice.

Živa Zupančič, 3. C

Počitnice so se začele z božično večerjo, po večerji pa smo dobili darila. Med počitnicami sem šel drsat, šli pa smo tudi na izlet v Kranj in v Ljubljano. Na silvestrovo so k nam prišli prijatelji. Spuščali smo rakete in se zabavali do dveh zjutraj. Naslednji dan smo obiskali prijatelje v Kranjski Gori, kjer smo se skupaj sankali. Zadnji dan počitnic smo smučali na Soriški planini.

Arne Golobič, 3. C

Na silvestrovo smo se najprej igrali družabne igre, potem pa smo pogledali par filmov. Ko je odbilo polnoč, smo spili šampanjec. Gledali smo rakete, ki so švigale v zrak. Budni smo bili do dveh zjutraj. Tisti dan sem pre-spal pri babici. Preostale dni pa sem veliko spal, igral videoigrice, šel na Stari grad in pojedel veliko dobrot.

Bruno Požanel Križaj, 3. C

Manja Heine

Letošnje novoletne počitnice sem preživel v Makedoniji. Prvi dan počitnic smo se že pripravljali na 12-urno vožnjo z avtom. Pot smo začeli v Škofji Loki in končali v Strugi. Ko smo z družino prispeli na cilj, sem pri vratih hiše zagledal babico in dedka. Naslednji dan smo se odpravili v Ohrid, kjer je stala božično okrašena novoletna jelka. Potem smo šli v toplice v kraj Debar. Imeli smo ogromen apartma samo za nas in užival sem v vodi. Dan zatem so v Strugo prispeli vsi moji bratranci in sestrične. Babica nam je spekla slastne piškote. En dan smo prežive- li v hribih, kjer smo z bratranci pekli in jedli penice in hrenovke. Tako smo vsi skupaj pričakali novo leto. Kmalu je bil čas za odhod nazaj v Slovenijo. Veliko smo se objemali in jokali, ampak vseeno sem komaj čakal, da vidim svoje sošolce in učiteljico. Bile so najboljše počitnice do sedaj.

Harun Mevmedoski, 3. C

Anja Sovinc

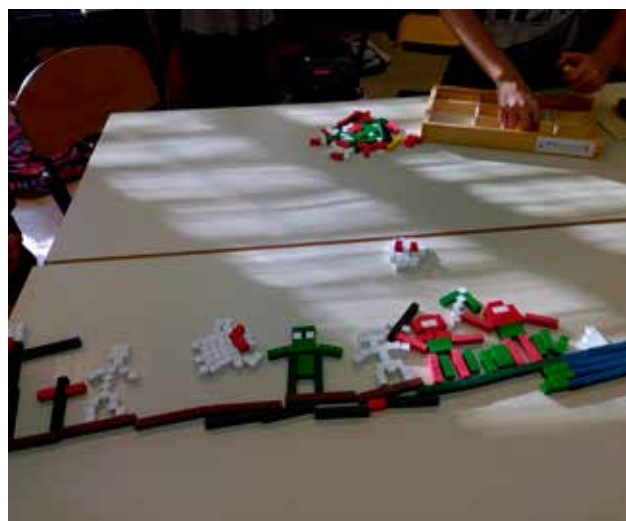
ZGODBE, KI SMO JIH V 3. C SESTAVILI Z LINGVISTIČNIMI PALČKAMI

BITKA NA POKOPALIŠČU

Zjutraj je bil lep sončen dan. Ko se je Steve ravno zbujal, ga je poklical Aleks: »Steve, strašno novico imam zate! Približujejo se nam zombiji in duhovi. Mislim, da bodo zvečer že tu. Dobiva se na pokopališču!«

Nastopila je noč, Steve in Aleks pa sta že čakala na pokopališču. Z vseh strani so začeli prihajati zombiji in duhovi. Začela sta se boriti in Aleksa je poškodoval en zombi. Bitka je bila dolga, a Steve in Aleks sta vendarle zmagala. Tako sta rešila mesto pred zombiji.

*Bruno Poženel, Arne Golobič, Nik Bertoncely
in Janez Tavčar, 3. C*

NACETOVA SRHLJIVA HIŠA

V Nacetovi hiši se že nekaj dni dogajajo čudne stvari. Na primer, ko hoče iti v drevesno hišico, se mu vrata ne odprejo, ko pa hoče iti nazaj v hišo, so vrata na stežaj odprta. Ko pride v klet, se mu sama od sebe ugasne luč, v savni naenkrat ni več toplo, ampak mrzlo. Nace je prepričan, da za vsem tem stoji nagajivi polh, ampak v resnici se mu niti ne sanja, kdo to počne. Ko mu nekoč uspe odpreti vrata drevesne hišice, zagleda ... duha. Ko je to videl, se je skoraj polulal v hlače, potem je zdirjal v hišo in dvakrat obrnil ključ v ključavnic. Nekoč mu je duha uspelo pregnati in odslej straši v neki drugi hiši.

Jurij Omejc, Nejc Ržen, Tim Jelovčan in Harun Mevmedoski, 3. C

ALEKSOVE NEVARNE DOGODIVŠČINE

Nekega dne se je Aleks s sekiro odpravil v gozd in cel dan sekal drevesa. Ko je želel posekati še zadnje drevo, se mu je za hrbtom prikazal zombi. Na srečo mu je z lahkoto ubežal.

Naslednjega dne se je odpravil k reki loviti ribe. Ko se je zvečer vračal domov, je v bližini gozda zagledal strašnega ledenega zmaja, ki ga je napadel z ledenimi kepami. Aleks je vanj vrgel dimno bombo in ga takoj pokončal. Aleks je imel nekaj poškodb, a vseeno je preživel kruto bitko.

Le kakšne nevarne dogodivščine bo Aleks doživel jutri?

Nejc Demšar, Valentin Oman, Martin Demšar in Blaž Oman, 3. C

ŠKRATEK BOR V ZIMSKI DEŽELI

Nekega dne se je škratek Bor zbudil, si umil zobe in pojedel zajtrk. Nato je odšel na delo. Ko se je vrnil domov, je pojedel kosilo in se nato odpravil na drsališče. Na poti je srečal prijatelja Nika. Nik ga je povabil k sebi domov. Skupaj sta se igrala, a čez eno uro se je moral Bor posloviti, ker je bil s škratom Binetom domenjen, da se dobita na drsališču. A Bineta še ni bilo, zato se je Bor nekaj časa drsal sam. Potem pa je Bine le prišel. Drsala sta se do večera. Ko je postajalo temno, se je Bine zaletel v drevo ob drsališču in si zlo-

mil roko. Potem je moral iti k zdravniku, kjer je dobil mavec. Kljub nezgodi je Bine tistega večera šel prespat k Boru. Škratku Boru je bil ta dan zelo všeč, ker se je lahko igral s svojima najboljšima prijateljema Nikom in Binetom.

Meta Šubic, Iza Križnar, Eda Križnar, 3. C

PASTIR Z DVEMA OVCAMA

Nekoč je živel pastir, ki je imel dve ovci. Pasel ju je na travniku. Vsi so se mu smejali, ker je pasel samo dve ovci. Nekega dne se je pastir odločil, da si bo kupil psičko. Dal ji je ime Mika. Mika je vsak dan varovala pastirjeve ovce. Nekega dne je pastir za ovci naredil ogrado, sebi pa je postavil drevesno hišico. Z Miko sta šla na sprehod in pustila ogrado odprto. Ovci sta ušli. Prijazna lisica ju je vrnila nazaj v ogrado in ju zaprla. Od takrat je lisica pastirjeva prijateljica.

Nekega dne pa je bila ograda podrta. To je storil volk, ki je ovci požrl. Pastir je šel v mesto po iglo in nož. Volku je razparal trebuh in rešil ubogi ovci. Nato je volku trebuh zašil

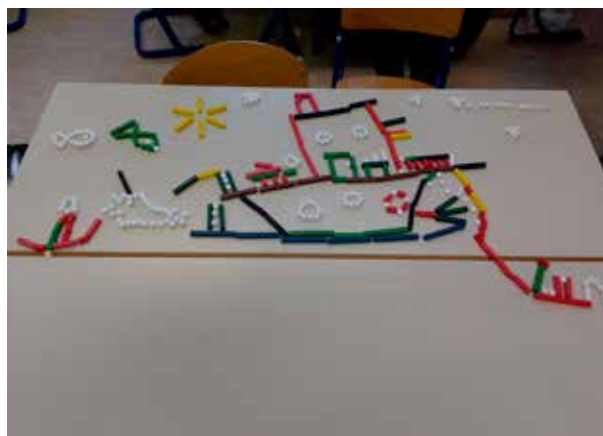
nazaj. Od takrat naprej so pastir in dve ovci živeli srečno do konca svojih dni.

*Živa Zupančič, Mirjana Kožuh, Iva Kelner,
Anja Starman, 3. C*

POTOVANJE Z LADJO KRIŽARKO

Začele so se poletne počitnice. Družina Starman se je odpravila na križarjenje. Na recepciji so dobili ključe svoje sobe. Ko so prišli v sobo, so najprej razpakirali svoje kovčke. Nato se je šla mama Alenka sončit na ležalnik, Anja in Tilen sta skakala v morje, oče Blaž pa je na terasi bral časopis in vmes tudi malo zaspal. Popoldne so sedli v čoln in šli lovit ribe. Oče je ulovil velikansko mečarico. Ko jo je hotel povleči na čoln, je padel v morje. Tilen je vzel reševalni obroč, ga hitro vrgel očku in ga tako rešil. Še dobro, da se je vse srečno končalo.

*Emma Kepa, Naja Peternelj, Neja Šorn, Brina
Bonjšak, 3. C*

3. E

Učenci in učenke 3. e zelo radi poslušajo in že samostojno berejo različne zgodbe. Radi pa tudi vidijo, da jih jim kdaj prebirajo tudi starši, učitelji ali stari starši.

Naredili so mini anketo.

KAKŠNE ZGODBE RADI POSLUŠATE ALI BERETE?

- napete
- vsebinsko bogate
- s srečnim koncem
- smešne
- dolge

TOP ZGODBE, PRAVLJICE

- Kapitan Gatnik
- Zverjašček
- Trije medvedki
- Medvedek in dedek
- Ne, ne bom
- Garfild
- Asterix in Obelix
- Pismo za Matjaža

ZAKAJ RADI ŽE TUDI SAMI PIŠETE ZGODBE?

- vse si lahko izmisliš sam
- ni dolgočasno
- vključiš svojo fantazijo

ČAS, KO SO STARŠI HODILI V ŠOLO

Ko je moja mami hodila v šolo, še niso bili organizirani šolski prevozi. Hodili so peš, včasih tudi uro ali več.

Nekoč je zapadlo toliko snega, da sta z bratom komaj pregazila sneg do doline. Ker je bilo tudi v dolini veliko snega, avtobusa ni bilo. Skupaj s sošolci so gazili sneg do Škofje Loke. K pouku so prišli šele tretjo šolsko uro. Učiteljica je bila začudena in jih je vprašala, zakaj so sploh prišli. Ostali naj bi raje kar doma.

Tilen Krajnik, 3. E

UTRINEK

Poleti smo šli na morje. Ko smo prispeli, smo pospravili oblačila in ostale pripomočke. Kasneje smo odšli v mesto. Obiskali smo tržnico. Na stojnici sem videla rjavega kužka, ki je imel zelo lepo pentljo. Želela sem, da mi ga oči in mami kupita. Želje mi nista izpolnila.

Naslednji dan smo gledali utrinke. Ponovno sem si zaželela lepega kužka.

Čez pol leta je prišel čas, ko nas je obiskal Sveti Miklavž. Prinesel mi je kužka.

Maša Trpin, 3. E

Utrinek z grom puzginec in belu mahnodu

Luka Poje Drabič, 3 e

NA MORJU

Prišle so težko pričakovane počitnice. Sklenili smo, da nekaj prostih dni preživimo na morju. Odpravili smo se zelo zgodaj. Ko smo prispeli, smo pospravili vse stvari in se kmalu odpravili na plažo. S seboj sem prvič lahko vzela nov nahrbtnik z bleščicami in lep klobuk.

Veliko časa sem preživela v vodi. Iskala sem školjke, zanimive kamenčke in tudi plavala sem. Sladkali smo se s palačinkami, se pogovarjali in igrali. Prehitro je bilo naših morskih dni na morju konec.

Julija Jurčič, 3. E

BOLNIŠNICA

Jaz sem Matic. Imam zamašeno lojnico. Imel sem že pregled na Jesenicah. Nič se nisem bal. Naročili so me na operacijo.

Povedali so mi, da me bodo uspavali. Najbrž mi bodo rano tudi zašili. Kasneje, ko se bo rana zacelila, pa mi bodo šive tudi pobrali. Zelo bom pogumen.

Matic Ažbe, 3. E

ROJSTNI DAN MOJEGA BRATCA

Lucijan je moj mlajši bratec. Zelo se ima rada. Včasih se skregava, ampak sva hitro spet prijatelja. Pred kratkim je praznoval svoj peti rojstni dan. Povabili smo veliko prijateljev in sorodnikov, zato sem mamici pomagala pri pripravi. Zelo sem si želela, da bi imel Lucijan najboljši rojstni dan.

Res smo se imeli lepo, še posebno pa Lucijan.

Lana Pratljačič, 3. E

JEŽEK

Nekoč je bila huda zima. Ježek se je odlično pripravil na mraz, dolge noči in sneg. Shrambo je imel dobro založeno.

Nekega dne ga je močno zeblo. Odšel je na kavč, se pokrill s toplo odejo in zaspal. Spal je dolgo. Naenkrat pa ga je nekaj zbudilo. Zelo se je prestrašil in zaklenil je vrata.

Znočilo se je in ponovno je zaspal. Ko se je prebudil, je zagledal kup daril. Med darili se je skrivalo tudi pismo. Odprl ga je in ves vesel prebral:« Dragi ježek! Letos si bil res zelo priden. Zato sem te obdaroval in upam, da ti bodo darila vseč.»

Tvoj Božiček

In ježek je bil srečen.

Tine Kokalj, 3. E

TABORNIKI

Nekoč so živeli štirje prijatelji: Filip, Janko, Janja in Franci. Vsi so bili taborniki. Najbolj so bili srečni, če so se skupaj odpravili na taborjenje. Znali so si razdeliti delo in se veseliti skupaj.

Filip in Janko sta prava ribiča. Poskrbita, da se iz ulovljenih rib pripravi slastna večerja.

Janja se rada ukvarja s postavljanjem šotorov. Zelo dobro ji gre delo od rok.

Franci rad raziskuje naravo, zato se odpravi iskat skale za ognjišče in les za taborni ogenj. Ko je vse pripravljeno, pojedjo ribe, se posedejo okoli ognja in zapojejo taborniško pesem. Vsi se imajo zelo lepo.

Anže Vlaj, Janez Mravinec, Teo Omerčič, 3. E

PRI STRICU

Večkrat sem med poletnim časom pri stricu. Rada pomagam pri spravilu sena, še raje pa se igram in včasih ušpičim kakšno vragolijo. Nekoč, ko smo končali z delom, se je stric želel malo spočiti na ležalniku. Zadremal je, meni pa je postalo dolgčas. Vzela sem lonček, ga napolnila z vodo in vsebino pljusnila v strica.

Vas zanima kaj je bilo v nadaljevanju?

Maja Božnar, 3. E

MAMA TINKA

Leta 1929 se je rodila Tinka. Imela je enajst bratov in sester. Pri osmih letih je odšla na Štajersko k teti in ji pomagala kuhati, pomivati, prati, likati in zaslužiti denar. Doživela je drugo svetovno vojno. Pri trinajstih letih se je vrnila nazaj domov. Staršem in ostalim v družini je rada pripovedovala, kaj je doživela in delala pri teti Milenci.

Neža Vidmar, 3. E

KONJSKI DIR

Bilo je zgodnje jutro, ko me je mami zbudila. Vsa vesela sem vstala, saj sem vedela, da me čaka lep dan. Po zajtrku sem se oblekla in odšla do prostora, kjer me je čakal konj. Skrtačila sem ga, pobožala in se povzpela nanj. Hej, kako sva dirjala! In oba sva bila srečna.

Larisa Šavli, 3. E

OPICA V ŽIVALSKEM VRTU

Nekoč, za devetimi gorami in devetimi vodami, je žvela opica po imenu Žana. Njen dom je bil v živalskem vrtu. Oskrbnik je zelo slabo skrbel zanjo. Zato se je odločila, da bo pobegnila. Hodila je tri dni in tri noči. Nato je prišla do nekega travnika. Nobenega prijatelja ni našla tam.

Ponovno je vzela pot pod noge. Dolgo, dolgo je hodila. Dolga, prašna cesta jo je pripeljala do gozda. Všeč ji je bilo. Veliko dreves, petje ptic in oglašanje drugih živali ji je bilo všeč. Tu bo moj dom! Tako je sklenila in izbrala drevo, na katerem si bo zgradila svoje prebivališče.

Žan Lavtar, Maks Kokalj Pezzano, 3. E

MAMIČINO OTROŠTVO

Bilo je lepega zimskega, nedeljskega popoldneva. Moja mami, brat in oče so se odločili, da se gredo sankat.

Sneg je bil pomrznjen in sani so že same letele kot strela. Na vrhu hriba so se posedli na sani in se spustili po bregu navzdol. Zelo hitro so se spuščali in se bližali koncu jase, kjer je bilo grmičevje. Oče je pričel zavirati, ker se je bal za otroke. Pristali so v grmičevju z zelo veliko hitrostjo. Moja mami si je malo poškodovala nogo. Kljub temu je bil nepozaben dan.

Tina Homan, 3. E

IZGUBLJENI ŽIVALI

Bil je lep sončen dan. Kuža Vili in muca Taca sta šla na sprehod. Srečala sta kužka Pafija, ki ju je popeljal v gozd. Kasneje sta se izgubila. Iskala in iskala sta pravo pot. Prišla sta do mostu. Muci Taci je spodrsnilo in padla je v vodo. Muca Taca je cvilila, kuža Vili pa je lajal in tako klical na pomoč.

Deklica Eva je slišala lajanje in cviljenje. Šla je pogledat, kaj se dogaja. Videla je muco v vodi. Pomagala ji je, da je ponovno prišla na breg. Zavila jo je v toplo odejo in jo odnesla domov.

Obe živalici je nahranila in sklenila, da poišče še lastnike.

Eva Kržišnik, Eva Bernik, 3. E

NOČNI POHOD

Z atijem in mamico smo odšli na nočni pohod. Šli smo mimo društva Projekta Človek, mimo vikenda in zavili na gozdno pot. Hodili smo po vijugasti poti do Muretovega griča. Po zelo strmi poti smo se odpravili proti vrhu našega cilja. Ko smo bili na vrhu, smo se spustili proti rdeče beli zapornici. Slišali smo lajanje. Vedeli smo, da je to sosedov pes Oli.

Domov smo prišli utrujeni in polni novih dogodivščin. Odšel sem v sobo, napisal to zgodbo do konca, spil domači čaj s terjakom in pritisnil zadnjo piko v tej zgodbi.

Dominik Oblak, 3. E

PLESNE VAJE

Nekoč sta živelata Matjaž in Jadranka. Zelo rada sta plesala. Ker sta želela plesati še bolje, sta se odločila, da bosta začela obiskovati plesne vaje.

Tako sta tudi storila. Soba, v kateri so imeli plesne vaje, je bila zelo lepa. Na vseh stenah so bila ogledala, tudi na vratih. Tako so se plesalci lahko opazovali in še bolje plesali.

Ko je bilo nekega dne konec plesnih vaj, je Jadranka zgrešila vrata, saj je bil zaradi množice ogledal izhod slabše viden. Zaletela se je v ogledalo in zelo je bilo smešno.

Vsi so se smejali, tudi Jadranka in Matjaž.

Julia Kovačič, 3. E

GORENJSKA

Na Gorenjskem so lepa mesta in vasi. Tu imamo šole, tovarne, trgovine in parke. Raziskujemo lahko jame, se spočijemo v toplicah ali samo občudujemo lepo okolico. Gorenjsko obdajajo zanimivi grički in hribi. Lahko se povzpnejo na našo najvišjo goro Triglav. Lahko obiščemo tudi Bled in se s čolničkom popeljemo do cerkvice.

Gorenjska je res lepa.

Janja Bergant, 3. E

U spešno smo zaključili leto 2019, ampak zdaj smo vstopili v novo leto, to je leto 2020. Najraje se spominjam, kako sem v letu 2019 v šoli dobil v enem dnevu kar dve petici. Nekega dne sem mojega prijatelja Žana Luka zelo razveselil. Prinesel sem mu cel kup nogometnih sličic. Ampak nekega dne sva se igrala z žogo in sem ga po nesreči brcnil v nogo. Bil je zelo žalosten. A ko sem se mu opravičil, je bil spet vesel. Nekega dne ga je moja sestra pri športni vzgoji, ko smo delali stojo, po nesreči brcnila v oko. Na začetku je imel okoli očesa rdečino, drugi dan je oko postalo modro. Prinesel sem mu obkladke in pomagal sem mu hoditi. Najbolj žalosten sem bil, ko se mi je v šoli prebila brada. Najbolj sem bil ponosen, ko sem na igrišču v OPB-ju pri nogometu zadel zelo lep gol. Najbolj se mi je vtisnilo v spomin, ko smo s šolo

Dushanka Miteva, 4. a

šli v Šolski muzej v Ljubljani. Zelo radovedno smo pričakovali, kako so se učili včasih. Starejši učenci so nas malce prestrašili, pa ni bilo nič hudo. Prav zabavali smo se.

Želim si, da bi bil še boljši v nogometu, kot zdaj in da bi dobil hrčka ali pa telefon.

Lovro Zalaznik, 4. A

V preteklem letu sem hodil v gore, v šolo, se igral s prijatelji in treniral atletiko.

Najbolj se spominjam vzpona na Mojstrovko, ker je bilo zelo zanimivo plezati po klinih in jeklenicah. Naučil sem se, da se je vredno potruditi, čeprav je včasih zelo težko. Razgled z vrha gore je bil čudovit. Poleti sem bil tudi na drugih izletih v gorah. Morda bom nekoč znal plezati v stenah.

Všeč mi je bilo tudi na morju, ker sem se lahko igral z mlajšim bratrancem Jušem. Zelo lepo sva se igrala. Na oratoriju sem spoznal nove prijatelje, peli smo pesmi in se dobro igrali. Ko se je začela šola, smo se s sosedomi fanti igrali na travniku in se zelo grdo skregali. Na to res nisem ponosen, naslednjič bom prej povedal odraslim. S sosedi bi se rad lepo razumel.

V šoli smo veliko vadili poštevanke, ustvarjali in peli. Med odmori smo se igrali, klepetali, nekateri se na hodniku igrajo nogomet, ampak jim učiteljica skoraj vedno vzame žogico.

V letošnjem letu bi rad, da bi med poukom manj klepetali, se kaj novega naučili in bili prijatelji.

Lansko leto sem se učil igrati klavir, a sem se naveličal in klavir zamenjal za harmoniko. Ne obiskujem glasbene šole, ker me uči kar ati. Zdaj jo že zelo dobro igram in na to sem ponosen.

Odločil sem se, da bom jeseni treniral košarko. Ta šport mi je bolj všeč od atletike, ker je ekipni in bolj raznolik. Rad tudi skačem doma na trampolinu in se igram "ravbarje in žandarje".

Rad odkrivam nove dogodivščine, zato si želim iti na Dunaj v zabavišni park Prater, v katerem se zelo zabavaš.

Janez Nastran, 4. A

Najbolj se mi je vtisnil v spomin luna park z morja, saj sem si prvič upala iti na vrtiljak, ki se zelo hitro vrti.

Dobro pa se spomnim tudi rojstnega dneva mojega bratca. Kupila sem mu kopalke z dinozavrom. Zelo se jih je razveselil.

Mojega starejšega brata sem razjezila, saj sem mu ponesreči uničila plavalna očala. Ko mu je odneslo brisačo, sem mu jo pomagala uloviti, saj sem mislila, da se mu bom tako oddolžila. Ko sva tekmovala, kdo prej prepelava do pomola in nazaj, sem bila zelo ponosna, saj sem zmagala. Nisem pa ponosna na to, da sem padla s postelje, vendar sem nasmejela ostale moje družinske člane.

Pia Kumer, 4. A

Najbolj vesela sem bila, ko smo se konec meseca novembra preselili v novo hišo. Kmalu za tem sem dobila hrčka, ki mu je ime Bobi in res sem bila zelo srečna. Za Božička sem dobila še kroglo, da se lahko vozi po hiši. V preteklem letu sem razveselila marsikoga, tako svojo družino, kot tudi prijatelje in sorodnike. Kdaj pa kdaj sem tudi koga razjezila, ampak kot sem že povedala, pozabimo na slabe dogodke iz leta, ki je že za nami. Zagotovo imamo vsi slaba in dobra dejanja, prav tako tudi jaz. Za božič moje družine ni obdaril samo Božiček, ampak tudi jaz. Naredila sem voščilnice in darila in jih postavila pod smrekico ter tako razveselila moje domače. Želim si, da bi še naprej uspešno trenirala kolesarstvo in plezanje. V šoli bi se rada veliko naučila in uspešno zaključila še eno šolsko leto. Zagotovo si čisto vsi želimo, da bi se nam v tem letu uresničile vse želje, skrite in pa tudi tiste, ki smo jih komu zaupali.

Iza Božnar Prosen, 4. A

Amina Sijamhodžić, 4. a

V 3. razredu smo v mesecu maju obiskali kmetijo, na kateri smo se imeli prav fajn. Kosili smo travo, s katero smo potem nahranili živali. Nekateri smo, žal, bili malo bolj nerodni, saj smo padli v koprive. Sledilo je še veliko zanimivih stvari. V 4. razredu pa mi je najbolj v spominu ostal Šolski muzej, ker smo imeli zelo zanimivo učno uro ročnih del.

Zelo rad ustvarjam, zato sem naredil zapestnico za sošolko, katere se je zelo razveselila. Kmalu sem dobil nova naročila za zapestnice od ostalih sošolcev. Prav lepo je nekoga osrečiti. Precej mi je ostal v spominu obisk gospe Anke iz Centra slepih in slabovidnih, saj nam je zelo lepo pripovedovala zgodbe. Je zelo prijazna in dobrosrčna oseba. Bližal se je konec koledarskega leta in zaključili smo ga prav zabavno s predstavami o praznikih, v katerih sem prav rad nastopal. Želim si, da bi uspešno zaključil 4. razred, prav tako si želim, da bi bili na šoli prijazni drug do drugega in se spoštovali, si pomagali in bili bolj strpni.

Nik Grgič, 4. A

Najbolje se spominjam, ko smo odšli s 4. razredom na Križno goro. S prijateljicami smo se skupaj lovile, plezale in se pri tem zelo zabavale. Zelo sem vesela, ko govorim vice in se nato vse začnemo na glas smejati. Velikokrat smo se skregale, a smo se kmalu pobotale. Med odmorom sta se dva sošolca igrala in en sošolec je mojega brata potegnil

za nogo in mu prebil brado. Zelo si želim, da bi se imeli radi in se čim bolj zabavali.

Emma Zalaznik, 4. A

VELIKO PRESENEČENJE

Jaz imam zelo rada presenečenja. Eno se mi je zgodilo pred počitnicami.

Ko sem zadnji dan šole prišla domov, me je mami presenetila in povedala, da bomo šli k moji najboljši prijateljici v Ljutomer.

Midve se poznavata že od majhnega. Ime ji je Ana. Ona za naš prihod ni nič vedela. Ko me je zagledala, je najprej okamenela, nato pa me je od veselja objela. Tam sva se zelo zabavali. Vsak dan sva peljali njenega psa Mazija na sprehod po vasi. Raziskovali sva njihovo okolico in spoznavala sem tudi njene prijateljce. Veliko sva se tudi igrali. Nisva pa mogli mimo igrice na telefonu.

Zadnji dan sva se morali posloviti. Zelo sva jokali, ker se ne vidiva pogosto.

Obljubili sva si, da se bova slišali in si pisali.

Pia Švajger, 4. A

ADRENALINSKI PARK

Zelo rada imam izlete, kadar jo mahnejo kam z družino, posebno pa sem vesela, kadar nas peljeta kam ata in mama.

Lani sta nas razveselila z obiskom Adrenalinskega parka na Starem vrhu. Že samo vožnja na Stari vrh je bila vznemirljiva. Poslušali smo slovenske zabavne pesmi, si pripovedovali smešnice in se smejali. Po vijugasti vožnji smo prispeli do adrenalinskega parka. Tam nas je sprejela prijazna gospa. Plačali smo

karte. Opreмили so nas s pasovi in odpravili smo se do plezal in začeli plezati. Ata me je vso pot spremljal. Ob plezanju čez različne ovire sem zelo uživala. Na koncu nas je čakala mama. Vprašala me je, če bi se preizkusila še na plezalni steni. Seveda sem bila nad idejo navdušena. Preplezala sem jo, mama pa me je medtem veskozi fotografirala.

Ko smo s plezanjem zaključili, smo se posladkali z maminimi odličnimi piškoti in si ogledovali slike ter se smejali našim smešnim položajem in izrazom na obrazu.

Nato smo se odpravili domov in mama nam je pripravila odlično večerjo, med katero smo se pogovarjali o našem čudovitem dnevu.

Izleta se rada spominjam, ker je bil zelo smešen in razburljiv. Želim si, da bi doživela čim več takih dni, ne samo jaz, ampak veliko otrok po svetu.

Lana Habjan, 4. A

UGRABILI SO ME VESOLJCI

Nekega dne nisem mogel zaspati in sem skozi priprto okno opazoval luno in opazil modre žarke. Naenkrat sem vzletel in bil sem v velikem belem prostoru s svetlobo. Kar naenkrat so od nekod prišla čudna zelena bitja z velikimi glavami. Vprašal sem jih, kdo so in od kod so. Niso govorili, ampak so samo spuščali čudne, moteče kratke zvoke. Ne boste verjeli, znali so pantomimo in z mimiko obraza so sporočili marsikaj. Zmajevali so z glavami in tako povedali: da in ne. Spoprijateljili smo se in peljali so me na skrivne tuje planete z vesoljskimi živalmi. Jahal sem

tudi pravega vesoljskega konja. Imel je špičaste oči. Znal je tudi leteti s svetlobno hitrostjo, a ni imel kril. Letel je kar brez njih. Ni jedel sena, ampak vesoljske alge.

Po avanturi so me pripeljali v posteljo. Zjutraj sem šel v šolo. V učbeniku je pisalo: 10 zlobnih neresničnih pošasti. Med njimi so bili tudi vesoljci. Rekle sem si: ha, ha, ha. Seveda obstajajo in niso prav nič zlobni. A za zdaj bo to samo moja skrivnost.

Peter Habicht, 4. A

Naša šola stara je,
a to pomeni le,
da še bolj posebna je.
Na njej veliko je otrok,
ki niso nikoli praznih rok,
včasih sliši pa se tudi stok.

Naši učitelji prijazni so,
naučiti nas čim več želijo
in včasih tudi za zabavo poskrbijo.

Šolo vodi gospa ravnateljica,
ki pomaga ji pomočnica,
za papirje pa skrbi tajnica.

Da naši želodčki polni so,
poskrbijo kuharice,
ki nam pečejo okusne sladice.

Ko pa mi odidemo domov,
naše čistilke čistijo noč in dan,
da je šola čista prav vsak dan.

Jerca Šuštar, Pia Kumer, 4. A

RAZREDNICA 4. A

Se je zbral 4. A,
da nam skladbo zaigra,
je priredil veselico,
sreče radosti in smeha.

Smo se skupaj zavrteli,
pesmico vsi skupaj smo zapeli,
res lepo smo se imeli,
pravi žur smo doživeli.

Ko pa ura zazvonila je deset,
po malico odhiteli smo že spet,
jedli, pili smo prav vsi
in na koncu siti smo bili.

Eva Lunder, Ema Zalaznik, Klara Škraba, 4. A

SREČA V NESREČI

Bil je lep sončen dan. Šel sem smučat s stariimi starši in malce izzival ter smučal po nezavarovanih progah.

Kar naenkrat me je zajel snežni plaz. Odnoslo me je v dolino do gondole. Stari starši so

Lovro Zalaznik, 4. a

poklicali reševalce. Na srečo so me hitro rešili in odpeljali v bolnišnico. Tam so me pregledali in ugotovili, da imam zlomljeno le roko. Še dobro, da ni bilo kaj hujšega in da sem bil zavarovan. Mavec na roki sem nosil en mesec in potem sem dobil izplačano zavarovalnino. S tem sem si lahko kupil longboard. Obljubil sem si, da bom od zdaj naprej bolj previden.

Amadej Mansutti, 4. A

ŽELJA SE MI JE IZPOLNILA

Neko nedeljo sem gledala YouTube in videla neko punco, ki je imela dron. Pomislila sem, kako bi bilo lepo, če bi ga imela tudi jaz. Te želje najprej nisem nikomur povedala, a čez pol leta sem jo povedala prijateljici. En teden pred mojim sedmim rojstnim dnevom sem jo povedala tudi staršem. Rekli so, da mi ga ne bodo kupili. Zaradi tega sem bila malo žalostna. Napočil je moj rojstni dan. Pogledala sem v vrečko z darili in notri je bil zeleni dron. Zelo sem bila vesela, saj se mi je izpolnila največja želja. Takoj sem prosila brata za pomoč pri letenju. Igrala sem se, dokler ni bila baterija prazna. Naslednji jutro sem jo dala polniti. Ko se je napolnila, sem se spet začela igrati in dron je letel nekam postrani. Zelo sem se ustrašila. Ko se je zbudil tudi moj brat, mi ga je popravil. V resnici so se le lasje zatakneli v enega od propelerjev. Potem sem takoj morala iti v šolo in komaj sem čakala, da bo konec pouka in se bom lahko spet igrala.

Pia Kumer, 4. A

BOŽIČNO-NOVOLETNE POČITNICE

Med počitnicami, pred novim letom smo se odpravili na izlet v Bratislavo in na Dunaj. V petek zjutraj smo spakirali nekaj oblačil in se z avtom odpeljali do Bratislave. Najprej smo poiskali prenočišče, nato pa šli na ogled gradu Devin. Bilo je zelo mrzno in pihal je hladen veter. Grad je malo porušen in ima globok vodnjak. Vrnili smo se v sobo. Pred večerjo smo se sprehodili po mestu. Naslednji dan smo se zapeljali do Dunaja v park Prater. Najbolj sta mi bila všeč ogromna gugalnica in panoramsko kolo, s katerega smo videli vse mesto. Potem smo se sprehodili po mestu in poiskali restavracijo, kjer smo imeli kosilo. Šli smo tudi v knjigarno, da smo lahko kupili knjige v nemškem jeziku. Tam smo šli tudi v McDonald. Nato smo šli nazaj v Prater z vlakom. Poiskali smo avto in se polni lepih prazničnih vtisov odpeljali domov.

Janez Nastran, 4. A

TRETIČ NA LETALU

Že od majhnega rad potujem z letalom. Prvič sem potoval v Egipt, ko sem dopolnil skoraj dve leti. Drugo potovanje z letalom me je popeljalo v Tunizijo, ko sem bil star sedem let. Tunizija mi je ostala v zelo lepem spominu, ker sem prvič plul s čisto pravo gusarsko ladjo. Upal sem, da bomo še kdaj šli na počitnice z letalom. Ta želja se mi je uresničila že čez dve leti. Spomladi sta se moj oči in moja mami pogovarjala, da bi šli na počitnice na Gran Canaria. In sklenili smo, da gremo. Mami je šla kupit karte za hotel, vodni

park in park Palmitos. Ko sem se poleti vrnil domov z 10-dnevnega taborjenja, smo šli čez dva dni na Gran Canaria. En dan pred tem je moja mami šla na koncert Bon Jovi. Naslednji dan smo odpotovali na Gran Canaria, a šele ob enajsti uri. Računali smo, da bomo pri hotelu ob približno drugi uri. Najprej smo se peljali do Münchenskega letališča. Vkrcali smo na letalo in se najprej odpeljali do Madrida in od tam še na Gran Canaria. Ko smo prišli do hotela, smo šli na recepcijo. In tukaj se je nekaj zataknilo. Recepcija in sobe so odprte samo do druge ure, ura pa je bila tri. In potem sva šla z očijem na sprehod, mami in sestra pa sta spali na kavču v recepciji. Ko sva se z očijem vrnila, smo zahtevali sobo. Receptorka je za sobo zahtevala 300 evrov. In potem smo plačali. Naslednji dan smo šli na prvi zajtrk. Jedel sem ameriške palačinke s čokoladnim nadevom. Po zajtrku smo šli na zunanji bazen. Oči je odkril igranje različnih iger, npr. namizni tenis, biljard, računalniške igre. Ob igrah smo uživali ves teden. Ampak, žal je vsega lepega enkrat konec.

Moja največja želja v prihodnosti je, da bi z letalom šel v Pariz, kjer bi si ogledal Eifflov stolp in pa stadion nogometnega kluba Paris Saint-Germain.

Lovro Zalaznik, 4. A

Ema Zalaznik, 4. a

ZGODBE – UGANKE

Učenci 4. b so pisali zgodbe ob različnih ilustracijah Jelke Reichman. Oglej si njene risbe in v okvirček pred naslovom zgodbe vpiši številko ilustracije, h kateri po tvojem mnenju sodi.

1

2

3

4

5

6

○ Bližal se je božič in otroci: Gašper, Sara, Ana, Luka, Katja in njihov maček Senca so se zunaj igrali na snegu. Ana je postala lačna in je šla k babici Jani po nekaj piškotov. Babica ji je rekla, da je na podstrešju venček in da naj ga gre iskat. Ko pa je prišla na podstrešje, je v kotu videla jelko. Šla je mimo in vzela venček.

Prišla je nazaj k babi in ji dala venček, babica se ji je zahvalila in povedala, da ostali že spijo in naj gre tudi ona v posteljo. A ni in ni mogla zaspati, ker je ves čas razmišljala o jelki, ki jo je videla na podstrešju. Po dolgem premišljevanju je le zaspala in ko se je zjutraj zbudila, je videla, da je babica odšla v trgovino po moko za piškote. Odločila se je, da bo zbudila še ostale in da bodo za babico naredili presenečenje. Pohiteli so na podstrešje po jelko in okraske. Pri okraševanju jelke jim je pomagala tudi Senca. Ko pa je babica prišla domov, so vsi naenkrat zavpili: »Presenečenje!« Babici je šlo malo na jok, a le od sreče. Zelo dobre spomine na to jelko je imela in zelo veliko lepih trenutkov je preživela z njo. Babica jim je povedala nekaj izmed teh lepih spominov na jelko in eden izmed njih je bil prav tak, kot so ga oni pripravili babici. Tudi ona je imela presenečenje zanje in sicer peko piškotov za Božička. Nad tem so bili zelo navdušeni. Gašper se je spomnil, da ima Božiček rad tudi mleko, zato mu je Katja pripravila še eno skodelico mleka. Postalo je temno in zato so se preoblekli v pižame in skočili v postelje. Ko so se zjutraj zbudili, so videli, da je Božiček pojedel vse piškote, popil vse mleko in pod jelko postavil darila. Zelo so se razveselili in upali, da bo naslednji božič tako dober, kot je bil ta.

Ajda Jezeršek, 4. B

Bližal se je božič in otroci Gašper, Sara, Ana, Luka, Katja in njihov maček Senca so se igrali pri babici in dedku. Babica je pekla piškote, dedek pa je, zato ker je otrokom postalo dolgčas, z njimi odšel v trgovino po božično smreko. Ko so prišli domov, je vsak dobil piškot v obliki Božička. Dedek je potem odšel po smreko. Bila je velika, zato so mu pomagali tudi otroci. Ko so smreko prinesli v dnevno sobo, je babica pripravila škatle, v katerih so bili okraski, trakci, lučke ... Otroci so se lotili okraševanja smreke. Zelo dolgo so jo okraševali in da ne pozabim, okrasili so jo zelo lepo. Medtem je dedek na kavču bral časopis, babica pa je spekla toliko piškotov, da je imela pet polnih škatel. Maček Senca pa je otroke samo opazoval pri okraševanju smreke. Ko je bila do konca okrašena in piškoti spečeni, so odšli spat. Naslednji večer so prišli še tete, strici, mamiče in atiji. Babica in dedek sta jim postregla s piškoti, otroci pa so odprli darila in skupaj nazdravili.

Neža Žargi, 4. B

Andraž Jankovec, 4. b

Živeli so trije otroci, revna mama in pes. Prišla je zima in imeli so samo jabolka, eno klobaso in pest surovega kostanja. Mama je čez čas zbolela, ker je bila zunaj mrzla zima. Otroci in pes so se odločili, da poiščejo sonce. Vzeli so hrano, da ne bodo lačni, svetilko, da ne bodo ponoči zabredli in tablo s soncem, da bi privlačili sonce. Minevali so dnevi in noči in včasih jih je zeblo, včasih pa so bili tudi lačni. Tako je prišla pomlad in vrnili so se domov. Priklicali so sonce in mamu rešili bolezní.

Teja Rupar, 4. B

Nekega zimskega dne so se Tim, Maja, Lili in pes Smrček odpravili na sprehod. Med sprehajanjem so lovili lepe bele snežinke. Pa so se spomnili, da ima babica rojstni dan. Ampak starši žal nimajo časa, da bi jih peljali k babici, saj bi se vozili pet ur. Ojoj, otroci so pa hoteli k babici, ker so ji že kupili darilo za njen rojstni dan. Še enkrat so prosili starše, ampak kot vedno so rekli ne. Otroci pa niso kar tako odnehali. Vzeli so vrečo z darilom in šli na pot. Seveda so s seboj vzeli še Smrčka, za vsak slučaj. Smrček je vohal pot do babice. Hodili so že štiri ure. Končno so prišli do babičine hiše. Pozvonili so na zvonec. Babica je odprla vrata in otroci so zavpili: »Vse najboljše!« Dali so ji darilo in babica ga je bila zelo vesela. Najbolj pa so bili veseli otroci, ker se niso predali.

Ajda Starman, 4. B

Nekega dne je neka punčka, ki ji je bilo ime Mojca, zagledala Bambija in izgledal je zelo lačen. Mojca je v žepu imela nekaj kruha in rekla: »No, ti bom dala malo kruha, izgledaš zelo lačen.«

Čez nekaj časa se je Bambi opogumil in začel jesti kruh iz njene roke. Nato je na hribu izza drevesa pokukala Matejeva glava. Ampak Mojca ga ni opazila, Bambi pa se je prestrašil in pobegnil. Mojca se je spraševala, zakaj je pobegnil.

Andraž Jankovec, 4. B

V mesecu maju je bil en res lep dan. Deklica Maja se je igrala na hribu. Lovila je metulje, nabirala rože in se sončila, čisto zraven najvišje točke. Naslednji dan pa na hribu ni bilo več metuljev in rože so zaprle svoje cvetove in se povesile. Oblaki na nebu so bili črni in sonca ni bilo več. Odšla je domov in doma je vprašala mamo: »Mama, na hribu je vse narobe, kaj naj storim?«

Mami je je povedala, da se bliža nevihta. Maja je ugotovila, da se bliža nevihta in da na hribu ni nič narobe. Rože so se namreč zaprle zaradi spremembe vremena. Maja se je odločila počakati, da spet posije sonce. Odločila se je, da se bo takrat vrnila na hrib.

Nina Lampret, 4. B

Nina, Tina, Jakob in psiček Piki so na lep oblačen dan šli gledat oblake na bližnjo zelenico. Takrat je bila mama v službi. Videli so ptičke in pes Piki je skočil na enega izmed

njih. Tina je po poti nabrala rože za mamo, jih izpustila in rekla: »Zakaj si ga ujel?«

Psiček ji je hotel odgovoriti, da zato, ker si je zaželel pečenko. Tina ga ni razumela, ker je govoril pasje. Nato ga je pojedel in opazil oranžno žogo. Začudil se je, ker ni bila njegova. Povohal je žogo in ugotovil, da je od sosedovega psa. Šli so s hriba in žogo je vrnil prijatelju. Bil je vesel in rekel je, da jo je pozabil včeraj.

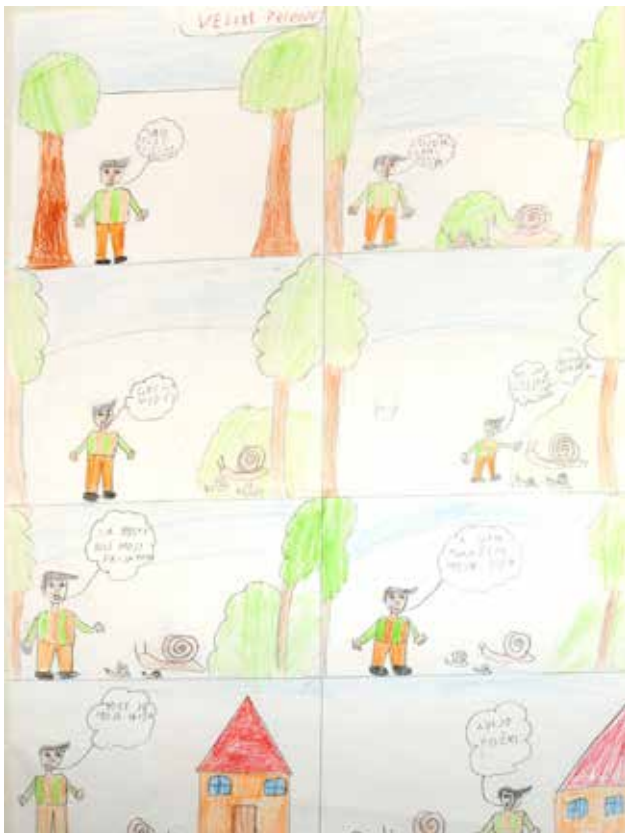
Ana Fink, 4. B

Nekega dne v mesecu februarju je bil v Veselem mestu pust, kot ga že dolgo ni bilo. Tisti dan je bil Jaka zelo vesel. Preblekel se je v najboljšo maškaro, kar jih je imel. Šel je ven in tam je bilo zelo veliko maškar, zato se je izgubil. Ker je se izgubil, ga je zgrabila velika panika. Postajalo je zelo temno in mrzlo. Zazdelo se mu je, da nekdo zelo velik prihaja za njegov hrbet. Zelo se je ustrašil. Najprej je zakričal, ker se je ustrašil, nato pa mu je odleglo, ko je zagledal svojega očeta, ki ga je dvignil. Bil je zelo srečen.

Jakob Narobe, 4. B

Teja Rupar, 4. b

Sara Džanan, 4. b

Nekega pomladnega dne je Mojca šla na travnik. Pomlad je bila njena najljubša, saj je lahko vohala cvetlice, lovila in občudovala metulje ter se valjala po mehki travi. Ko pa je nekega jutra prišla, je opazila, da je nekaj narobe. Vse živali so se skrivale pod cvetlicami. Poskusila se je povaljati po travi, a se ji je zdela mrzla in mokra. Šla je domov in vprašala mamo, kaj je narobe na travniku, da se vse živali skrivajo in da so cvetlice povešene. Mama ji je rekla: »Veš ljubica, slana je.« Zanimalo jo je, kaj je to slana. Razložila ji je, da ta pojav nastane, ko jutranja rosa zaradi nižjih temperatur zamrzne na cvetlicah in travi. Naslednji dan je prišla na travnik in vse je bilo v najlepšem redu. O slani pa ne duha ne sluha.

Glorija Povirk, 4. B

Manja Matek, 4. b

Nekega dne sta Zala in Martin odšla v gozd. Tam sta naredila veliko sneženih mož. Zala je postala zelo lačna, zato je iz žepa izvlekla kruh. Hotela je začeti jesti, a nenadoma je zagledala srnico. Srnica je bila zelo lačna. Zala je pristopila k njej in ji dala malo kruha. Srnica je glavo prislonila na Zalo in ona je vedela, da se ji zahvaljuje. Nato je poklicala Martina, naj jo pride pobožat. Martin je bil mlajši, zato se je bal. Zala mu je rekla, da se mu ni treba bati. Prišel je in jo pobožal. Srnica ju je odpeljala v predor, kjer so se igrali in igrali. Potem pa sta morala oditi. Doma sta povedala zgodbo staršem. Zelo sta bila vesela, ker se jima je to zgodilo.

Manja Matek, 4. B

4. C

DEČEK IN VITEZ

Nekega dne se je fantek po imenu Tine odpravil spat. Sredi noči se je prikazal vitez. Želel je, da ga Tine popelje po svojem svetu, potem pa bo on popeljal po svojem.

Vitez je bil sprva zelo začuden, ker ni vedel, kako tako velika ptica leti. Tine mu je povedal, da je to letalo, s katerim ljudje potujejo po svetu. Nato ga je peljal v kino, kjer je bil vitez znova začuden, kako je lahko toliko ljudi zaprtih v škatli. Tako je Tine vitez v enem dnevu razkazal svoj svet. Potem je vitez odpeljal Tineta po svojem svetu. Najprej sta si ogledala viteške igre. Udeležilo se jih je veliko vitezov, ki so se pomerili v različnih igrah. Po koncu iger sta odšla na vitezov grad, kjer so imeli pojedino z glasbo. Tinetu je bilo vse tako zelo všeč, da je skoraj pozabil na odhod domov.

Vitez je Tineta pospremil do vrat, kjer sta se poslovila. Obljubila sta si, da se bosta še videla. Tine je bil vesel, da ima novega prijatelja.

Nik Kovič Lendrero, 4. C

ZGODILA SE JE NESREČA

Bil je lep, sončen popoldan. Odšla sem do prijateljice Klare, ki je tudi moja sosedka.

Na vrtu pred hišo imajo veliko drevo. Najprej sva mislili, da bi na tem drevesu naredili hiško, pa nisva imeli dovolj lesa. Zato nama je

Ema Nastran, 4. c

hitro prišla na misel druga ideja. Dogovorili sva se, da bova z zaletom skočili na vejo in se zagugali. To sva večkrat ponovili. Prvič, drugič, tretjič se nama je posrečilo, četrthi pa meni ni uspelo. Padla sem čez visoko škarpo. Nekaj trenutkov se sploh nisem zavedala, kaj se je zgodilo, tudi nobenih bolečin nisem čutila. Nato pa me je močno začela boleti roka. Najprej sploh nisem mogla vstati. Klara mi je pomagala vstati in me pospremila do doma. Doma je bil samo ata, roko mi je namazal s kremo. Ko sta prišla ati in mami, sta z velikimi, zaskrbljenimi očmi pogledala mojo roko. Bolečina pa ni in ni ponehala, zato smo odšli v zdravstveni dom v Škofjo Loko, od tam pa smo morali v bolnišnico na Jesenice. Ker sem imela roko zlomljeno, sem dobila mavec. Vse skupaj je kar dolgo trajalo. Domov smo prišli ob pol dveh ponoči.

Od takrat nikoli več nisem skakala po vejah. Ko je za mojo nesrečo zvedel Klarin ati Uroš, je vejo, s katere sem nesrečno padla, posekal. Tako je sedaj ni več.

Nika Černe, 4. C

OČKA SEM PELJALA V VRTEC

Ko zjutraj vstanem, mi očka pripravi zajtrk in me odpelje v vrtec. Današnji dan pa ni bil takšen kot ostali dnevi v tednu.

Zjutraj sem vstala in se po kolenih priplazila do mize. Na mizi je bila pripravljena nenavadna kaša. Očka mi je do zdaj še nikoli ni pripravil. Ko sem pojedla, je očka trikrat s krpo pobrisal po mizi. Miza se je naenkrat tako zasvetila, da nisva ničesar videla. Medtem ko je miza blestela, sva si z očkom zamenjala vlogi. Očka je postal otrok, jaz pa odrasla oseba. Previla sem ga, oblekla in odšla sva do avta. Bilo me je strah, saj še nikoli nisem vozila avta. Odpeljala sem ga v vrtec in oddala vzgojiteljici. Nato sem odšla v službo. Bil je zelo naporen dan. Potem sem hitela po nakupih in domov skuhat kosilo. Prišel je čas, ko sem morala po očka v vrtec. Odšla sva še v knjižnico in domov.

Zvečer sva zopet jedla nenavadno kašo in tokrat sem s krpo jaz pobrisala mizo. Vlogi sva si zamenjala nazaj. Zdaj vem, da imajo starši zelo veliko dela.

Ana Zarnik, 4. C

Lan Krmelj in Martin Bokal, 4. b

UČILNICA PRIPOVEDUJE

Nekega dne so otroci prišli v šolo. Ko so vstopili v razred, jih je pozdravil neznan glas. Bila je učilnica. Otroci so jo vprašali, kako govori. Učilnica je odgovorila, da je to zgodba, ki jim jo lahko pove. Otroci so prikimali.

Učilnica je začela pripovedovati. Ko so našli prosto polje, so začeli graditi šolo. Tovornjaki so začeli voziti beton, opeke in strešnike. Potem so začeli graditi. Najprej so začeli zidati opeke eno na drugo. Ko so prišli do vrha, so dodali strešnike. Čez nekaj časa so se pripeljali spet tovornjaki, ki so pripeljali okna in barvo. Najprej so vse pobarvali, potem vgradili okna in šola je bila skoraj dokončana. Tovornjaki so se pripeljali z vrati, čudno napravo in zraven je bilo še deset električarjev, ki so imeli veliko elektronike. Izkazalo se je, da je tisti stroj delal asfalt. Naredili so parkirišče, namestili vrata, električarji so povezali razsvetljavo in računalnike. Z barvami so označili parkirišče. Tovornjaki so pripeljali ograje, gugalnice, tobogane, gole in koše. Z ograjami so zazidali igrišče, postavili koše, gole in igrala. Sredi igrišča so dali klop, kjer so se lahko odpočili otroci in učitelji. Potem so pripeljali vso opremo za v šolo. Tako je nastala šola, je zaključila svojo pripoved učilnica. Potem pa je zazvonilo. Otroci so odšli, čeprav niso dobili odgovora, so pa bili veseli, da so slišali, kako je nastala šola.

Drugi dan je učiteljica spraševala, katere stvari govorijo. Otroci so naštel: ljudje, živali, od nekje se je pa slišalo učilnica.

Nik Kovič Lendero, 4. C

VEDNODOBROVOLJNI GOLAŽ

Sestavine:

- 3 slonove solze
- 5 žličk veselega praška
- 10 žličk super dobre volje
- 3 kapljice svetlobne energije

V škornju z labodjim peresom zmešaj 3 slonove solze in 5 žličk veselega praška. Nato postopoma dodajaj 10 žličk super dobre volje.

Mešaj 210 sekund, nato škorenj daj v nočno omarico.

Naslednji dan dodaj še 3 kapljice svetlobne energije in premešaj z glavnikom, ki ima samo 5 zob. Nastalo zmes vlij v posodo za rože in okraši z listi zdravilne rože.

Pojej 20 minut do dveh ponoči.

Nika Černe, 4. C

Sestavine:

- 1 kilogram smeha
- pol litra mleka
- 5 jajc
- 1 kilogram moke
- 18 žličk sladkorja
- 2 žlički cimeta
- 2 olupljeni čebuli
- 5 žličk popra
- 3-krat potresi sol
- 7 litrov vrele vode
- 6 solz sreče

Postopek:

V prvem loncu zmešaj suhe sestavine, v drugem pa mokre. Rumenjake in beljake loči. Beljake dodaj suhim sestavinam, rumenjake pa mokrim. Dobro premešaj. Nato vse zmešaj skupaj in daj kuhat za 5 ur. Ko se skuha, vzemi največjo zajemalko ter si nalij golaž. Vse moraš pojesti. Tako boš vsak dan dobre volje.

Tako se skuha vednodobrovoljni golaž.

Slastno!

Iva Klara Oman, 4. C

Zdravilo za ušesni

Zdravilo za ušesni je pomagalo, da se lažje učim. Ker je v ušesni učiti izvenis zgoranje je lahko, si ker lažje učim, se zdravilo lažje deluje samo v ušesni Zdravilo za ušesni.

Nikola hujša, soriniga, da si je. To je zdravilo v lekarni Zdravilo za ušesni je, p. najprej zdravilo, ki to je, ki pomaga, da se učim učiti. Ko je prišlo domov, je počel ušesni, kaj čega pripraviti in mi povedati, da je zdravilo. Prišlo je, da je ušesni, ki je zdravilo, ki je pripravilo. Nato si je kupil zdravilo, ki je zdravilo, da je prišlo domov, si je zdravilo, da je prišlo zdravilo, ki je zdravilo, ki je pripravilo, ki si je, vedel kaj narediti, vedel, kaj to je, in mi je povedal, kaj je pripravilo. Zdravilo in mi povedalo, da to je zdravilo. Smotilo je tudi, kaj pripraviti zdravilo, in tudi njemu je zdravilo. Zdravilo, da mi pripravilo, ki zdravilo, da si lahko učim. Tudi mi, da je to zdravilo, mi mi zdravilo, da mi zdravilo. Tudi so bile, tako zdravilo, da se učim, ki je zdravilo.

To zdravilo zelo pomaga. Tudi so mi, ki je zdravilo, ki je pripravilo, ki si lahko učim, da se učim, ki je zdravilo.

Iva Klara Oman, 4. C

ZDRAVILO ZA UČENJE

Gaj je bil kar dva tedna bolan. Ni vedel, kaj naj naredi, saj je zamudil ogromno snovi. Soseđa Lina mu ni prinašala zvezkov, ker je bila na počitnicah. Miha pa je bil predaleč.

Ko je prišel v šolo, so takoj prvo uro pisali. Šment, on pa ni vedel nič. Jasno je bilo, da bo dobil cvek. Pa ni bilo tako. Učiteljica je rekla, naj piše test doma, kjer bo imel mir. Škratek Cof pa mu je v sobi pustil liste, kjer je bila zapisana manjkajoča snov. Povedal mu je, da prihaja iz pravljичne deželice Hoplala. Gaj ga je vprašal, kdo mu je to dal. Cof mu je odgovoril, da Lina ni bila na počitnicah, ampak se je preselila v sosednjo vas. Gaj pa je v šoli ni videl, saj je sedela v zadnji klopi. Nato je Gaj urno odhitel k pisalni mizi in začel prepisovati snov ter delati domače naloge. Ob 16. uri je že končal in začel pisati test.

Kar naenkrat pa se je prikazal škratek Cof. Bil je razburjen. S prestrašenim glasom mu je potožil, da je iz deželice Hoplala prišel tudi zlobni grof Mataj. Ta je ukradel Lino, ko je šla iz šole. Gaj je s Cofom takoj odletel v deželico Hoplala. Hitro sta našla grad grofa Mataja, a nista vedela, kako ga premagati. Po pomoč sta odšla k nimfam. Povedale so jima, da zlobnega grofa lahko Gaj premaga samo z znanjem. Ura je bila 23.00 in se je že mudilo. V deželici Hoplala je veljalo, da vsi novi obiskovalci ob polnoči okamenijo do leta 4019. Gaj, Cof in nimfe so pohiteli do gradu. Gaj in grof Mataj sta se spopadla v bitki znanja. Nimfe so zastavile vprašanje, če luna sveti.

Grof Mataj je rekel »da«, Gaj pa, da »ne«. Zmagal je Gaj in Lina je bila rešena. Povedala mu je, da je v resnici vila in mu dala zdravilo za učenje. Kajti Gaj je imel težave z zbravnostjo. Rekla mu je, naj da dve čajni žlički prahu v vodo in naj močno zmeša. Gaju je to res pomagalo.

Ko je učiteljica pregledovala teste, je dobil petico. Lina pa je izginila in sedaj gre lahko samo Gaj nazaj v deželico Hoplala.

Ema Nastran, 4. C

GOVOREČA PAPIGA

Ajda Jezeršek, 4. b

4. D

TRIJE PRIJATELJI IZ PRVEGA

Nekoč so bili trije prijatelji iz prvega razreda. V šoli so delali šolski projekt. Odločili so se, da bodo izdelali strašilo.

Od doma so prinesli vse, kar so rabili. Hoteli so začeti z delom, pa so se spomnili, da ga v razredu ne morejo narediti, zato so prosili učiteljico, če ga lahko naredijo na šolskem vrtu in odgovorila je, da lahko.

Vse stvari so nesli na vrt in začeli delati. Metlo so zapičili v zemljo, nato so ob metlo položili stare čevlje, potem so na metlo pritrdili žogo in na žogo klobuk.

Vsem je bil izdelek tako všeč, da so ga imenovali za njihovo razredno maskoto z imenom Prekla, to pa zaradi njegove višine in suhosti.

Nato je sledila slovenščina, pri kateri so prebrali zgodbo o revnem rudarju, ki je vzel baklo in sedem let delal v rudniku, na koncu pa je našel diamante.

Naslednji dan so pri glasbeni vzgoji šli v cerkev in si ogledali orgle.

Učiteljico je cel pouk spremljala škatla. Zadnjo uro pouka so ugotovili, da je ta stvar okrogla in res je bila. Učiteljica je učence razveselila z igro med dvema ognjema, saj so imeli radi to igro in prav zato je imela žogo za športno vzgojo. Zabavali so se.

Žiga Alič, 4. D

ZGODBA O SNEŽAKU

Nekoč, ko je bila zima, je v hiši ob hribu živel nek fant, ki mu je bilo ime Žan. Neko sredo, med šolskimi počitnicami, potem ko je zapadlo polno snega, je šel ven in naredil velikega snežaka. Okrog vratu mu je obesil zelo lep šal, mu na glavo posadil klobuk in se ob njem igral do večera. Ko se je znočilo, je odšel v hišo in od utrujenosti kmalu zaspal.

Žan se je zbudil sredi noči in videl, da snežak sveti in da je premaknil glavo. Stekel je ven, prijel snežaka za roko in kar naenkrat sta poletela visoko v noč. Z neba je videl cel svet, tudi hiše svojih prijateljev in sošolcev. Vprašal je snežaka: »Kako pa ti je ime, snežak?«

Ta mu je odgovoril, da mu je ime Maks.

»Kam pa me pelješ?« ga je vprašal.

»Boš takoj videl,« mu je odgovoril Maks.

»Za tem gozdom te čaka presenečenje.«

Ko sta pristala, je Žan stekel mimo dreves in videl cel kup snežakov. Snežaki so ga opazili. Umaknili so se in naenkrat je Žan zagledal dedka Mraza. Razveselil se je in stekel k njemu. »Dedek Mraz, dedek Mraz, ali imaš kako darilo zame?« je ves srečen vprašal dobrega moža. »Ha ha ha,« se je ta nasmejalo. »Seveda imam darilo zate. Kakšen dedek Mraz pa bi bil, če ga ne bi imel?«

Žan je dobil svoje darilo in ko je hotel pogledati, kaj je, mu je zapiskala ura na roki.

»Čas je, da se vrneva, Maks.«

Zahvalil se je dedku Mrazu, prijel Maksa za roko in že sta poletela nad oblake. Po nekaj minutah letenja sta prispela pred hišo. Maks

se je postavil na svoje mesto, se nasmehnil in otrpnil. Žan pa je stopil v hišo, zlezal v posteljo in zaspal. Bo že jutri pogledal, kaj je dobil za darilo.

Jordan Pešič, 4. D

ŽIVLJENJE

Življenje je lahko čudno,
a je vedno budno.
Vedno je prijazno,
a je včasih blazno.

Včasih je kruto,
ampak ni naduto.
Je seveda lepo
in ne prelepo.

Imejte radi vse,
samo sovraštva ne.
Družina pomembna je
in pazite na svoje prijatelje.

Življenje je strast,
zato pa ni treba krast.
Želim, da se vam izpolni hrepenenje,
naj bo lepo vaše življenje!

Žiga Alič 4. D

KRALJ, FANT IN BERAČ

Nekoč je v daljni deželi živel kralj, ki si je zelo želel sina. Dolgo je bil poročen, vendar mu kraljica ni rodila nobenega otroka. Nekega dne je šel kralj čisto sam iz gradu v mesto. Na trgu so se igrali otroci. Kralj jih je

žalosten opazoval, ko je mimo prišel berač. Ko so ga otroci zagledali, so pustili igro in se začeli norčevati iz njega. Nekdo mu je vrgel kamen v glavo. Začel je močno krvaveti. Vsi otroci razen enega so se razbežali in ta je bil najmlajši. Ko sta skupaj s kraljem oskrbela berača, mu je kralj dal mošnjiček zlatnikov. Kralj je vprašal otroka, kje stanuje. Otrok mu je odgovoril: »Nimam doma, starša sta mi umrla in zdaj se potikam po svetu.«

Ko so otroci od daleč opazili, da je kralj dal beraču mošnjiček z zlatniki, so šli da bi ga oropali. Ko so se ga samo dotaknili, je izginil. Kralj se je zelo razjezil na otroke in jih izgnal iz dežele. Dečka brez staršev je kralj vprašal, če bi hotel z njim na grad. Fant je odgovoril, da z veseljem, le da bo še prej poiskal berača. Kralj mu je odgovoril: »Prav, ko ga najdeš, sta oba dobrodošla na gradu.«

V potrditev mu je dal zlat prstan.

ČEZ TRI LETA

Dva popotnika trkata na grajska vrata. Ko ju služabniki že želijo odsloviti, jim fant pokaže kraljevi prstan. Odpeljejo ju do kralja. Ko kralj spozna fanta in berača, ju kraljevsko pogosti. Tako je kralj vzel fanta za svojega sina, berača pa za glavnega ministra.

Justin Švab, 4. D

ZGODA O REVNEM FANTU MARCELU

Nekoč je živel reven fant po imenu Marcel. Služil je z žaganjem smrek, a je dobil le 40 centov na uro. Nekoč se je odločil, da bo šel na dolgo potovanje. Odpravil se je. Hodil je

še le pet minut, pa je mislil, da so minile že tri ure. Ustavil se je na lepi sončni jasi in malo zadremal. Čez dve uri se je zbudil. Postal je lačen, zato je šel nabirat gozdne jagode. Prispele je do grmovja, polnega gozdnih jagod. Vse je pojedel. Imel je že poln želodec. Še naprej se je potepal po gozdu. Prišel je do ceste. Odločil se je, da bo zdaj hodil po cesti. Hodil je, dokler ni zagledal table, na kateri je pisalo, da do Ljubljane potrebuješ samo še deset minut. Marcel se je razveselil kot še nikoli, a ga je nekaj začelo zvijati v želodcu. Ko je prišel do Ljubljane, ga je ta že tako zelo bolel, da je padel. Neki starček je poklical reševalce. Ti so ga odpeljali v bolnišnico. Zdravnik je rekel, da Marcel ni jedel gozdnih jagod ampak šiške. Nekaj časa je bil v bolnišnici. Tam ga je obiskal sam Calle Salle, ki je zelo prijazen in bogat in je dal Marcelu kar 100 evrov. Sedaj je imel dovolj denarja, da si je lahko priskrbel službo, si kupil hišo in živel srečno do konca svojih dni.

Lucija Marolt, 4. D

MOJ NAJLJUBŠI AVTO NA DALJINCA

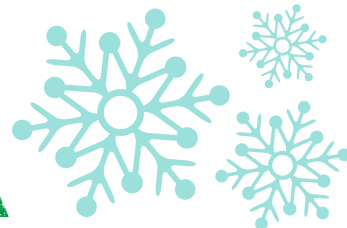
Ko sem nekega dne gledal računalnik, sem na njem opazil najboljši avto na daljinca. Videl sem, kako neverjetno hiter je. Vpisal sem ga na internet in pokazalo je, da zmore hitrost do 60 km na uro. Želel sem si ga več kot pol leta. Prišel je božič. Zvečer sem nestrpnost čakal v sobi in igral igrice. Ko sem prvič prišel po stopnicah, sem pod novoletnim drevesčkom dobil zelo lepo pižamo. Potem sem šel

nazaj v sobo in čez pet minut spet prišel dol. Zagledal sem velikanski paket. Takoj sem ga odprl in v njem zagledal Traxxas, super avto na daljinca. Čisto pravega. Hitro sem ga odvil in ga poskusil nastaviti. Potem sem odšel k starim staršem, kjer smo ga začeli polniti. Čakal sem eno, dve, tri ure. In še vedno ni bil napolnjen. Naslednji dan sva z atijem zagnala naš pravi avto in polnila baterijo v njem. Čez nekaj časa je posvetila zelena lučka, kar je pomenilo, da je baterija napolnjena. Čez nekaj dni sem odšel v gozd in videl potok. Zanimalo me je, če Traxxas res zmore prevoziti potok, kot sem to videl na posnetku. Postavil sem ga ob potok in poizkusil. Resnično je zmogel. Šel je po brzicah in ni ga veliko premaknilo. Bil je res močan. Na poti domov je bilo veliko listja. Njegovo moč sem preizkusil tudi tam. Listje je frčalo po zraku. Vesel sem, da sem se navdušil nad njim in da res zmore vse, kar so pokazali na videu. Seveda že na tiho pogledujem po drugih modelih.

Matija Notar, 4. D

SLIDRA IN HARMONIKA

Nekoč je bil en Slidra ki je že od malega ljubil harmoniko. Vse dni in noči je razmišljal le o njej in zato ni mogel niti spati. Za svoj šesti rojstni dan jo je vendarle dobil in se takoj vpisal v glasbeno šolo. Njegov učitelj je bil gospod Flaklipa. Slidri je že prvi dan šlo odlično, naslednje pa še bolj. Flaklipa mu je povedal, da je vsak mesec tekmovanje v igranju harmonike. Prvo bo že naslednji dan. Drugi

dan se je Slidra prebudil z radostnim občutkom. Mislil je samo na tekmovanje in na nič drugega. Tekmovanje se je odvijalo v Kranju. Vzel je harmoniko in šel na avtobus za Kranj. Pogledat ga je prišel tudi gospod Flaklipa. Slidra je dosegel prvo mesto. Flaklipa je bil zelo ponosen nanj in čez dvajset let ga je še vedno učil. Slidra je bil že na desetih tekmovanjih. Na vseh je osvojil prvo mesto. Doma je imel deset pokalov in bil je ponosen nase.

Maks Habjan, 4. D

JANOVO DARILO

Moje ime je Tijan in sem golman svoje ekipe v klubu NK Ločan. Nogomet treniram od petega leta in moj idol je naš Škofjeločan Jan Oblak. Lani, za moj rojstni dan, pa se mi je zgodila nepozabna zgodba, ki bi jo rad delil z vami. Vse skupaj se je odvijalo 1. 6. 2019 na nogometnem igrišču Puštal, kjer je potekal nogometni turnir Jana Oblaka. Vse je bilo mirno in premagali smo vse nasprotnike v skupini. Ko je ura odbila 14.00, je Jan prišel pozdravit igralce in navijače. Takrat so me pred vsemi poklicali na igrišče, kjer so mi zapeli vse najboljše. Od Jana pa sem dobil darilo, golmanske rokavice s podpisom. Ko sedaj vidim rokavice, se vedno spomnim na Jana in si zaželim, da bi bil nekoč tudi jaz tako dober golman kot je on.

Tijan Bektašević, 4. D

BOŽIČNA JELKA PRIPOVEDUJE

Živijo, moje ime je Jelčica. Stara sem že sedemnajst let. Sem plastična jelka, ampak s ponosom lahko povem, da v gozdu zato kar sedemnajst smrečic mirno raste brez strahu, da bi jih posekali za božično jelko.

Celih enajst mesecev razstavljena čakam v škatli, ko me v decembru končno sestavijo in postavijo v dnevno sobo. Najbolj je zabavno, ko me krasijo. Najprej mi od glave do pete dajo rdeč trak, potem bele pa še pisane lučke. Včasih kakšne lučke ne delajo, zato gredo kupit nove. Jaz si želim utripajočih, da sem lepša. Seveda pa na moje veje obesijo okraski. Nekateri so veliki, nekateri majhni, nekateri iz tujine, nekateri ne. Na meni so tudi čokoladni okraski. Vse bi pojedla, a jih ne morem. Najbolj so mi všeč tisti okraski, ki so jih ustvarili sami. To leto so naredili zvezde iz lesenih in zlatih perlic. Včasih se kakšen okrasek tudi razbije. Takrat rečemo, da to pri naša srečo. Že deveto leto me krasi Anin okrasek, ki sem ga dobila z Dunaja ob njenem rojstvu. Letos najbolj občudujejo stekleno balerino, ki na meni dela prekrasne piruete. Saša jo je dobila na baletnem srečelovu. Vse okraske je težko prešteti, ker vsako leto dobim kakšnega novega.

Včasih se Ana in Saša igrata na meni in to me zelo žgečka. Ali si lahko predstavljate. Lego strički skačejo po mojih vejah, celo podmornice in skuterji so na meni. Petega decembra ponoči za nekaj časa postane hladno. Tedaj Sveti Miklavž počasi in po tiho odpre

balkonska vrata in pod mene postavi darila. Štiriindvajsetega decembra spet postane hladno, ko enako stori še Božiček. Če bi lahko, bi vsa darila odprla, ampak nimam rok. Zabavno je, ko gledam, kaj sta Ana in Saša dobili za darila in kako to sestavljata.

V decembru in januarju sem najlepša stvar v hiši in vsi me občudujejo. Potem grem na dolge počitnice v kartonasto škatlo do naslednje zime.

Ana Mladenović, 4. D

ZIMSKI ČAS

Zima je, a ni snega,
zato se kepati ne da.

Otroci gledamo v nebo,
kdaj snežiti začelo bo.

Radi bi se smučali in sankali
in se po snegu valjali.

Snežaka bi s prijatelji naredili
in na mraz čisto pozabili.

Pa smo pod grad na drsališče šli,
kjer smo se prav lepo zabavali.
Snega pogrešali več nismo,
zanj napisali drugo leto Božičku bomo pismo.

Taja Lavrinec, 4. D

Bor Goličič, 4. d

SREČA

Sreča je velikokrat goreča,
posebej takrat, ko te ljubeča
mama povabi,
da skočiš v topel objem.

V objemu se omehčaš
in se pripravljáš
na mamin poljub,
ki je poln obljub:
da si varen,
če imaš dober ali slab dan,
če si objokan ali nasmejan,
objem zate bo vedno tam.

Nikdar ne obupaj,
saj sreča je sveča, ki gori
in ti razsvetljuje srce in vse dni.

Terezija Ivanušič, 4. D

PELIJEVA NOGOMETNA KARIERA

Peli je bil čisto običajen fant, ki si je zelo želel postati nogometaš. Njegovi starši so bili revni in ga niso mogli vpisati v nogometni klub. Ker si je tako želel, je treniral kar sam na bližnjem igrišču. Nekega dne pa je mimoidoči trener opazil njegov talent in mu omogočil trening v klubu. Po nekaj letih je bil že tako dober, da je lahko šel v najboljši klub, kjer je osvojil največ zmag.

Julijan Heine, 4. D

Kristina Nartnik, 4. d

Lucija Marolt, 4. d

Julijan Heine, 4. d

Maks Habjan, 4. d

Terezija Ivanuš, 4. d

Terezija Božnar, 4. d

Luka Černe in Maj Benedik, 4. d

Taja Lavrinec, 4. d

Ana Mladenović, 4. d

VLAK

Vlak bedi,
zato podnevi nori,
ko se zbudi,
takoj na postajo oddrvi.

Ko s postaje odhiti,
se v Ljubljano napoti.
V njem močno gori,
zato iz njega se črno kadi.

Ko se ustavlja,
se kar iskri,
saj tako se mu mudi.

Kjer koli potniki vstopijo,
v Ljubljani izstopijo.

Preden zaspi,
še na ohlajanje zleti.

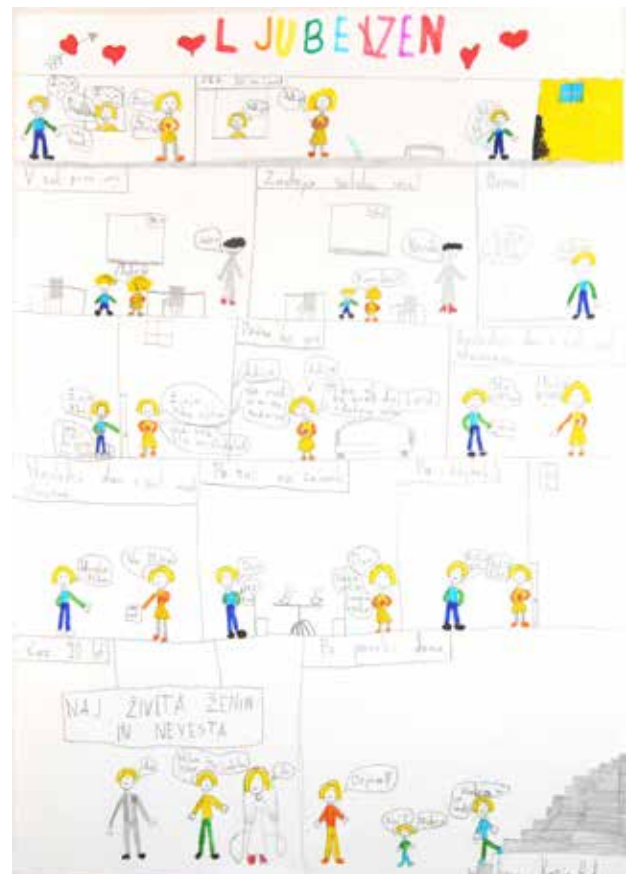
Bor Goličič, 4. D

Nikki Bernik, 4. d

Matija Notar, 4. d

Hana Košir, 4. d

5. A

SANIAL SEM

Nekega sneženega dne sem s prijateljem Vidom odšel v gozd. Izdelovala sva iglu, tedaj pa naju je potegnilo v portal. Bila je sama tema.

S prijateljem sva bila v zraku. Padala sva cel dan, dokler nisva zagledala Zemlje. Čez nekaj časa sva pristala na veliki gori. Bila je ozka, tako da sva komaj stala. Oba naenkrat sva padla dol in čudežno sva preživela. Spraševala sva se, kako sva lahko padla z Zemlje na Zemljo. Vse se je začelo premikati. Malo je manjkalo, da bi na naju padla velika skala. Takoj sva skočila na drug planet. Kar naenkrat se je vse ustavilo in izginilo. To ni bil navaden planet. Na njem so bila čudna bitja. Imela so glavo, na njej pa troje oči. Iz telesa so jim rasle štiri noge in štiri roke. Na dotik so bila spužvasta in umazana, saj se niso umivala. Na srečo so govorila slovensko. Pri njih ni bil nihče len. Vsi so delali in vse je bilo zastonj, ker so vsi vzeli samo tisto, kar so nujno potrebovali. Dobila sva nekaj prijateljev, ki so naju povabili v hišo. Tam smo gledali čudno stvar, ki je bila podobna televiziji. Kmalu smo zaspali.

Zjutraj sem odprl oči. Najprej sploh nisem vedel, da so to samo sanje. O teh sanjah sem govoril vsem in še vedno se jih spomnim.

Lovro Jezeršek, 5. A

NINA NOČE POSPRAVITI SOBE

Pospravi sobo,
Nini mama je govorila.
Ne bom je,
Nina milo je prosila.
Takrat se mama je razjela:
Pravila so pravila!

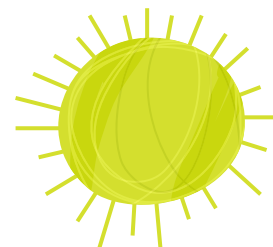
Danes teta Manja prikoralaka bo,
res hočeš, da vidi,
kakšni umazanci smo?

Nina objokan obraz je imela,
resnica pa je,
da imela je ogromno dela.

Takoj, ko v sobo je stopila,
že se je ob igračo spotaknila.
Ujela se je ob tla,
res razmetano sobo ima.

A Nina trdno se je odločila
in obljube sebi ne bi prelomila:
Igrače nobene se ne bom dotaknila,
teta Manja mi doma ne bo spremenila!

Nina na stol se je naslonila
kot kraljična fina.
Zaspala za kake tri ure je,
in mislim, da zbudila ne bi se,
če ne bi nekaj vmes prišlo
in glasno potrkalo.

Sobo morala pospraviti bi,
šele takrat ugotovi.
Teta znorela bo,
ko videla bo to!

Nina zresnila se je:
Mogoče čas je še.
A žal uspelo ji ni
in zdaj v hišnem priporu čepi!

Anja Tomažin Sedar, 5. A

PIŠKOTI

Ko vonj pečenih piškotov te dobi,
ne moreš pomagati si, da ne bi pojedel
enega, dva ali tri.
Slastna omama,
ki s sladkimi premazi še bolj diši.
Dobri so vsi,
še najslajši pa pri babici.

Zala Tomše, 5. A

PRAZNOVANJE

Ni se še dobro začel pouk, ko sem dobil vabilo, da sem vabljen na rojstnodnevno pustolovščino. Dnevni center, ki ga obiskujem, je namreč praznoval dvanajst let delovanja. Na vabilu je pisalo, da bomo obiskali GEOS in istoimenski adrenalinski park. Noč pred dogodkom sem slabo spal, ker sem se veselil naslednjega dne. Počasi je nastajalo jutro in jaz sem se skobacal iz postelje. Hitro sem se oblekel, uredil ter pojedel zajtrk. Nato me je oči odpeljal do parkirišča pred bivšo vojašnico. Prijavljenih je bilo čez petdeset otrok, zato je, da smo

se vsi zbrali, minilo kar nekaj časa. Sledil je uvodni pozdrav, vkrcavanje na avtobus ter pričetek praznične poti. Po dolgi vožnji nas je voznik odložil na odbojškarskem igrišču. Od tam smo peš nadaljevali pot do pustolovskega parka. Tam smo imeli malico, nato so nam razdelili varovalne pasove, opravili smo kratek varovalni preizkus ter nato odšli do rumene proge, ki je bila po težavnosti najlažja. Spuščal in plezal pa sem se po rdeči in modri progi. Želel sem obiskati še oranžno in zlato progo, a mi je zmanjkalo časa. Po posamezni progi smo se spuščali po zip-lajnih, hodili po gumah, plezali in podobno. Za varnost je skrbel varovalni pas, saj smo morali biti vedno pripeti. Tudi inštruktorji niso manjkali. Kmalu je napočil čas za odhod, a smo prej pojedli še malico. Zopet smo se sprehodili do avtobusa, kjer smo iz njega pomahali središču Slovenije. Po vožnji smo se pozdravili in s tem zaključili dan, nato pa so nas prišli iskat starši.

Zvečer sem v postelji še dolgo razmišljal o tem dogodku. Super je bilo. Že se veselim naslednjega obiska.

Luka Prosen, 5. A

Petra Kemperle, 7. a

MICA, PICA, KRALJICA

Sosed Jože na dan dostavlja dve pici
njegovi ljubi gospodični Mici,
zelo ponosni štajerski kraljici!

Seveda Mica ni pica.

Kje pa.

Je le ponosna kraljica,
ki ji je že od zibelke vdana pica.

Zakaj ji Jože pravi kraljica?

Ker se rima na pica,

Z užitkom tudi pica.

Luka Prosen, 5. A

5. B

BOŽIČEK

Kdo tam v zraku je,
ne vemo še.
Izgleda grozeč,
a zdaj bolj rdeč.

Mogoče je hudiček,
oh, to je Božiček!
Prinesel bo darila
in midva jih bova odvila.

Kaja Goričanec, 5. B

STRPNOST IN NESTRPNOST

Strpnost in nestrpnost sta nasprotni dami,
ki jih zaradi svojih čustev velikokrat raje ne
pišemo

in zložimo v origami.

Dama strpnost je fina in lepa,
če jo nekdo vpraša, kako je lahko tako
strpna,
odgovori, da zlepa.

Nestrpnost je dama, ki ni v redu,
je tako hudo, kot bi padel in si zlomil kost
na ledu!

Bodi strpen in potrpežljiv,
saj te imajo lahko za čudaka, ki je zamerljiv!

Ne sekiraj se, če kdo pravi ti čudak,
saj on sam pravi je bedak.

Zdaj zapomni si to,
in naj bo strpnost tvoj življenjski moto!

Brina Gantar, 5. B

Šejla Jusić

DOBILA SEM PSA

Ko sem imela osem let, sem atija vprašala, če lahko dobimo psa. Ati mi je odgovoril, da lahko.

Rekel mi je, naj pogledam na internet, če mi je kakšen všeč. A na mojo žalost so bili vsi zelo ljubki. Atiju sem povedala, da se ne morem odločiti, saj so vsi tako ljubki. Rekel je, da je tudi on malo brskal po spletu in da je našel gospo, ki ima dve legli pasem stafford in pitbull. Poklical je tisto gospo in jo vprašal, če ima kakšnega psička. Rekla je, da ima še vse, saj se mladiči sploh še niso skotili. Povedala nam je, da ima šest mladičev vsake vrste. Moj ati je rekel, da išče prav posebno pasmo, stafforda. Gospa ga je vprašala, kakšno vrsto išče. Rekel je, da išče ameriškega stafforda terrierja, ki bo poseben, saj mora biti modre barve. Gospa ga je vprašala, kaj to pomeni. Povedal ji je, da je to takšna pasma, ki čisto rahlo vleče na modro in ima vijolične oči. Ko pa odrastejo, pa imajo zelene oči kot gozd. Gospa nam je povedala, kdaj ima psica rok, ter da moramo ostati na zvezi, da nas bo poklicala, da bomo lahko prišli pogledat mladička.

Čez nekaj dni nas je poklicala in rekla, da lahko pridemo mladičke pogledat že naslednji teden, v soboto. Gospa je na srečo živela na Primorskem. Ko smo prišli tja, nas je pričakal lep sončen dan. Dve uri smo crkljali mladičke. Zatem so deset minut jedli, po

jedi pa jim je postalo zelo vroče, saj je bila ura dvanajst. Skrivali so se v naših sencah in drugje. Nato smo odšli. Naslednji dan nas je gospa poklicala, saj nam je povedala, da mladiče lahko pridemo spet pogledat naslednji mesec. Dobili smo se pred neko trgovino, kjer so čakali tudi vsi drugi lastniki psov. Ko se je psička peljala z nami v avtu, me je grizla in ljubčkala, cukala, ovohavala in še kaj. To, da sem dobila psa, mi je bilo zelo všeč, saj se ponoči vedno stisne k meni in me vsako jutro zbudi s poljubčki.

Anja Hladin, 5. C

DOBILA SEM SESTRICO

Pripovedovala bom o dogodku, ki se je zgodil pred petimi leti, ko sem dobila sestrico. Moj očka je čakal na klic, da ga bo mamica poklicala. Gledali smo televizijo, dokler ni mamica poklicala. Povedala nam je, da je rodila sestrico. Vprašala je, kako naj ji bo ime. Rekli smo ji, da naj ji bo ime Nika. Ko je mamica odložila, je ati povabil celo vas in sorodnike. Skupaj smo spuščali rakete, ker so bili vsi tako veseli. S sestrično sva se igrali, prišel je še bratranec Vid. Ko je bilo zabave konec, smo se odpravili spat. Naslednji dan smo se odpravili na Zbilje. Med potjo smo šli pogledat še sestrico. Mamica mi je dala sestro v roke in jaz sem jo objela. Mamica mi je povedala, da bo v porodnišnici ostala še nekaj dni. Jaz sem jo že pogrešala, zato sem začela jokati. Odpravili smo se na Zbilje. Tam smo hranili labode in račke. Ati mi je kupil torto. Nato smo se začeli kepati.

Začelo nas je zebsti, zato smo se odpravili noter. Moja starejša sestra mi je skuhala čaj. Naslednji dan sem se razveselila mamice in sestrice. Prišli so še sorodniki. Spet smo se igrali. Pestovala sem Niko, mojo novo sestrico. Upam, da bom dobila še kakšno sestrico.

Klara Madjar, 5. C

POTOVANJE V BOSNO

Pripovedovala bom o potovanju v Bosno, kjer živita moja babica in dedek. Tja sem se odpravila s sestričnima, teto, stricem, očetom, mami, bratom in sestro. To se je odvijalo za prvomajske počitnice.

Starši so se odločili, da bomo moji dve sestrični, brat in jaz pet dni preživeli v Bosni z babico in dedkom. Zato smo se naslednji dan odpravili tja.

Ko smo prišli, je bil že večer, saj je bila na cesti velika gneča. Pojedli smo večerjo, se umili in šli spat. Starši so to noč še prespali, zjutraj pa so se vrnili v Slovenijo. Ko smo se zbudili, so se starši pripravljali, da bodo odšli. Poslovili smo se, nato pa pozajtrkovali. Ko smo pojedli, smo v dnevni na računalniku naložili osem filmov in do kosila pogledali dva. Po kosilu sem se šla s sestričnima igrati. Moj brat je prišel za nami in se želel z nami igrati še on. Sprva tega nismo hotele, a potem smo privolile. Najprej smo se igrali čajanko, potem pa še rokoborbo, ker je to želel moj brat. Zvečer, preden smo se umili, smo se šli kopat, saj imata babi in dedek pred hišo bazen. Naslednji dan sva s sestrično šli z dedjem v mesto v trgovino. Ko smo prišli nazaj,

nas je na mizi že čakalo kosilo. Pojedli smo, se preoblekli v kopalke in šli v bazen. Tam smo se igrali za krokodile, morske deklice, se lovili in skakali. Nato pa smo na sprehod peljali našega psa Garija. Ko smo se vračali, je bilo že zelo temno. Ko smo prišli, smo pojedli, se umili in šli spat. Zjutraj smo že zgodaj vstali in šli v bazen. Popoldne smo šli na obisk k babičini prijateljici. Tam nam je bilo zelo dolgčas, zato nam je babi pustila, da gremo domov, saj ni bila dolga pot. Ko smo prišli do hiše, smo se spomnili, da nihče nima ključev. Zato sem hitro stekla nazaj. Babi mi je dala ključe in vrnila sem se nazaj. Naslednji dan smo se z avtom odpeljali v gozd, kjer smo nabirali maline. Tam smo bili 2-3 ure, vrnili smo se v hišo. Anej in Nika sta šla v sobo, midve s Pio pa sva z babi, ki ji rečemo kar majka, gledali serijo Sestre. Bila nama je zelo všeč. Naslednji dan po kosilu bi nas starši morali priti iskat, a jih ni bilo. Zato smo se odločili, da jih pokličemo. Povedali so nam, da so še v Sloveniji, saj stric ne more iz službe. Zvečer jih še vedno ni bilo. Potem smo pogledali na telefone in videli, da bodo prišli šele ob dveh zjutraj. Majka nam je dovolila, a Pia je rekla, da jih ne bo počakala. Ob pol dveh sem tudi sama zaspala, zato sta jih počakala le Nika in Anej. Ko so prišli, so se umili in šli spat. Zjutraj smo se odpravili v Slovenijo.

Ta pot je bila zelo dolga, a smešna. Upam, da bomo še kdaj sami ostali v Bosni.

Alja Gorinjac, 5. C

MOJ DESETI ROJSTNI DAN

Pripovedovala bom o svojem desetem rojstnem dnevu, ki se je odvil poleti na morju, z gasilci na Hrvaškem. Tam sem bila sedem dni. Bil je lep dan. Vstati sem morala ob sedmih, saj je avtobus odpeljal že ob pol osmih. Poslovala sem se od mamice in atija in odšla. Ko smo prispeli, smo svoje kovčke odložili na neko ogromno deko. Odšli smo v šotor, da bi se razdelili po vodih. Razporedili so me v peti vod. Kmalu smo se porazdelili v šotore po tri. Ker je bilo šotorov dovolj, sem bila v njem sama s prijateljico Tajo. Vsako jutro smo imeli zbor. Dvigali smo zastavo. Zvečer pa smo jo spustili. Zajtrk, kosilo in večerjo smo vedno imeli v neki gostilni. Kosilo in večerjo so nam postregli zaposleni, zajtrk pa je bil samopostrežen. Na plažo smo odšli dvakrat na dan. Ko je prišel peti dan, sem zbolela, hkrati pa je bil to tudi moj rojstni dan. Dobila sem virozo. Ko smo dvigovali zastavo, so mi začeli peti iz šotora. Dobila sem vodo z okusom in čokolado. Kmalu so me prišli iskat moji dve sestri, mami in ati. Na poti domov smo se ustavili še na pici. Pojedla sem le eno osmino, saj mi ni najbolj prijala. Ko smo prišli domov, sem se takoj zavila pod odejo, ker me je zelo zeblo, čeprav je bilo poletje. Moja teta je bila zelo vesela, da me spet vidi. Bilo mi je všeč, čeprav sem bila bolna in sem dobila virozo. Ni bil moj najboljši rojstni dan, a z gasilci bom še šla na taborjenje.

Lana Finžgar, 5. C

PRVIČ NA KRKU

Pripovedovala vam bom o tem, kako sem prvič šla na Krk. Krk je hrvaški otok. Med poletnimi počitnicami leta 2018 smo šli v kamp Ježevac.

Komaj sem čakala na konec šolskega leta. Med poletnimi počitnicami naj bi šli k teti Ani na Krk. Mami je že spakirala kovčke, ati pa jih je naložil v avto. Ko sva s sestro prišli domov, smo se takoj odpravili. Vozili smo se dolgo časa in končno prispeli. Tam so nas že čakali teta Ana, njen prijatelj Gašper, Gašperjev sin Gaber in hčerka Neža. Čudno se sliši, a v prikolici smo imeli dve Neži. Ena je bila moja sestra, druga pa Gabrova. Skupaj smo se hodili kopat v bazen in morje. Velikokrat smo šli v Maro klub. To je majhna hiška, v kateri smo se igrali in poslušali glasbo. Avgusta je najprej imel rojstni dan moj ati. Zgodaj zjutraj je šel z mami in sestrico Mašo na sprehod v mesto. Med tem smo mu pripravili zabavo. On seveda za to ni vedel. Ko so prišli že skoraj pred prikolico, smo se mi skрили za baldahin in ga tam čakali. Spraševal se je, kje smo, a v tistem trenutku smo vsi skočili izza baldahina in rekli: Vse najboljše. Ati je bil zelo presenečen. Pojedli smo torto in šli na plažo. Čez nekaj dni pa je imel rojstni dan Gaber. Moja, njegova sestra in jaz smo ga odpeljale v Maro klub. Naenkrat je začelo močno deževati. V kopalkah smo začeli skakati po dežju. Gašper nam je rekel, naj gremo v prikolico. Ko je vanjo vstopil Gaber, so starši zakričali: Vse najboljše. Odprl je darila, ki jih je bil zelo vesel. Tudi pri njem smo pojedli

torto. Kmalu smo šli še v bazen. Čez dva dni smo šli domov, saj je bil že prvi september. Vsi že komaj čakamo in se sprašujemo, kakšne počitnice nas čakajo prihodnje leto. Upam, da bodo tudi tako zanimive in zabavne.

Žana Finžgar, 5. C

DAN NA DOLENJSKEM

Pripovedovala bom, kako sem en dan preživela na Dolenjskem. Tja smo se odpravili k sestrični.

Ko smo se odpravili, smo se spotoma ustavili pri grobovih. Kajti tisti dan je bil dan spomina na mrtve. Končno smo prispeli. Sestrična Tjaša nas je že zelo težko čakala. Najprej sva odšli v njeno sobo in se malo pogovarjali. Nato sva se odšli igrat v seno. Kajti pri Tjaši so imeli kmetijo. Iz sena sva naredili tobogan. Na bale sva prislonili lestev in razporedili seno. Kmalu sva se naveličali igranja na senu. Notri sva se odpravili jest. Skupaj z mojim bratom Mihom smo napisali pisma. Vsem njenim sosedom sva pozvonili in jim jih dali. Ena soseda naju je opazila in naju vprašala, če greva pogledat zajčke. In res sva jih šli. Videli pa sva tudi galebe in pujsse. Najbolj naju je bila vesela psička Tara. Za tem sva odšli domov. Z Mihom smo se igrali skrivalnice. Spet sva sami odšli ven. Pogledali sva, kdo je vzel pisma. Eden od sosedov naju je videl in povabil noter. Ime mu je bilo Darko. Tjaša mi je povedala, da ima konja. Povedala mi je tudi, da ga ona lahko jaha in hrani. Odpravili sva se po nekaj koruze in jo dali konju. Nato sva odšli na bale k njeni

sosedi in se lovili po njih ter jih preskakovali. Zelo sva se zabavali. Tjaša mi je povedala, da njeni sosede dovolijo, da je pri njih in njihovih živalih. Ker je Tjaša prav tako kot jaz imela psa, sva se za konec odpravili na sprehod z njim.

Bilo je zelo lepo. Upam, da bom to izkušnjo še kdaj ponovila, ker sem se na kmetiji zelo zabavala.

Klara Mramor, 5. C

PARKLI IN SVETI MIKLAVŽ

Pripovedoval bom o parkljih in svetem Miklavžu. Ko sem petega decembra prišel iz šole, sem se naprej šel drsat v mesto. Tam sem ostal malo več kot dve uri. Babi in moj mlajši bratec sta me prišla iskat.

Skupaj smo si šli ogledat predstavo na Loški oder in potem smo šli na parklje. Prišel je Miklavž. Ko je povedal vse, kar je imel za povedati, smo šli še na eno predstavo. Po njej smo dobili darila. Odšli smo domov in tam pripravili listke, da bi Miklavž vedel, komu naj kaj prinese. Do osme ure smo gledali risanke, nato pa odšli spat. Zanimalo me je, kaj bom naslednji dan dobil. Zelo težko sem zaspal, saj sem mislil samo na to, kaj vse bi mi lahko Miklavž prinesel. Zjutraj sem se zbudil že ob šestih. Dobil sem veliko igrač. Najbolj mi je bila všeč ribica z motorjem. Igral sem se z njo, a sem moral iti v šolo na preduro. Tudi tam sem mislil samo na svoje nove igrače in se nisem mogel osredotočiti na pouk. Tolažil sem se, da bo za igro še dovolj časa.

Zanimalo me je tudi, kaj sem dobil pri sorodnikih. Že sedaj se veselim, da me bo prihodnje leto spet obiskal Miklavž.

Oskar Mansutti, 5. C

Petega decembra goduje sv. Miklavž. V šoli sem že komaj čakala, da pridem domov, a malo me je bilo strah, da ne bi na poti srečala kakšnega parklja.

Tako kot vsako leto je Miklavž obiskal pridne otroke in z njim so prišli parklji. Moja sestra in jaz se jih bojiva. Zato jih raje opazujemo z balkona, saj je od tam čudovit razgled. Vsako leto se odpravimo tudi k prijateljem, ki živijo v Ljubljani v vasi Gameljne. Odpravili smo se ob 17.30 uri in tja prišli ob 18.00 uri. Tam smo čakali še eno uro. Medtem pa smo mu narisali risbo. Tam je bilo še veliko otrok in staršev. Otroci so bili zelo nagajivi, zato so ves čas govorili, da so že prišli, čeprav še niso. Naenkrat pa smo zaslišali močan cvilež. Ko smo ga zaslišali, smo se vsi otroci skripli za kavč. Lucifer je bil najbolj grozen, on je prišel do kavča. A ko je prišel, je Miklavž naredil red. Rekel je, da naj parkljem zapojemo kakšno pesmico. Res smo jim zapeli. Takoj so odšli, saj jim pesmica ni bila všeč. Potem pa je Miklavž razdelil darila. Jaz sem dobila največje. Dobila sem: tablo z žeblički, flomastre, Top model, copate, sladkarije. Moja sestra je dobila igro DOUBLLE, ki smo se jo takoj igrale. Zelo je zabavna. Ko je Miklavž odšel, smo se pri njih še malo poigrali. Potem pa smo se odpeljali domov. Med potjo sva s sestrico zaspali, saj je bila že zelo poz-

na ura. Ko sem izstopila iz avta, sem že mislila, da je Miklavž pustil na mizi še darilo za mami, atija, psa Majka, Naceta, Matica, Najo in Nejca. A ga ni. Obdaril jih je zjutraj naslednjega dne. Tako so odprli darila zjutraj. Ugotovila sem, da parklji vsako leto pridejo bližje.

Eva Madjar, 5. C

Pripovedovala vam bom o tem, kako smo dočakali parklje in Miklavža.

Ko sem prišla domov, sem naredila domačo nalogo. Ko je ati opravil delo v hlevu, smo odšli na parklje k Svetemu Duhu. Tam smo se usedli za mizo. Nato sta prišli še moji dve mlajši sestrični Neja in Eva. Skupaj smo jih čakali, a jih še nekaj časa ni bilo. Ko je prišel moj ata, jih je začel oponašati. Bilo nas je že zelo strah. Parklji so s sabo nosili rakete, ki se jih prižge in spuščajo barvo. Prižgali so rdečo in jo spustili po dvorišču. Bilo nas je že bolj strah. Odšli so naprej k sosedom. Ni jih bilo še eno uro. Ura je bila že deset zvečer in prišel je Miklavž. Z njim so prišli tudi parklji, dva angelčka in pisar z zlato knjigo. Za vsakega je iz nje prebral nekaj lepega in povedal, v čem se lahko poboljša. Ko je pisar iz zlate knjige prebral za vse nas, so nam prinesli darila. Mi smo jih odprli šele takrat, ko so parklji že odšli.

Vsi smo se daril razveselili. Komaj čakam na naslednje leto, ker je bilo letos zelo lepo.

Karmen Logonder, 5. C

5. D

DOBIL SEM
PSA

Nekega poletnega jutra sem razmišljal, da bi imel psa, saj mi je velikokrat dolgčas. Potem sem pomislil, da bi izbral zatega prinašalca. Pozanimal sem se, če je zlati prinašalec dobra izbira. Izvedel sem, da so zlati prinašalci zelo miroljubni in ne preveč zahtevni. Šel sem k mami in ji povedal vse o zlatih prinašalcih. Strinjala se je, saj so tudi njej psi zelo všeč. Ko se je tistega dne vrnil oče iz službe, sem ga vprašal, če se strinja. Povedal mi je, da je tudi on kot otrok hotel imeti psa, vendar si ga niso mogli privoščiti. Zato mi je dovolil. Bil sem zelo vesel. Čez dva dni pa ga je ati šel kupit. Takrat sem bil zelo radoveden. Komaj sem čakal, da ga vidim. Trajalo je celo večnost. Končno sem zaslišal glas mobilnega telefona. Bil je ati. Povedal je, da bo čez približno petnajst minut doma. Odločil sem se, da mu grem nasproti. Tekel sem, da bi ga čim prej videl. Bil je majhen in zelo prikupen. Ni ubogal mojih ukazov. Neprestano mi je skakal po nogah. S časom pa se je vse spremenilo. Postal je večji in ubogljiv. Kmalu sva postala najboljša prijatelja. Ubogal je vse ukaze, skakal čez ovire, prinašal srečo vsem v družini in vsi smo ga imeli zelo radi.

Kristjan Heine, 5. D

IZLET V GARDALAND

Povedal bom zgodbo, kako smo šli v Gardaland.

Prejšnje leto smo se z mami in stricem Lado odpravili v Gardaland. A to ni bilo tako preprosto, kot zveni. Na to smo se pripravljali dolge tri mesece. Kajti ko sva čas imela midva z mami, ga on ni imel, ko pa ga je imel on, ga midva nisva imela. Po tolikem času pa je le napočil dan, ko smo vsi imeli čas. Tisti dan sva se z mami zbudila že zgodaj zjutraj. Uredila sva se in odpeljala v Ljubljano. Tam naju je s svojim avtom čakal stric Lado. Zelo me je presenetil s tem, da je vstal tako zgodaj. Odpeljali smo se proti Italiji. Po dolgih petih urah vožnje smo prispeli do vhoda pred Gardaland. Najprej smo se preoblekli, nato pa smo vstopili v park. Hodili smo od atrakcije do atrakcije. Park je bil res zelo velik. Šli smo na čisto vse in imeli smo se zelo dobro. Res smo uživali in nikoli ne bom pozabil tega dne. Potem smo šli v kino, ki je tudi tam. V tistem kinu so se stoli premikali in voda ti je kar curljala v obraz. Po celem dnevu smo se vsi navdušeni odpravili nekaj pojest. V Italiji se večina restavracij odpre šele po peti uri popoldne, zato smo se z avtom dolgo vozili od restavracije do restavracije. Po dolgem času smo le našli eno, ki je bila odprta. Pojedli smo in se odpravili domov. Komaj čakam, da gre z nami tudi moja sestra.

Nayee Bizovičar Alhassan, 5. D

Suzana Šavli

Iva Blažič

Lara Benedik, 7. c

NA MORJE

Slišala sem, da bomo tudi to leto odpotovali na morje. Bila sem zelo vesela. Teden prej je mami gledala, če nam kaj manjka. Kupila je jabolčne zavitke. Prišel je dan, ko naj bi odpotovali. Spakirali smo še zadnje stvari in odpotovali.

Pot je bila dolga. Kratkočasila sem se z gledanjem narave. Videli smo tri vetrnice in se peljali skozi tri tunele. Opazovali smo tudi trte. Na koncu poti smo zagledali morje. Prispeli smo do Izole. Bila sem nečakana. Odšli smo do plaže. Na plaži je bila gneča ljudi. Našli smo svoj prostor in odložili brisače. Takoj sem odšla v morje. Valovi so pljuskali v obalo. Bilo je zelo zabavno. Ko smo vsi prišli iz vode, smo pojedli kosilo. Odšla sem nazaj plavat. Videla sem ribe, meduze in morske ježke. Videla sem tudi nekaj velikih rib. Tega dne sem v rokah imela meduzo, ki je bila vodena. Bližal se je večer in z njim tema. Morali smo vse pospraviti in oditi.

Ko smo se vračali domov sem videla kravo, ovce in konja. Doma je bilo lepše kot na morju.

Monika Omejc, 5. D

Karolina Kržišnik, 7. c

MOJA SANJSKA ŠOLA

Obstaja šola, ki ima na spletni stran SOŠ (Svetovna ocena šol) edino oceno, za katero so ljudje mislili, da je nemogoča. Od 10,0 ima oceno 10,0. Ime ji je Osnovna šola Aljež, ustanovili so jo 13. maja 2020. Ustanovil jo je gospod Sky Schneider, ki je otrokom želel podariti šolo, ki bi jo imeli raje kot sladkarije, raje kot telefon in da bi jim podarila največjo zabavo, ki si jo lahko predstavljajo, preden bi vstopili v kruto, PRAVO življenje.

Vas zanima, zakaj je tako popolna? Ker ni resnična. Ne, saj je. A nekako je dobesedno plod otroške domišljije. Preden je Sky ustanovil šolo, sta z njegovo ženo, Melisso, intervjuvala celo Azero. Nato sta poskusila v celo šolo stisniti vsak odgovor in vsak stavek, ki so ga izgovorili otroci, pa tudi, če je kaj rekla en sam posameznik. Upoštevala sta vse, ampak res čisto vse, do zadnjega ločila. Kakor koli, verjetno vas zanima, kakšna je ta šola. No, prav.

Učitelje izdelajo učenci. No, ne čisto tako. Vsakemu učitelju vbrizgajo konjsko dozo tekočine Prijaznosti. Tako zagotovijo, da so učitelji maksimalno prijazni in priljubljeni pri učencih. Poleg tega je v vsaki učilnici ena žival, zato jo lahko učenci, kadar koli hočejo, obišejo. V učilnici A, na primer, je mačka, v učilnici B pes, v C-ju kunec, v D-ju ptič, nato še ribe v E-ju, kače v F-ju, želve v G-ju, zajci v H-ju volkovi v I-ju ... vse do Ž so tudi risi, medvedi, pajki, kameleoni, kuščarji, pusi, konji, krave. V vsaki učilnici je ena žival, ki jo vsak dan obišejo.

V šoli so tudi avtomati, a ne le s pijačo in čokoladami. Tudi s sendviči, tortami, panna cottami, pitami, z glavnimi jedmi, s picami, hamburgerji, štrucami kruha, pomfrijem, piščančjimi McNagci, sladoledi, prilogami. Kar koli si srce želi, to poje. Tako kot je v Harryju Potterju soba KAR ŽELIŠ, TO DOBIŠ (KŽTD), je v tej šoli avtomat KŽTP (KAR ŽELIŠ, TO POJEŠ). Najboljša stvar pri avtomatu KŽTP pa je, da od tebe zahteva le en cent. In ker vsak učenec avtomat obiše vsaj dvakrat na dan in je učencev 867, dobi ravnateljica denarja na mesec za celo družino in še več kot pol. Čeprav je cena zelo nizka, je avtomat zlata jama denarja.

A to še ni najbolj priljubljena stvar o šoli. Najbolj nenavadna, noro priljubljena soba v šoli je KINO. V njem je še en avtomat s hrano, a prevladujejo pokovka, kapučino, pepsi, koka kola in nachoti. Z daljincem, ki ga vsak učenec dobi, prižge zaslon in si predvaja vsako serijo, film in epizodo, ki obstaja. Najbolj gledani filmi so Sam doma in Sam doma 2, Izgubljen v New Yorku, Državljan Kane, Titanik, Avatar, Boter in Boter 2, Šund, Kocka in vsi Harry Potterji. Nekaterim je iz nekaterega razloga všeč celo grozota, kot sta Sam doma 4 ali Somrak.

No, kakor koli, to je ta šola, ki je, tako kot je bil Titanik ladja sanj, šola sanj. Vsi, ampak res vsi, so jo ocenili z 10,0 od 10,0 in če bi jo obiskoval jaz, je ne bi ocenil nič drugače.

Brin Drobnjak, 6. c

TO JE OŠ ELIZABETE ŠVAB

Moja sanjska šola izgleda zelo lepo. Od zunaj je zelo velika in moderna. Ima najsodobnejšo opremo. V kleti je velik vodni park z brezplačno restavracijo. V prvem nadstropju je jedilnica, kjer strežejo samo zdravo hrano, le enkrat na leto pride hrana iz McDonald'sa. Jedilnica ima veliko avtomatov in tudi ogromno teraso. Zraven večnamenskega prostora je ambulanta, kamor gredo učenci in učenke, ki se slabo počutijo ali so se poškodovali. Blizu ambulante so še igralnica, kinodvorana, mini gledališče in garderobe in dvigala. Vse omarice so na prstni odtis. Po hodnikih so trampolini in če so stopnice, so tekoče. V drugem nadstropju so fitnesi in športne dvorane. V tretjem, četrtem in petem nadstropju so učilnice in kot že prej omenjena, najsodobnejša oprema.

To je OŠ Elizabete Švab. Nahaja se v Ljubljani, v mirni okolici. Ta šola je zasebna in za tako šolo je mesečna šolnina dokaj poceni, znaša okoli 370 €. Učitelji niso preveč strogi in imajo ogromna smisla za humor. Imeti morajo visoko izobrazbo in opravljen doktorat. Splača se jim, saj imajo na tej šoli dokaj visoko plačo.

Na šoli poučujejo vse običajne predmete. Pod obvezne pa spadajo tudi drugi tuji jeziki. Šola se začne ob 9.00, da učenci in učenke, ki prihajajo od daleč, normalno pridejo v šolo. Pouk se konča najkasneje ob 16.00. Rekreatirajo se s pomočjo vodnega parka, fitnesa, športnih dvoran in zasebnega smučišča. Imajo veliko športnih dni in šol v naravi. Pri

športni vzgoji se vsak uči tisto, kar si želi. Nekaj športov pa je tudi obveznih.

Šola nima ravnatelja, pač pa svoj šolski sistem. Je zelo čista in eden izmed razlogov je ta, da vsi nosijo copate (tudi učitelji), razen za športno vzgojo, kjer nosijo športne copate.

Tako izgleda moja sanjska šola. Na srečo je dokaj realistična.

Elizabeta Švab, 6. c

TO VSE SE DOGAJA V HIMALAJI

Ta šola je v bistvu kočica, ki leži pod Everestom na višini 4898 m. Čeprav ni prav velika, ima notri vse potrebno. Le dvakrat na mesec z jako pripeljejo ogromno hrane za dva tedna. Imenuje se visokogorska kočica Edmunda Hillaryja. Notri se učijo zelo dobri alpinisti. Dvakrat na teden gredo plezat na bližnje ledene slapove in vsak dan gredo hodit. Enkrat na dve leti pa vzamejo le najboljše in gredo na vrh Mount Everesta. Sem gor gredo študirat najboljši alpinisti. Pet let preživijo v tej kočici in se učijo o človeku, še posebej o visokogorskih boleznih in kako ukrepati v takih primerih. To vse se dogaja v Himalaji. Vsak dan gredo hodit na okoliške vrhove ali za nekaj dni na višino pet tisoč metrov, se tam aklimatizirajo in merijo velikost ledenikov in temperaturo v vseh letnih časih. Naučijo se delati z jako. Zadnja leta morajo pozno jeseni iti nižje, saj postane tako mrzlo in pade tako veliko snega, da je preživetje zelo težko. Največ snega so namerili lansko leto, in to kar 26,35 m, kar je 16 m nad povpreč-

jem. Običajno je bilo pozimi največ 10 metrov snega, a zdaj ga je zmeraj več in slapoviter ledeniki so zmeraj večji. Letos poleti so na južnem sedlu Everesta namerili okoli 55 metrov snega, kar je 5-krat več kot v zimskem času. A na vrhu ga je manj, ker tako močno piha. Veter ves sneg odpihne, zato ga je bilo na sedlu tako veliko. Pa tudi če je veter, je še zmeraj veliko snega, le ponekod štrlijo ven skale. A večji problem so potem ledeniki, ker razpoke začnejo postajati vedno večje. In če bodo zime še hujše, bodo morali kočo podreti in jo postaviti nekje drugje, ker je enkrat sploh niso mogli odkopati, saj je bila cela zasuta in pomrznjena. Sedaj se je na južnem sedlu naredil Sedlaški ledenik in malo olajšal delo, saj ni treba več iti dol in nato gor, ampak greš samo naravnost. Problem je le megla, saj če se izgubiš, lahko padeš v prepad. To je edina koča pod Everestom in edini dom za študij na najvišji morski višini.

Jakob Košir, 6. c

MOJE PRVE ŽIVALI

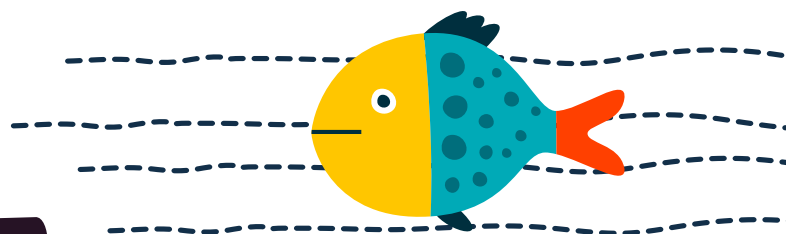
Sem velika ljubiteljica živali. Zanimivo pri meni je bilo, da pred enim letom še nisem imela hišnega ljubljence. Velikokrat sem prepričevala starše, a mi niso dovolili. Neka dne pa so se stvari spremenile.

Starše sem prepričala in začeli smo razmišljati. Na začetku smo pomislili na hrčka, vendar nam ni ravno ustrezal. Moja mami se je spomnila na kunca. Ko smo se dokončno odločili, smo kupili vse potrebno za njegovo

oskrbo. Na spletni strani smo videli oglas, da jih nekdo prodaja in odšli k njemu. Ogleovali smo si veliko vrst živali. Lastnik je rekel, da so ti kunci stari pet mesecev in se morda ne bodo privadili hiše. Zaradi tega jih nisimo vzeli. Kmalu smo šli k drugemu rejcu, ki je imel kunce. Imel je približno 130 živali, od tega veliko kuncev. Takoj mi je dal rjavega zajčka v naročje. Tako mehak je bil. Lastnik je v roki držal še njegovega bratca črne barve. Nisem se mogla odločiti, katerega bi vzeli. Oči je predlagal, da bi vzeli kar oba, da bi imela družbo. Vzeli smo jih in odšli domov. Ko smo ju dali v kletko, sta se stisnila v kot in se od strahu kar tresla. Kmalu sta se opogumila in šla jest. Čez kakšen dan smo ju lahko že božali in izpustili iz kletke. Ime smo jima dali Tofi in Rafko. Kmalu smo postali najboljši prijatelji. Včasih smo imeli tudi malo težav. Čez kakšen mesec sta se začela tepsti. Kregala sta se, kdo je glavni v kletki. Črni kunec Rafko je bil malce večji, zato je vedno zmagal, Tofi pa se je tresel, ker ga je bilo strah. Ločili smo kletko na dva dela, vendar sta bila zato zelo osamljena. Dali smo ju kastrirati na kliniko. Potem sta bila spet prijatelja in vse je bilo spet v redu.

Od takrat naprej vem, da ni čisto nobena žival preprosta. Tofija in Rafka čisto sama oskrbujem. Imam ju zelo rada.

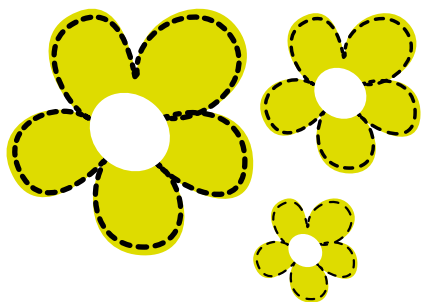
Lara Trpin, 6. d

MOJ VSAKDANJI DAN

Moj dan se začne tako. Ko se zbudim okoli 7.30, takrat se moram pripraviti in oditi u šolo. V šolo hodim z avtobusom, ker je predaleč, da bi hodil peš. Avtobus imam ob osmih. Ko pridem na avtobusno postajo, odidem v šolo s prijatelji. Ko pridem v šolo, dam stvari v omarico, zaklenem in odidem v razred, kjer imam pouk. Med odmori sem rad s prijatelji, ker se zgodi veliko smešnega. Po koncu pouka odidem na avtobus ali pa sem še malo zunaj s prijatelji. Ko izstopim iz avtobusa, grem direktno domov. Doma si pripravim kosilo zase, ker imam navado da jem po šoli doma. Ko pojem, odidem u sobo naredit domačo nalogo ali se pa pripravljat na test ali spraševanje. Ko končam z učenjem, se oblečem in grem ven s prijatelji. Okoli pete ure hodim ven, ker šele takrat končam z obveznostmi. Ko pridem v Škofjo Loko, počakam prijatelje in gremo kaj popit. Zunaj sem okoli dve uri, ker je to zadosti. S prijatelji se večinoma pogovarjamo o prihodnosti, kako bomo, kaj bomo, poklici, srednja šola. Ko popijemo kavo ali kaj drugega, gremo tudi kaj pojest v Jesharno. Potem je že ura sedem popoldan, takrat odidem domov. Ob 7.10 sem doma, takrat se grem stuširat in opravit obveznosti, potem grem v posteljo in sem na telefonu še kakšne pol ure in potem pa spat.

Almin Zukić, 7. a

DAJALNIK

Prejšnji teden sva z mojo najboljšo prijateljico Marjano hodila domov. Ko sva prišla do njene hiše, sva se poslovila in odšla vsak svojo pot. Nisem hodil dolgo časa, ko sem prišel domov. Ime mi je Anže. Star sem dvanajst let in obožujem znanstveno fantastiko. Bolje rečeno, obožujem znanstveno fantastiko časa. Zelo sem bil lačen, zato sem se napotil v jedilnico na kosilo. Po kosilu sem se namenil, da bom šel v dnevno sobo gledat film Časovni stroj. Ravno sem prižgal televizor, ko sem zaslišal mamo reči atu: »Danes me je klicala Anžetova razredničarka.«

»Je bilo kaj resnega?« jo je vprašal ata.

Rekla je, da Anže pri pouku ne sodeluje, ampak riše. Hja no, tega res nisem mogel zanikati.

»Pa bi se bilo pametno pogovoriti z njim?« jo je spet vprašal ata.

»Učiteljica je rekla, da se je že ona. Jutri se bomo pa še mi trije,« mu je odgovorila.

Ker si tega pogovora res nisem želel, sem na daljincu pritisnil gumb predvajaj. Film je v angleščini in pripoveduje o srednješolki Sarah, ki naj bi nekje v gozdu našla časovni stroj. Moj najljubši del je, ko se prestavi v času nazaj za pet minut.

Naslednji dan sem šel v šolo skupaj z Marjano. Ko sva prišla v šolo, je že skoraj zvonilo, zato sem pomislil, da bi bilo res priročno imeti časovni stroj. Začeli smo s slovenščino. Učiteljica nam je zastavila vprašanje, kateri sklon je tretji po vrsti. Ne vem, kaj mi je bilo. Roka mi je kar sama poletela kvišku. Morda zaradi večrajšnjega pogovora med mamo in atom. Ta

koj sem vedel, da sem ga polomil. V razredu ni bilo popularno, če si dvignil roko in hotel sam od sebe povedati odgovor. Marjana mi je rekla, da sem grebator. Najraje bi izbrisal svojo dvignjeno roko, se prestavil v času nazaj, kot v tistem filmu Časovni stroj. Včasih sem sanjari, da bi imel takšno radirko, s katero bi lahko izbrisal kar ves dan ali pa kakšno minuto dneva, v kateri sem naredil neumnost. In zdaj bi tako rad izbrisal svojo dvignjeno roko. Bilo je prepozno. Učiteljica me je poklicala ravno, ko sem začel spuščati roko.

»Dajalnik!« sem ustrelil, ker mi je bilo sila neprijetno.

»Piflar!« se je zadril sošolec Luka, ker je bil moj odgovor seveda pravilen.

»Buuuu!« so zatulili vsi fantje v razredu. Vedel sem, da me to čaka. Še posebej takrat sem si zaželel imeti čarobno radirko ali pa časovni stroj. Videl sem tudi, kako so bile vse punce razen Marjane obrnjene k meni. Z usti so oblikovale »Buuu«, palce pa so imele iztegnjene in obrnjene navzdol.

»Tišina!« se je zadrila učiteljica. Skoraj vsi so se obrnili naprej, vendar so se še zmeraj obračali k meni in šepetali buuu in piflar. Učiteljici se je videlo, da ji bo zdaj zdaj prekipelo.

»Sprašujem,« je na presenečenje vseh nas povedala čisto mirno.

»Se kdo javi?« je vprašala preteče kot zmaj, tik preden začne bruhati ogenj, ki zažge mesto. Meščani, ali v tem primeru mi, bi res potrebovali časovni stroj, da bi zmaja v preteklosti pomirili. Ko tako nazaj ni dobila nobenega odgovora, je rekla: »Luka, Klara, pred tablo.«

Moram reči, da sem bil z njeno izbiro kar zadovoljen. Vprašala je namreč ravno tista dva učenca, ki sta se najbolj norčevala iz mene. Sicer mi zanju ni bilo vseeno, a sta dobila, kar sta iskala, torej nezadostno. Verjetno sta si takrat onadva zaželela imeti časovni stroj, da bi se prestavila v čas počitnic, brez spraševanj.

Ko je zvonilo, smo se vsi odpravili iz razreda. Ko sem hodil po hodniku do učilnice, se je predme postavila Klara.

»Ti si vsega kriv! Če ne bi ti dvignil roke, ti jaz ne bi rekla buuu. In učiteljica me ne bi vprašala!«

Če bi pogledi ubijali, verjemite, bi bil jaz že zdavnaj mrtev.

»Spokaj!« mi je zavpila in odvihrala stran.

»Koza,« sem si mislil.

Od kdaj sem pa jaz kriv za njene ocene? Mar bi iznašla časovni stroj, da bi lahko sama spremenila oceno! Gledal sem tudi, kakšna bo Lukova reakcija, a je le poklapano odšel iz razreda.

Ker se je že začetek dneva začel pestro, sem se odločil, da preostanek dneva ne bom več dvigal roke, ampak delal to, v čemer sem najboljši, torej risal. Ko bom nekoč slaven ilustrator, se bodo pa učiteljice med seboj pogovarjale: »Saj sem vedela, da bo nekoč nekaj iz njega.«

In moja razredničarka bo rekla: »Sama sem ga vedno le hvalila. In zmeraj je pridno sodeloval pri pouku, z njim ni bilo nobenih težav«

Ana Lang, 7. d

STOPILA SEM NA ŽEBELJ

Bil je četrtek, 13. 3. 2012, bila sem stara pet let. Za kosilo smo imeli tortilje s kečapom. Odlične so bile! Zunaj smo gradili nekaj, ne spominjam se kaj. Moj brat in oče sta nekaj zbijala skupaj, jaz pa sem se igrala z žogo. Obute sem imela škornje in hodila sem proti očetu. Rekel mi je, da naj ne stopam na deske, ki so imele žeblice obrnjene proti nebu. Oče in moj brat sta rekla, naj ne hodim tja. Ampak ker ju nisem poslušala in ker sem hotela narediti očeta jeznega, sem stopila na žebelj. Žebelj se mi je zaril v nogo, začela sem kričati in jokati. Oče je prihitel do mene in me okregal in rekel: »No, otroci se učijo na napakah.«

In me odpeljal v bolnišnico.

V bolnišnici so mi razkužili nogo, saj je bil žebelj star. Očistili so mi nogo in vzeli žebelj počasi ven in mi zavili nogo. Nato pa sem dobila cepivo proti tetanusu.

Urška Krmelj, 7. c

IZGUBILA SEM

V letu 2018 sem izgubila mojega mucka. Res sem bila žalostna, saj mi je bil zelo pri srcu. Če pa grem od samega začetka, pa se je začelo tako:

Ko sem se neke sončne sobote zunaj vozila z rolerji, sem zaslišala, da sosedov pes zelo laja, zato sem šla pogledat kaj se dogaja. Videla sem, da laja na malega črnobelega mucka. Mucka sem dvignila in ga nesla domov. Ampak, ker je bil prestrašen, se me je bal in je skočil z mene in se skril pod klop. Pokli-

cala sem mami in ji povedala, da sem našla mucka. Mami je hitro odšla po skodelico mleka, da se bi muc napil. Mami sem vprašala ali lahko mucka obdržimo. Nekaj časa ni bila prepričana, a na koncu je dovolila. Bila sem zelo vesela, dvignila sem mucka in odšla notri. Da pa smo pridobili njegovo zaupanje, smo ga hranili, crkljali se z njim igrali. Mucku smo dali ime Maco. Maco je bil z nami dolgo časa. Ko pa smo ga nekega večera poklicali, ga nikjer ni bilo. Vsi smo bili zelo zaskrbljeni, saj je Maco vedno domov prišel ob pravem času. Odločili smo se, da ga bomo poiskali zjutraj. Naslednji dan, ko je mami odšla v službo, je videla, da je Maca zbil avto. Seveda smo bili vsi zelo žalostni, saj smo bili nanj zelo navezani. Odšli smo ga iskat k cesti, ga prinesli domov in ga pokopali. Kmalu po izgubi Maca smo dobili novega belega mucka, ki pa smo ga imeli radi prav tako kot Maca.

Nika Blatnik, 6. b

MEHANIČ BOM

Ko bom naredil osnovno šolo, bom šel za mehanika. Ta poklic mi je všeč, saj so mi všeč avti in motorji. S tem se ukvarja tudi moj stric. Imam pa tudi nekaj drugih poklicev, ki so mi všeč, npr. kmet in mesar. Doma imamo kmetijo, na kateri moram pomagati, saj nekdo bo moral peljati kmetijo naprej. Ko pri nas koljemo prašiče, jih bo moral nekdo naprej klati, saj tisti, ki prihaja, je že zelo star, drugega pa ne poznamo. In mi kmeta in mesarja zelo rabimo.

Vseeno mi je bolj všeč biti mehanik. Ko bom naredil šolo, bom šel delat k stricu, saj ima doma delavnico. In občasno bom pomagal na kmetiji, saj mami in ati ne bosta mogla sama delati. Ko imamo nekaj narobe z avtom, gremo k stricu, da pogleda, kaj je narobe z avtomobilom. Stricu tudi zelo pomagam, včasih kaj vprašam, da vem za naprej. Največkrat so to gume za zamenjati. Menjati jih gremo dvakrat letno in to poleti ter pozimi.

Jan Krek, 7. c

NOČNI IZLET

Tavčarjevi se bodo jutri odpravili v gore za kar teden dni! Maks je zmeraj oboževal ta izlet v gore, užival je v svežem zraku, zelenih travah, pogledu na živino, ki se je pasla na planini ob njihovi koči. Tja so se odpravljali že, odkar je Maks praznoval svoj sedmi rojstni dan. Zdaj je star šestnajst, a še vedno uživa v izletu s svojo družino, ki šteje še mamo Moniko, očeta Matjaža in njegovo mlajšo sestrico Majo, zdaj staro osem let.

Pripravili so že skoraj vso prtljago, le še hrana je manjkala. Kupili jo bodo v trgovini na poti do njihove začetne točke. Do planine se hodi dobre pol ure, kar res ni veliko. Edinole Maja bo mogoče imela malo težav. Letos gre prvič z njimi, prej se je pazila pri babici. Tudi ona je že zelo navdušena. Maks je šel zgodaj spat, toda spanca ni bilo, tako navdušen je bil. Šele čez dve uri premetavanja po postelji je uspel zatisniti oči.

Zjutraj so bili vsi zelo dobre volje. Hitro so odnesli prtljago v avto in se odpravili na pot.

Živel so v Ljubljani, zato so se kar dolgo vozili do Bohinja, kjer so začeli pot do planine, na kateri imajo koč. Ustavili so se v isti trgovini kot vsako leto, nakupili živila, ki se ne pokvarijo tako hitro in se hitro odpeljali naprej. Čez par ur vožnje so prišli na parkirišče. Matjaž je plačal parkirnino, poiskali so si prostor za parkiranje, vsak je vzel svoj nahrbtnik in začeli so hoditi. Maksu je bila hoja zmeraj všeč. Pomirjala ga je, kot da bi pobegnil mestnemu svetu, hrupu avtomobilov in umazanemu zraku. Počutil se je, kot da bi vstopil v svoj svet.

Dobra ura hoje je hitro minila in že je zagledal koč, ki mu je bila tako domača kot njegova lastna hiša. V samem živem navdušenju je hitro stekel po hribu dol na planino. Toda v svojem neprevidnem teku se je spotaknil, padel in si zvil gleženj. Zakričal je od bolečine, ki mu je presekala skozi celo telo in obležal na travi. Starša in Maja so pohiteli k njemu in ga odnesli do koč. Na srečo so tam vedno hranili paket za prvo pomoč, ravno za take primere. Matjaž je naravnal sinov gleženj tako večje, kot da je to naredil že stokrat. Po poklicu je bil gorski reševalec, kar jim je prišlo prav. Maksu je povil gleženj in odšel v koč po malo vode. Maks pa je bil skrušen od žalosti, da z zvitim gležnjem zdaj ne bo mogel iti na pohod z ostalimi. Prosil je mamo, naj mu pomaga v sobo in ulegel se je na posteljo. Monika mu je prinesla čaj, ki ga je že skuhala, in ga pustila, da počiva.

Naslednji dan so se odločili, kaj bodo naredili. Pri zajtrku je Matjaž predlagal, naj osta-

nejo samo tri dni. Starši in Maja bodo šli na kratek izlet, Maks bo pa doma počival. Če bo naslednji dan že v redu, bo šel z ostalimi na nočni pohod, nato bodo šli še malo po planini in se odpravili domov. Vsi so se strinjali, saj jim je bilo žal za Maksa, ker so vedeli, kako zelo uživa na teh izletih. Maks je, ko je pojedel svoj zajtrk, prosil mamo, naj ga pospremi v sobo, in začel brskati po svoji torbi. Monika ga je pustila samega. Iz torbe je potegnil telefon in prijatelju poslal sporočilo o tem, kaj se je zgodilo. Upal je na malo tolažbe. Zaprl je telefon in odšel dol, da bi se poslovil od svoje družine. Ko so odšli, je preostanek dneva preživel v svoji sobi, kjer se je dolgočasil. Ostali so prišli domov zelo pozno.

Naslednji dan ni bilo z gležnjem nič bolje. Še vedno ga je med hojo bolel, zato sta se starša z žalostjo v očeh odločila, da bodo na nočni pohod šli sami. Dan so preživeli skupaj, pogovarjali so se in igrali karte. Maks je skoraj pozabil na pohod brez njega. Prišel je čas za odhod. Mama in oče sta pripravila nahrbtnike in z Majo so se z žepnimi svetilkami odpravili po poti navzgor. Maks je žalostno gledal za njimi. To bo še dolga noč. Ležal je v postelji, ko je pogledal na uro. Do zdaj bi morali biti že nazaj. Z vzdihom se je dvignil s svojega ležišča in se odpravil ven. Sezul se je, saj je vedno užival v dotiku mehke trave na svojih stopalih. Ozrl se je v nebo. Če vzameš zadnji dve zvezdi Velikega voza in slediš daljici med njima še za dve njuni dolžini proti desni, naletiš na zvezdo Severnico, ki sploh ni tako svetla, kot večina ljudi misli.

Brez te pomoči bi jo bilo kar težko najti. Iz žepa je potegnil telefon, zavzdihnil, ga odložil v supergo in se spet ozrl gor v nebo. In ko imaš enkrat to severnico namerjeno, veš, kam je treba, če moraš proti severu. Razen na samem severnem tečaju, če si slučajno tam, kjer jo imaš navpično nad glavo in ti nič ne pomaga, ampak ti tam ni treba vedeti, kje je sever, ker si tako ali tako že tam. Hm, ali obstaja kaj bolj severno od severa?

Takšno neumno vprašanje si je zastavljal, ko je sedel pred kočo na planini in čakal svojo družino. Začelo ga je skrbeti. Kaj, če se jim je kaj zgodilo? Odrinil je to misel in odšel nazaj noter. Zunaj je bilo zelo mrzlo in začel je kuhati čaj. Ko pridejo mama, oče in sestra nazaj, ga bodo gotovo veseli.

Čez uro samote v koči je bil Maks že zelo zaskrbljen. Odločil se je, da gre družino poiskati, četudi z zvitim gležnjem. Pripravil se je, vzal s sabo svetilko, malo hrane ter vode in paket za prvo pomoč. Opirajoč se na palico se je odpravil po poti, ki so jo tako dolgo časa nazaj prehodili člani njegove družine. Naspal se je dovolj, zato še ni bil utrujen. Nekaj časa je hodil, ko jih je zagledal malo stran od poti. Pohitel je k njim in jih pozdravil. Po pojasnjevanju, da so se samo malo dlje zadržali, ko so gledali zvezde, kajti bile so res čudovite, so se skupaj odpravili nazaj do koče. Monika se je Maksu opravičila, da jih je moral čakati in mu pokazala, kaj so našli. Zagledal je gamsov rog. Bil je navdušen in zelo vesel, da se je izlet tako dobro izteklo. Srečni so prespali preostanek noči.

Naslednje jutro so se odpravili nazaj domov in ugotovili, da lahko Maks s pomočjo palice dokaj normalno hodi. Prišli so do avta in se zadovoljni odpeljali proti domu. Izlet se kljub zvitemu gležnju ni končal slabo.

Jasna Nastran, 8. b

STRAH ME JE BILO

Jaz sem rojena 21. 5. 2006 v Bosni in Hercegovini, in sicer v Bihaću. Imam eno starejšo sestro Erno, ona je moja najboljša prijateljica, vedno je bila tukaj, če sem jo potrebovala. Moj oče se je preselil v Slovenijo leta 1997. Oče je vsak teden prihajal v Bosno. Ko sem bila stara eno leto, sem skoraj zgubila svojo sestro, imela je težave z dihanjem. Jaz se tega ne spomnim, ampak starši so mi to povedali. Komaj sem čakala, da začnem s šolanjem. Vedno sem bila tiha, bila sem zelo sramežljiva. Nisem imela veliko prijateljev. Edina oseba, kateri sem verjela, je moja sestra. Do petega razreda sem šla v eno šolo, potem sem v šestem razredu šla v novo šolo. Tam sem spoznala eno punco. Bila je zelo prijazna. V maju 2018 se je moj oče odločil, da se bomo tudi mi preselili v Slovenijo. V avgustu smo dali odtise za vizo in v oktobru so vize že bile narejene. Zelo težko mi je bilo preseliti se v drugo državo, vendar sem ugotovila, da je za nas bolje, da živimo skupaj. Strah me je bilo priti v nov razred in govoriti drug jezik. V novi šoli sem spoznala tudi druge, ki so prišli iz drugih držav, Staša, Irna. Tudi v novem razredu sem spoznala precej prijaznih punc. Posebej bi omenila

Danajo. Nisem veliko govorila, ker sem bila sramežljiva. Imela sem težave, vendar se nisem hotela pogovarjati o tem. Trudila sem se biti čim bolj srečna, da nihče ne bi opazil, da mi je težko. Zdaj je boljše, ko sem se boljše naučila jezik. Še vedno poskušam biti manj sramežljiva in delam na tem.

Edna Crnkić, 7. a

OSAMLJENA ELA

Moje ime je Ela. Ela Novak. Približuje se konec poletnih počitnic in letos se začetka šole sploh ne veselim tako kot vsa ostala leta. Zakaj? Grem namreč v osmi razred in petega septembra gremo v šolo v naravi na morje. Tega se ne veselim. Nisem dobra plavalka, starši pa me niso vozili na dodatne plavalne urice, da bi znala bolje. Sicer sem odlična kinja, a ne maram biti v središču pozornosti. Obiskujem interesne dejavnosti: pevski zbor, plesne ure, odbojko, astronomski krožek, francoščino in računalništvo.

Pa sem tu. Danes je peti september in stojim na avtobusni postaji, sama, ostali sošolci in sošolke se v skupinicah pogovarjajo. Mene nihče ne povabi, sama pa tudi ne upam vprašati, ali se jim lahko pridružim. Stojim tu zraven svojega blede rožnatega kovčka. Pride avtobus in učitelji v prtljažnik dajo naše kovčke in še sirove štručke, ki so samo za tretjino pokrite s sirom, ter jabolčne sokove v modrih tetrapakih z belim zamaškom. Usedem se v avtobus, zraven mene se ne usede nihče. Zdi se mi, da me nihče ne mara. Pa sploh ne vem, zakaj. Ostali sošolci

se pogovarjajo in jaz ves čas preišlujem, kdo me opravlja.

Po treh urah le pridemo na cilj v prelepo Izo. Ko stopim iz avtobusa, takoj zavoham svež morski zrak. Ampak ta čudoviti trenutek se prehitro konča, ker moram v ČŠOD. Tu se razdelimo v sobe. Vse »princeske« iz mojega razreda se razdelijo v sobe, jaz pa pristanem z debelo Zalo in suhico Zojo. Ni mamo veliko časa, saj se samo razpakiramo in gremo na kosilo. Vstopimo v jedilnico. Za kosilo so hrenovke v testu. Fantje se prvi zagrebejo zanje, nato še tista dekleta, ki mislijo, da so zelo pomembna. Na koncu vsega zmanjka in jaz moram v kuhinjo po nov pladenj. Po kosilu gremo v svoje sobe, kjer imamo krajši počitek. Uležem se na posteljo in pod seboj čutim vso vzmetnico, ki ni preveč udobna. Odprem okno in začutim, kako prijeten morski vetrič zapihlja v sobo.

Po počitku napoči čas. Preoblečem se v enodelne vijoličaste kopalke z belim napisom Adidas ob strani. Potem grem ven in tam nas razdelijo v skupine, glede na to, kaj so starši ob posvetu z nami napisali na list. Obkrožiti so morali, kako dobro znamo plavati. Stvar je v tem, da tega listka doma nisem pokazala, ker sem pozabila. Izpolnila sem ga kar sama in obkrožila sem, da znam najbolje plavati. Dajo me v najboljšo skupino.

Moj učitelj je gospod Zajec. Z mano v skupini so še trije fantje in dve dekleti. Gospod Zajec reče: »Gremo banda. Pripravljeni?« In gremo. Po dolgi asfaltni poti, prekriti z borovimi iglicami, ko kar naenkrat pridemo

na plažo. Razgrnemo svoje brisače in stopimo na pomol. Opazujem, kako valovi butajo ob pomol. Nato dobimo ukaz, da skočimo v vodo na glavo. Jaz tega ne znam.

Prvi skoči. Gospod Zajec ga pohvali. Za njim skočijo še ostali. Vsi me že čakajo v vodi. Skočim. Ampak ne na glavo. Dolgo ne pridem na površje. Na gladini so samo mehurčki. Rečem si že, da je konec z mano in da ne bom nikoli več prišla na površje, ko mi kar naenkrat zmanjka zraka in priplavam na površje. Vsi me samo gledajo in nihče me ne vpraša, ali je kaj narobe. Stečem ven iz vode v topel objem svoje brisače. Z njo se premaknem na obalo. S stopali grem v morje in pustim, da mi voda prodira skozi. Valovi na obali se penijo kot smetana na kapučinu, ki jo dobiš v najboljši kavarni v mestu.

K meni pristopi učitelj in me vpraša: »A ti res tako dobro plavaš, da si v najboljši skupini?« Ker ne znam lagati, mu odvrnem: »Veste, gospod Zajec, doma sem pozabila pokazati listek in sem sama nekaj obkrožila.«

On pa mi odvrne: »Vidim, ja. Ampak nič hudega, se bom dogovoril, da greš v skupino, primerno tvojemu znanju.«

Zelo sem mu hvaležna. Prestavi me v skupino h gospe Maji.

Napoči večer in oblečemo se v pižame, kar me Zala vpraša: »Kako to, da si prišla v našo skupino? Mar nisi v vsem perfektna?«

Odvrnem ji: »Učitelj me je prestavil, ker nas je bilo v naši skupini preveč.«

Hitro odgovori: »Ampak saj sta dve najboljši skupini. Zakaj nisi šla v tisto?«

Takrat pa se vsi moji živci izmučijo in odvrnem ji: »Zakaj te pa to zanima? Zase se brigaj!« To mi res ni podobno. Brž grem v posteljo, a težko zaspim.

Drugi dan v Izoli. Vstanem in najprej zagledam Zalo. Upam, da je pozabila na tisto, kar sem ji rekla včeraj. Isti trenutek v sobo vstopi učitelj in reče, da gremo na telovadbo. Osem krogov okoli ČŠOD-ja, potem pa še gimnastične vaje. Za zajtrk jemo polnozrnat kruh, mehko maslo ter jagodno marmelado. Po zajtrku gremo v sobe. Ponovno si oblečem vijoličaste kopalke z belim napisom Adidas ob strani, vzamem brisačo in grem na dvorišče. Tu se priključim Majini skupini. Moj notranji občutek je boljši, saj vem, da se mi ne bo nihče smejal. Gremo do plaže, kjer razgrnemo svoje brisače. Maja nas povabi v vodo, kjer se gremo lovilca. Potem še plavamo z deskami. V resnici ne plavamo, ampak samo brcamo z nogami. Zdaj napoči odmor. Grem v trafiko ob plaži in kupim slane palčke. Usedem se na brisačo in jih jem. Potem gremo spet malo nazaj v vodo brcat. Zvečer se lepo oblečemo, saj gremo v mesto na sladoled. Naročim pol stračatele in pol manga. Potem se usedem na pomol in pojem sladoled.

Nazaj se vrnemo okoli desete zvečer. Zala in Zoja gresta spat, jaz pa kar ne morem. Na okensko polico postavim superge, da se prezračijo, in mami napišem SMS: »Rada bi šla domov. Tu me nihče ne mara.«

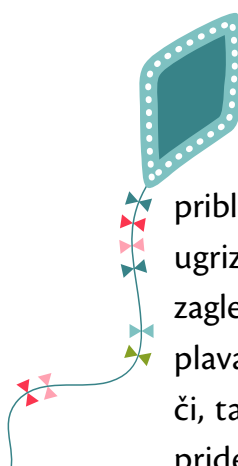
Potem se zazrem v nebo pri odprtem oknu, čakajoč na mamin odgovor. Začnem razmi-

šljati o tem, kaj smo se učili zadnjo uro na astronomskem krožku: *Če vzameš zadnji dve zvezdi Velikega voza in slediš daljici med njima še za dve dolžini proti desni, naletiš na zvezdo Severnico, ki sploh ni tako svetla, kot večina ljudi misli. Brez te pomoči bi jo bilo kar težko najti. Iz žepa potegnem telefon, še vedno nič. Zavzdihnem in ga odložim nazaj v supergo ter se spet ozrem v nebo. In ko imaš enkrat to Severnico naciljano, veš, kam je treba, če moraš proti severu. Razen na samem severnem tečaju, če si slučajno tam, kjer jo imaš navpično nad glavo in ti nič ne pomaga, ampak tam ti ni treba vedeti, kje je sever, ker si tako ali tako že tam. Hm, ali obstaja kaj bolj severno od severa? Če je mišljeno na Zemlji, potem mislim, da ne ... tole me že precej utruja. Uležem se in v spečem stanju počakam na naslednji dan.*

Zadnji dan. Joj, kako se že veselim. Danes na srečo nimamo telovadbe, ker moramo pripraviti prtljago. Zdaj gremo na zajtrk. Jemo koruzne kosmiče in mleko. To mi je zelo všeč, saj obožujem občutek, ko s kovinsko žlico nesem mleko in koruzne kosmiče v usta, kjer se, napiti z mlekom, kar stopijo.

Na vrsti je moja nočna mora, tekmovanje. Najprej se ogrejemo. Gotovo bom zadnja. Ob plavalni poti bodo stali učitelji, ki bodo imeli plavalne obroče, če se bo kdo sredi plavanja utrudil. Med njimi bom verjetno tudi jaz.

Že stojim na štartu. Tri! Dva! Ena! ZDAJ! Dekleta skočimo v vodo. Jaz plavam. Sem med zadnjimi. Kot vedno. Čutim, da se mi nekaj

približuje, a to ignoriram. Naenkrat me nekaj ugrizne v koleno. Pogledam v morje in tam zagledam ribo. Prestrašim se in začnem hitro plavati. Plavam mimo vseh učiteljev z obroči, tako da že skoraj dohitim sprednje. Ko pridem do ciljne črte, se potopim. Sama od sebe. Vsi plavajo mimo mene. Potem le zberem pogum in dokončam. Na kopnem hitro stečem do svoje brisače. Imamo odmor. Kar naenkrat se za mojim hrbtom prikaže senca. Obrnem se in tu je sošolka Monika. Reče mi: »Odlična si bila. Na 20. mestu si od 35. Ti sploh veš, kako dobra si?«

Jaz se ji samo nasmehnem in pogledam v tla. Spomnim se in ji rečem: »Ti si bila tudi zelo dobra. Boš palčko?«

In ona mi odvrne: »Z veseljem! Smem prisesti?«

Jaz ji seveda dovolim. Nekaj časa sva tiho, nato mi reče: »Ali obstaja kaj bolj severno od severa?«

Odvrnem ji: »To sem tudi jaz razmišljala!«

Tako se zaklepetava o astronomiji, saj sva skupaj na krožku. Ko obdelava vse glede vesolja, si pripovedujeva šale. Zelo se nasmehjim. Ko ji povem že vse, ki jih poznam, me Monika vpraša: »Bi za nazaj skupaj sedeli na avtobusu? Z nikomer ne sedim.«

Ideja se mi zdi odlična in seveda privolim.

Katja Habicht Zupan, 7. d

MORALA SEM VELIKO VADITI

Ko sem bila mlajša, sem se odločala med baletom in igranjem na inštrument. Dolgo sem

razmišljala in se odločila za igranje na inštrument. Mami me je vpisala in morala sem se odločiti, kaj bom igrala. Odločila sem se za prečno flavto, saj lepo zveni in ker mi je zelo lepa. Prvič, ko sem prišla v glasbeno šolo, sem morala nekaj zapeti in ponoviti za učiteljico ritmične in melodične vzorce. Morala sem dobro znati, da so me sprejeli. Čakali smo na odgovor, kaj se bodo odločili učitelji. Kmalu za tem smo dobili odgovor, da sem sprejeta v glasbeno šolo. Zelo sem bila vesela, da so me sprejeli. Moja mami je učiteljem povedala, na kateri inštrument si želim igrati. Na začetku sem imela zavito prečno flavto, saj sem imela bolj kratke roke. V prvem razredu sem imela zelo prijazno učiteljico Ano Pucihar Kavčič. Na nauk o glasbi sem tudi hodila in tam smo se učili note, tone in veliko novih stvari povezanih z glasbo. Pri nauku o glasbi smo pisali tudi teste, ki mi niso bili preveč težki. Spraševala nas je tudi tone. Šlo mi je super in domače naloge sem redno delala, zato me je učiteljica tudi pohvalila. Glasbeno šolo sem imela trikrat na teden, in sicer dvakrat na teden po pol ure pouk flavte in enkrat po celo uro nauk o glasbi. Pri pouku flavte sem imela na začetku dihalne vaje in potem še učenje skladb. Nekatere so bile lažje, druge pa težje. Morala sem veliko vaditi. Na koncu vsakega šolskega leta sem imela izpit. Morala sem zaigrati lestvico in še nekaj skladb. Imela sem veliko treme in sem se tudi tresla, a vseeno sem bila na koncu zadovoljna z oceno. Ko sem imela roke že daljše, sem dobila ravno prečno flavto. Ta mi je bila bolj všeč,

ker si lahko na njej zaigral več tonov. Leta so hitro minevala in vedno težje je bilo. V glasbeni šoli je samo šest razredov, potem pa se lahko odločiš, ali boš šel naprej še v sedmi in osmi razred. Šolanje lahko nadaljuješ tudi na srednji glasbeni šoli. Imela sem veliko učiteljic flavte in vse so imele podobna imena. Pri nauku nas je bilo vsako leto okoli trinajst učencev. Bili smo približno enako stari. Nekateri so imeli boljše ocene, nekateri pa slabše. Jaz sem pisne ocene imela v nižjih razredih boljše kot zdaj. Ustne ocene pa sem imela vedno dobre, saj sem jih bolje razumela in so mi bile lažje za vaditi. Zdaj, ko sem v šestem razredu, je vse težje, še posebej testi pri nauku o glasbi. Prvi del leta sem imela oceno iz igranja flavte prav dobro, nauk o glasbi pa sem imela pisno malo manj dobro, ustno pa odlično. V šestem razredu pa se moram že odločiti, ali bom šla naprej. Mislim, da ne bom šla naprej, saj imam že dovolj obveznosti in potem je snov še zahtevnejša. Še zmeraj pa bom vzdrževala glasbo in bom zagotovo še kaj igrala doma.

Lara Benedik, 7. c

PRAZNOVANJE NOVEGA LETA

Na silvestrovo so k nam prišli bratranci, da bi z nami praznovali Novo leto. Najprej smo poslušali glasbo, nato pa smo si ogledali film. Po koncu filma smo pojedli večerjo in čakali na novo leto. Med čakanjem smo bili na telefonih, se pogovarjali in se dolgočasili. Prižgali smo televizijo in čakali na odštevanje.

Malo pred polnočjo so bratranci odšli, saj so naslednji dan odpotovali na smučanje. Voščili smo jim, nato pa smo ostali sami. Začeli smo odštevati in novo leto je prišlo. Nazdravili smo. Starša sta šla ven pogledat barvito nebo, z bratom pa sva ostala v hiši.

Ko sta se starša vrnila, sem šel spat. Premišljeval sem, kaj se bo dogajalo v tem letu, nato pa sem zaspal. Ko sem se zbudil, sem vstal in začelo se je novo leto.

Bine Vogrič, 6. d

POČITNICE NA POKLJUKI

Bile so poletne počitnice. S stricem smo se odpravili na počitnice na Pokljuko. Ko smo se peljali po avtocesti, je bil manjši zastoj. Čez nekaj časa vožnje, smo se končno začeli vzpenjati po vijugasti cesti navzgor.

Ko smo prispeli do koč, je kmet ravno spustil krave na pašo. Razpakirali smo se in nekaj pojedli. Potem smo odpravili nabirat gobe. Globoko v gozdu smo našli cel kup gob lisic. Seveda smo našli tudi nekaj jurčkov. A potem je bila košara že polna in smo odšli nazaj do koč. Ko se je zvečerilo, smo igrali družabne igre. Drugi dan smo tudi nabirali gobe. Moja teta je kar naenkrat zacvilila. Takoj sem šel pogledat, kaj je. Pred njo je bila ena velika žaba. Ne, drugače je bila ena majhna žabica. Vzel sem jo v roke in vsem se je to zdelo fuj in če sem prišel blizu moje tete, je skočila, zacvilila in se skrila za mojega strica. Počasi se je košara napolnila in smo se vrnili do koč. Zakurili smo ogenj in začeli

Iva Bokal

Daša Pečar

Gabrijela Osmanović

peči hrenovke. A kar naenkrat je prišel kozel. Smrdel je kot usrane gate. Začel se je drgniti ob nas. Moja teta je vzela palico in ga začela poditi. Kozel se je celo umaknil. A drugi dan se je spet vrnil. Tokrat sem jaz vzel palico in ga podil stran. Kozel se je drgnil ob mene, zato sem tudi jaz smrdel kot on. Enkrat sem ga jaz podil, enkrat pa on mene. Potem je končno odšel. Stric me je kar vrgel v banjo, ker ni mogel prenašati smradu. In drugi dan smo šli spet nabirat gobe. Otroci smo se začeli dolgočasiti in smo odšli do Šport hotela. Z bratrancema smo čakali, da prideta stric in teta. Nato kar naenkrat vidim teto, ki teče proti nam, za njo pa kozel. Stric ji je rekel, naj gre na otroška igrala, a ona je stekla v Šport hotel, kozel pa za njo. Med ljudmi je nastal vik in krik. S kozlom, ki je iskal samico, pa so opravili varnostniki in spodili kozla ven. Naslednji dan smo morali iti domov.

Luka Gaber, 6. b

DOGODIVŠČINA V ŽIVALSKEM VRTU

Bile so poletne počitnice. Stara sem bila šest let in s sestrico Nino in s sestrično Lano smo bile pri babici. Nekega dne smo se odločile, da prepričamo babico, da nas pelje v živalski vrt. To ni bilo težko, saj je babica tako ali drugače želela, da gremo ven na zrak. Čez pet minut smo bile pripravljene na odhod in smo na avtobusni postaji čakale na prihod avtobusa številka 2.

Avtobus se je ustavil pred živalskim vrtom. Pri prodajalni kart je bila gneča, zato je babica rek-

la, naj jo počakamo pri kovinskem biku ob vhodu. Ali smo jo ubogale? NE! Odšle smo si ogledovat slike živali, obešene ob vhodu. Čez nekaj časa nas je babica našla ob veliki sliki mačje pande, nas okregala in nam nato dala karte. Skupaj smo vstopile in babica je razpela zemljevid živalskega vrta. Lana je želela najprej na trampoline, Nina je želela videti morskega leva, jaz pa sem želela jahati ponija. Babica nas je najprej odpeljala do zeber, nato pa še do slonov, tigrov, volkov, surikat in nazadnje do žiraf. Potem nas je odpeljala še v prosto, kjer lahko božaja pujske in koze. Nina je tam jahala velikega temnega pujsa, Lana se je igrala s kozami, jaz pa sem božala vse živali. Babica nas je počasi spravila izza ograde, da bi šle naprej. Odšle smo do ponijev, kjer sem jahala rjavega ponija, Nina in Lana pa sta jih le božali. Nato je ura odbila dvanajst in začela se je predstava morskega leva. Nina je kar stekla tja, midve z Lano pa sva ji sledili. Babica nas je le s težavo dohajala. Prerinile smo se v prvo vrsto in morski lev nas je ob skoku rahlo poškopil z vodo. Ko je bilo predstave konec smo postale lačne. Do restavracije so nam bile na poti še kače in pajki. Nadvse smo si jih želele ogledati, babica pa ni želela stopiti v hišico s kačami, saj se kač boji. Mi smo le šle noter in ko smo prišle ven, nas je zasula množica otrok. Za hip nisem videla babice, potem pa sem jo le zagledala. Držala je Nino za roko in mi mahala. Šla sem do nje in opazila, da Lane ni z njima. Vse skupaj smo jo začele klicati, a nje ni bilo od nikoder. Odločile smo se,

Katja Obadič

Joana Šavli

Tomaž Kožuh

da gremo po celem živalskem vrtu nazaj, če je Lana šla še enkrat pogledat kakšno žival. Odšle smo do hiše s kačami. Tokrat je vanjo vstopila tudi babica, a Lane ni bilo tam. Odšle smo do morskega leva a je tudi tam ni bilo. Pogledale smo tudi pri ponijih, v ogradi s prašički in kozami. Potem smo šle še do žiraf, surikat, medvedov, volkov, tigrov, slonov in nazadnje še do zeber. Vzele smo si odmor in babica je šla v restavracijo vprašat, če so kje videli Lano, midve pa sva odšle proti trampolinom. Tam sva zagledali Lano. Stekli sva k njej in jo objeli, nato pa jo odpeljali k babici, ki se je pregovarjala z natakarnjem, naj sprožijo iskalno akcijo. Ko sva Lano pripeljali do babice, jo je objela in Lana ji je morala nato razložiti, kje je bila. Povedala ji je, da se je v gruči otrok izgubila in da nas ni videla, zato je mislila, da smo odšle naprej. Še sama se je odpravila naprej, da bi nas našla. Prišla je do trampolinov in začela skakati, da bi nas videla. Postala je utrujena, zato si je vzela odmor ter se malo ulegla na ležalnike. Nato je še malo poskakala. Potem sva jo z Nino našli in jo peljali k babici. Babica se je zgodbi smejala, saj je mislila, da je Lana odšla skakat na trampoline za zabavo, ne pa zato, ker bi nas iskala. Odšle smo proti izhodu in se spet usedle na avtobus številka 2. Pri babici doma smo obljubile, da tega ne bomo povedale staršem. Ko so prišli tisto popoldne po nas, jim je babica vse povedala. Nato smo se odpravili domov in naša dogodivščina se je srečno končala.

Lara Lampret, 6. b

MAČKA

Nekega dne je mami poklicala gospa in jo vprašala, če bi kupila mačko. Rekla je, da jo bi. Prišli smo k njej in jo vzeli. Vse so bile iste. Ko smo se vozili domov, je bila tako nemirna, da je skoraj popraskala avto. Ime smo ji dali Biba. Ko se je navadila, smo jo spustili ven.

»O ne, ni je več,« sem zakričala. Klicala sam jo, a je nisem dobila. Tudi na zavetišče smo javili. Naslednji dan smo jo dobili v hlevu. Čisto je bila polizana od krav. Ko je bila večja, je skotila šest malih muckov. Skotili so se na kavču. Dva sta bila oranžna, dva pisana in dva črna. Dali smo jo kastrirati. In zdaj živi z nami leno življenje.

Ana Marolt, 6. d

ZAKAJ SEM PRIŠLA V SLOVENIJO

V Slovenijo sem prišla 23. junija 2019. Najprej je prišel moj oči, potem moja mami, brat in jaz. Pravzaprav sem tu zaradi družine. Moja družina je prišla zaradi službe in so hoteli, da smo starši in otroci skupaj. Ko sem prišla v Slovenijo, sem mislila, da je tukaj bolje, ampak to ni bila moja domovina. Najprej smo živeli v Ševljah. Ko se je začela šola, smo se preselili na Suško cesto v Škofji Loki. Prvi dan šole je bil malo čuden in nisem vedela, kje je katera učilnica.

»Moja šola je boljša, tukaj nič ne razumem,« sem govorila.

Ampak sem se zmotila, tukaj je vse drugače kot v Bosni. Borila sem se in borim se za je-

zik, za pomoč... tako bom nadaljevala. Tukaj v Sloveniji imam dobre prijatelje. Ko malo bolj pomislim, se ne bom se vrnila v Bosno.

Ida Gibić, 6. d

VERJAMEM, DA LAHKO USPEMO

Bilo je leto 2016, ko sva z mojo mami odšli v dvorano Poden, kjer so moje vrstnice imele trening rokometu. Igrale so in bile so zelo hitre in zabijale gole enega za drugim. Šport mi je takoj prirasel k srcu in že sem vedela, da si želim igrati prav to. Včlanila sem se v ŽRD Škofja Loka in šla na prvi trening. Bilo je super, osnove so mi uspele že na prvem treningu in trenerka me je pripravljala na igro. Dva tedna sem se učila teorijo, sodnikove znake in sam potek igre. Bila sem zelo vesela, saj mi je šlo odlično. Teden za tem sem lahko z mojimi soigralkami igrala in za začetek bila na postavitvi krila. Dala sem nekaj lepih podaj a nobenega gola. A teden za tednom mi je šlo bolje in v igri sem že prispevala nekaj golov. Moja trenerka se je po mesecu dni odločila, da me vzame na prvo tekmo. Tekmo smo izgubile in nisem prispevala nobenega gola. A že naslednjo tekmo je bilo veliko bolje, saj sem dala svoj prvi gol na tekmi. Tako sem čez čas dobila boljšo postavitev pri igri in sicer bek. Bilo je super, postavitev mi je bila res všeč in šlo mi je dobro na treningih in tekmah.

Prišel je čas za moj prvi turnir, ki se je dogajal v Kopru. Osvojile smo tretje mesto in bile smo zelo ponosne. Čez čas smo dobile veli-

ko novih članic in se tako umestile v državno ligo. Ni nam šlo najbolje in prvo leto smo bile zadnje, tako kot naslednje. A tretje leto smo osvojile prvo zmago, kar je za nas pomenilo veliko. Na lestvici smo bilo za mesto boljše. Vsako leto zapored smo odšle na turnir v Koper, kjer smo vedno dosegle dobre rezultate. Sedaj se na treningih trudimo, da bi bili čim višje na lestvici. Udeležujemo se še različnih drugih turnirjev in vsako leto dobimo veliko novih igralk, saj se zelo trudimo in naš klub promoviramo na različnih šolah. Verjamem, da lahko uspemo s trudom, saj nam je že marsikdo rekel, da imamo vse potencial in talent.

Lian Prašnikar, 7. c

POČUTILA SEM SE ZELO OSAMLJENO

Leta 2016 se je moja družina odločila, da se preseli v Francijo. Odločitev ni bila lahka. Osebnostno mi je težko padla, ker se nisem želela ločiti od svojih sorodnikov in prijateljev. Ko smo prišli v Francijo, sem se počutila zelo osamljeno, kajti še zmeraj sem sanjala o vrnitvi domov in o svojih prijateljih. Začetek šole je bil zame zelo težak zaradi prilagajanja in seveda, ker francoščine nisem govorila. V šoli so delali zelo prijazni učitelji, ki so mi pomagali in olajšali mojo prilagoditev. Pogovarjali smo se v angleščini in tako sem se počutila dobrodošlo.

Francoščine sem se zelo hitro naučila in uspela najti nove prijatelje. V trenutku mi je ideja o bivanju v Franciji bila všeč. V Franci-

ji smo živeli tri leta, ki so zame bila najlepša leta do sedaj, ker sem spoznala prijatelje za vse življenje.

Z velikim veseljem sem hodila v šolo. Igrala sem se in družila z drugimi učenci, učila se novih stvari, francoske kulture in olike.

V ulici, v kateri sem živela, je bilo veliko otrok moje starosti. Vsak dan, ko bi prišli nazaj domov iz šole in ob vikendih, če bi ostali doma, smo se igrali skupaj na ulici vse do noči.

Po treh letih življenja v Franciji se je moja družina odločila preseliti v Slovenijo. V Slovenijo smo prispeli januarja in konec istega meseca sem začela hoditi v šolo. Zelo sem zadovoljna. Slovenija mi je zelo všeč. Še zmeraj nisem našla dosti prijateljev, ampak srčno upam, da mi bo v kratkem času uspelo.

Samira Duraković, 6. d

BIL SEM BOLAN

To je bilo enkrat sredi septembra, ko se je začela šola. Potem, ko sem zbolel, smo odšli k zdravniku in nam je povedal, da sem se okužil z nekim virusom. Meni se je zdelo, da se počutim bolje, zato sem šel v šolo. Ampak v šoli sem se zelo slabo počutil, zato sem učiteljem povedal, da sem se že zjutraj slabo počutil, zato sem odšel takoj domov. Naslednji dan sem ostal doma in gledal televizijo in malo igral igrice. Mami mi je povedala, da si moram skuhati čaj, da bom bolje.

Ko se je šola zaključila, mi je prijatelj prinesel snov, da sem jo lahko prepisal. Naslednji dan mi je mami povedala, da moram iti v šolo.

Luka Novljan, 6. b

IZLET Z DRUŽINO

Na ta izlet smo se odpravili med krompirjevimi počitnicami, od 27. oktobra do 31. oktobra. Zraven so šli tudi bratraci. Vse skupaj se je začelo tako.

Moji starši so hoteli na izlet v Italijo, in sicer v Assisi. Na izlet smo se nameravali odpraviti šele v maju. Čez nekaj dni smo praznovali rojstni dan mojega bratca. Star je bil eno leto. Na praznovanje so prišli naši bratraci ter ata in mama. Ko so se pogovarjali, je moja mami povedala, da nameravamo oditi v Assisi. Moj stric in njegova žena sta imela iste namene, ampak, da bi odšli že za krompirjeve počitnice. Odločili so se, da bomo odšli skupaj med počitnicami.

Tako smo se 27. oktobra začeli voziti proti Assisiju. Dobili smo se v Raveni pred restavracijo. Tam smo pojedli kosilo. V Assisi smo prispeli šele zvečer. Mi smo se naselili v apartma, oni pa so se odpravili v kamp s svojo prikolico. Ko smo končali, smo si ogledali Baziliko Santa Maria degli Angeli. Po ogledu smo samo še odšli domov in zaspali. Druge znamenitosti v Assisiju smo si ogledali ob družbi skupine vernikov. Ogledali smo si veliko cerkva, kapelic in bazilik, posvečenih svetemu Frančišku, sveti Klari, njunim prijateljem in pomočnikom. Zabavno je bilo spoznavati preteklost mesta z bratraci. Ogledali smo si tudi grad, ki je stal nad Assisijem. Bil je v ruševinah, a urejen za ogled. Na vrhu stolpa si lahko videl Assisi ter njegovo okolico. Zadnji dan smo si ogledali največjo baziliko v Assisiju. Posvečena je

bila svetemu Frančišku in imela je tri nadstropja. Za zadnje kosilo smo pokusili italijansko hrano.

Nato smo se okoli tretje ure začeli vračati domov. Prispeli smo zelo pozno.

Matej Volf, 6. b

MOJE PRVO POTOVANJE S TRAJEKTOM

Sredi poletnih počitnic smo se prvič odpravili na počitnice s trajektom. Moja starša sta dopust načrtovala že februarja.

Z avtom smo se zapeljali v trajekt, ki je peljal do Malega Lošinja. Na trajektu je bilo zelo lepo. Najprej smo se malo razgledali po palubi, nato sem opazoval morje in nebo. Nankrat je iz morja začel skakati prelep delfin. Bil sem navdušen. Ko je trajekt pripeljal do Malega Lošinja, smo se izkrcali. Odpravili smo se do počitniškega naselja Nerezine in poiskali hiško. Ker je bilo že pozno, smo pripravili in pojedli večerjo, nato pa se odpravili spat. Zjutraj smo se preoblekli in napotili proti plaži. Ko smo prišli, sem prvi skočil v vodo. Po kopanju v morju sem se odločil, da se bom sprehodil.

Na drugem pomolu sem srečal svojega prijatelja in sošolca. Nekaj časa sva se skupaj kopala, potem pa me je mami poklicala na kosilo. Ko smo prišli do hišice, smo se spomnili, da nimamo več hrane, zato smo se odpravili v restavracijo v naselju. Po kosilu sem se odločil, da greva z bratom loviti ribe. Ko sva z bratom prišla do pomola, sva srečala dečka, ki je lovil ribe že cel dan. Skupaj smo lovili

ribe. Zvečer smo se napotili v isto restavracijo kot popoldne. Po večerji smo se zopet odpravili do pomola. Tam smo ujeli veliko rib. Ob deveti uri zvečer pa so ob pomol začeli prihajati lignji. Ampak, ko sem enega od njih ujel v mrežo, se je pobarval. Izpustil je namreč črnilo, saj se je čutil ogrožen in ga je bilo strah. Izpustil sem ga in je odplaval neznano kam.

Naslednji dan smo se odpravili v Veli Lošinj, kjer je bilo zelo lepo. Odšli smo na sladoled in jedli sardine s pomfrijem. Naslednji dan smo morali domov, zato sem zadnji dan izkoristil za kopanje. Morali smo se odpraviti do trajekta, zato smo prej odrinili na pot. Te počitnice so mi bile zelo všeč, saj sem videl veliko prečudovitih morskih živali in sem jih preživel z družino.

Amar Šečerovič, 6. d

RAJE BI DOMA POČIVAL

Bil je lep dan med poletjem, a se je zgodilo nekaj čudnega. Zbudil sem se in me je bolelo grlo. Šel sem do mami in ji rekel: »Mami, grlo me boli, ali lahko greva k zdravniku?« Ona pa je odgovorila: »Ne, saj boš v redu.« In jaz sem vedel, da ne bom v redu. Mojega brata je bolel palec na nogi, šel je k zdravniku in mami je vzela tudi mene, da bi mi dokazala.

Čakala sva eno uro in ko je prišla zdravnica, je rekla: »No, vaš sin pa ima angino.«

Jaz sem bil v šoku. Sama zdravila so me bila. Meni je bil ta sirup kot bruhanje in okus isto. Ko angine nisem več imel, sem bil vesel.

Ko je bila šola, sem rekel, da težko diham. Rekla je, da se naj odkašljam. Pa še to ni pomagalo. Mami je rekla naj pihnem, da preveri moj zadah. Zadaha ni zavohala, zato je rekla, naj se uležem. Še vedno nisem mogel dihati, zato sva šla k zdravniku.

Tam je bilo malo boljše. Čakala sva vsaj pol ure. Ko sva končno bila na vrsti, mi je zdravnica vse preverila in rekla, da naj grem na inhalacije. Tam sem vdihaval kisik in zdravilo, ki mi je zelo pomagal.

Ko je inhalacije bilo konec, sva šla nazaj do zdravnice in je povedala diagnozo vnetje grla. Rekla je tudi, naj sem čim bolj tiho in naj počivam. V torek pa sva šla nazaj, preverila me je in je rekla, da sem v redu in da lahko grem v sredo v šolo. Seveda pa nisem bil vesel, saj bi raje doma počival.

Blaž Eržen, 6. d

POŠKODOVALA SEM SE

Vse se je zgodilo med poletnimi počitnicami pred tretjim razredom. Bila sem v Portorožu, kjer imamo vikend. Z babi, mami in bratcem smo odšli na plažo, oči pa je ostal v hiši. Ko smo se odpravljali nazaj, sem se šla še enkrat splaknit v morje. Nisem bila previdna, stopila sem na alge in spodrsnilo mi je.

BUM! Padla sem z glavo ob tla. Moja babi je takoj pritekla k meni, da bi mi pomagala, a mene ni skoraj nič bolelo. Videla je, da mi teče kri z brade. Toda to še ni bilo vse. Ko sem se nasmejala, je babi opazila moje zobe. Nisem je razumela, kajti nič me ni bolelo. A vseeno smo se hitro odpravili proti domu.

Takoj sem stekla proti ogledalu in res. Odkrušila sem si moja sprednja zoba!

Z babi in mami smo se hitro odpravile v bolnico v Luciji, oči in bratec pa sta ostala doma in pazila na mojo psičko. V Luciji smo dolgo čakale. Ko smo končno prišle na vrsto, so nas takoj poslali k zobozdravniku. Vrnile smo se domov in tri ure iskale zobozdravnika. Bil je avgust in vsak zobozdravnik si je ravno vzel dopust. Vsakič, ko smo koga poklicale, se je oglasila tajnica in nas vrgla na drugo linijo. Ko smo končno našle zobozdravnika v Piranu, smo se hitro odpeljale do njega. Rekel je, da imam srečo, ker si za las nisem zob odkrušila do živcev. Drugače bi zelo bolelo, zob pa bi bil v nekaj urah že črn. Rekel je tudi, da naj greva z mami naslednji dan k moji zobozdravnici. A do takrat se je zgodilo še veliko stvari.

Ko me je zobozdravnik pregledoval, je opazil, da imam na bradi odprto rano. Spet smo se odpeljale v Lucijo v bolnico. Pregledali so rano in me napotili v Izolo na šivanje. Bila sem zelo živčna, nikoli mi še niso ničesar šivali. Ko smo prispele, smo na vrsto čakale kakšni dve uri. Ko sem prišla na vrsto, so čez mene dali odejo, ki je imela luknjo za mojo brado. Bila je kar hecna. Dali so mi pet šivov. Zdaj pa smo morali počakati samo še na izvide. A se je kar zavleklo. Čakale smo eno uro in vse skupaj do polnoči. V Izoli smo bile vsaj štiri ure. Končno smo se lahko odpravile domov in hitro zaspale.

Naslednji dan smo se morali vrniti nazaj v Škofjo Loko. Z mami sva šli k zobozdravnici

vprašat za termin, da mi popravi odkrušena zoba. A bila je tako prijazna, da mi jih je z maso, iz katere so narejeni zobje, popravila takoj in vse se je lepo končalo.

Zdravniku, ki mi je šival brado, je bilo ime Matjaž Križaj, točno tako kot mojemu dedku.

Lola Poženeš Križaj, 6. d

MOJ NAJLJUBŠI DAN

Med prvomajskimi počitnicami smo se odpravili na Kanarske otoke. Najbolj mi je bilo všeč, ker sem se naučil deskati na valovih. Tisti dan je potekal zelo zanimivo.

Zjutraj sem se zgodaj zbudil in družina me je že čakala z zajtrkom. Tako sem se veselil, da sem se s hrano celo opekel. Ko smo pojedli, smo se preoblekli v kopalke in odšli z avtom 'gajbo' (tako smo ga klicali) do zelo znane plaže za deskanje na valovih. Najprej je pomembna oprema. Izposoditi sem si moral desko, ki je ravno pravšnja zame. Zraven spada tudi neoprenska obleka, ki pa je bila moja. Deskanja me je učil ati, ki to dobro obvlada. Morje ni bilo ravno toplo. Takoj sem se pognal v valove in se naučil vstati na desko. Ni bilo lahko. Po nekaj poizkusih mi je le uspelo. Naslednja naloga je bila uloviti valove. V pravem trenutku je bilo potrebno začeti veslati z rokami. Ko me je val ulovil, je bilo treba vstati na desko. Vesel sem bil, ker mi je takoj uspelo. Bil sem ponosen nase, da sem obvladal val. A naslednji je bil večji in močnejši. Ta me je zbil z deske v vodo. Deska me je tudi udarila v bok. A to me ni ustavilo. Ponovno sem se podal z desko na valove.

Ugotovil sem, da ima voda res veliko moči. Pri naslednjem padcu pa me je nekdo skoraj povozil. Niti opravičil se ni in je oddeskal naprej. Razjezil sem se, a tudi to me ni ustavilo. Ati je medtem z jadrom deskal sam. Po štirih urah me je prišel iskat in rekel, da je za danes dovolj.

Tako se je končal tisti dan, v katerem sem se naučil deskanja na valovih in komaj sem čakal na naslednjega. A je začelo deževati in moje prve ure deskanja so se tako končale.

Martin Notar, 6. d

NA ZAČETKU ME JE BILO MALO SRAM

V začetku septembra sem prišla v šesti razred. Minil je en mesec šole, nato se je na šoli začelo oglaševati za ples. Z mojo prijateljico sva bili takoj za. Kupili sva dve karti. Prišel je ta dan.

Mami in prijateljica sta me prišli iskat, da gremo k meni domov. Doma sva se še do konca uredili in potem sva odšli. Ko sva prišli tja, nam je bilo malo nerodno, ker sva na ustnicah imeli bleščice, ampak ni bilo hudega. Odšli sva v večnamenski prostor in se zabavali. Na začetku me je bilo malo sram plesati, a sem se potem sprostita in začela uživati. Bili sva malo lačni in žejni, zato sva si kupili čips in ledeni čaj. Ker pa sva poznali učenca iz devetega razreda, ki je na plesu prodajal, sva na koncu plesa dobili čips in ledeni čaj za nižjo ceno. Proti koncu so izbrali še kralja in kraljico plesa in princeso plesa.

Lucija Erznožnik

Karolina Kržišnik

Luna Šmid, 8. c

Ko se je ples zaključeval sva tudi midve zapustili večnamenski prostor. Zunaj sva poklicali starše, da naju pridejo iskat. Poslovili sva se ena od druge, potem pa so naju čakale imenitne počitnice.

Neža Oman, 6. b

MOJA PRVA SLABA OCENA

Tistega dne sem bila stara deset let. Na dan je učiteljica za angleščino spraševala angleško slovnico. Bila sem zelo živčna. Ko je zazvonil zvonec, je učiteljica prišla v razred. Spraševanje se je začelo.

Prva se je javila sošolka. Vedela sem, da ji bo šlo. Dobila je petico seveda. Drugi se je javil eden od mojih sošolcev. Tudi on je dobil petico. Nato je učiteljica začela spraševati naključno. Takrat smo se vsi prestrašili. Na srečo jaz nisem bila prva. Nisem bila niti druga. Nenadoma sem zaslišala moje ime. Bila sem naslednja vprašana. Počasi sem odšla proti učiteljičini mizi. Prvo vprašanje mi je šlo dobro. Drugo vprašanje je bilo že težje. Bilo je pet vprašanj in vsako je bilo težje. Upala sem, da bom dobila vsaj prav dobro. Ko sem izvedela oceno, sem bila razočarana. Dobila sem zadostno.

Bila sem zelo razočarana nad sabo. Vedela sem, da bi se morala več učiti. Odločila sem se, da se bom naslednjič bolj učila.

Petra Habjan, 6. d

PRVA RESNA POŠKODBA

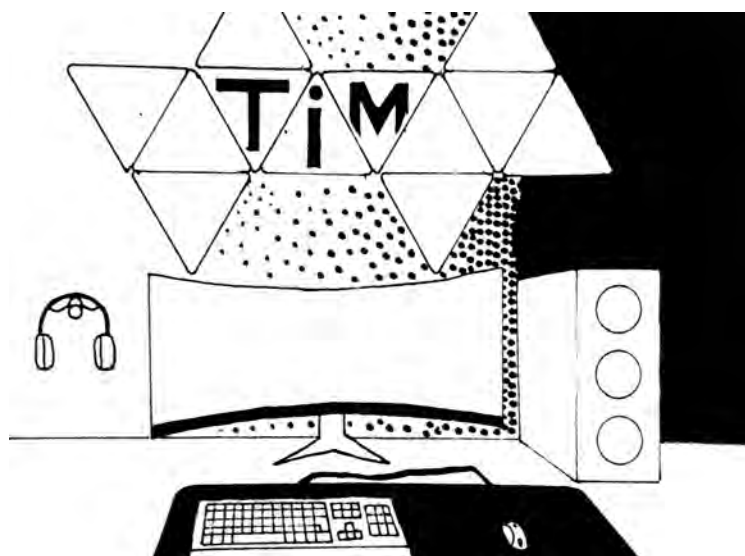
Zgodilo se je med vikendom, ko smo s plavinskim krožkom odšli v gore. Pot ni bila dolga, ker sem se družila s prijatelji. V gorah naj bi prespali v koči, ki je na vrhu gore. Tam je bila lepa planota.

Prispeli smo v kočo s stvarmi, katere smo imeli s seboj. Stvari smo odložili v sobe. Bližal pa se je večer, ko smo se odpravili v spodnji del kočice. Tam je bila jedilnica, kjer so se ljudje lahko odpočili, kaj pojedli in popili. Poleg jedilnice je bil velik prazen prostor, kjer smo se igrali raznovrstne in zabavne igre. Napočil je čas za umivanje zob in moralimo se obleči v pižamo. Po tleh v sobi je bilo hladno, zato sem na noge obula copate. Skoraj vsi smo bili pripravljene za spanje. V sobi je bilo več kot le moja postelja. Prijateljica mi je pred spanjem hotela nekaj povedati. Ker je zaradi hrupa v sobi nisem slišala, sem zato skočila s postelje in spodrsnilo mi je zaradi drsečih copat. Padla sem na brado in prijatelji so me hitro odpeljali do kopalnice in do mene pripeljali učiteljice. Na brado so mi prilepile obliž, da mi brada ne bi krvavela. Poklicali so starše, ki sta me počakala v dolini. Do njiju sem s spremstvom prišla v dolino in odpeljali smo se do bolnice. V bolnici nismo dolgo čakali. Moja brada je bila na srečo le prebita, ni bilo tako hudo. Vseeno pa so se mi jo odločili šivati. Sedaj pa je vse v redu.

Taja Seher Klavora, 6. d

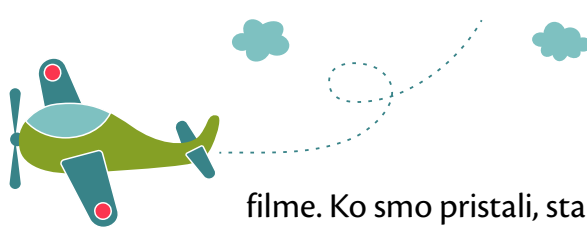
xx

xx

MOJA PRVA POT V AMERIKO

Ker smo z družino odšli v Ameriko, so bile moje zadnje počitnice najboljše. Potovanje smo načrtovali štiri leta, zato smo ga že vsi komaj čakali. Odšli smo v Severno Ameriko v Arizono, in sicer k sorodnikoma Johnu in Peggy. Dan pred odhodom smo vse pripravili in odšli zgodaj spat. Napočil je ta dan, vstali smo okoli štirih ponoči, saj smo imeli let že ob 7.15, mami je naredila sendviče in jih vzela s seboj na letališče.

Potem smo vzeli svojo prtljago in prišel nas je iskat stric, ker nismo želeli pustiti avta na letališču. Pred tem je moja sestra doma razbila steklenico žganja. Ko smo prišli na letališče, smo se poslovili od strica. Nato smo odšli v notranjost, pozajtrkovali in se vkrcali v letalo. Ko smo vzleteli, je bil zame zelo razburljiv občutek, ker sem prvič letel. V zraku smo bili dobro uro, in sicer z Brnika v Frankfurt. Ko smo pristali, je bila ura okoli pol devetih, čez slabe tri ure smo imeli že naslednji let v Las Vegas.

Čas smo si krajšali z ogledovanjem letal ter infrastrukture. Kasneje smo odšli poiskat izhod, ki smo ga našli po dobrih petnajstih minutah, saj je letališče v Frankfurtu zelo veliko. Nato so mojo mamo pregledali cariniki, saj je imela na vozovnici natisnjeno posebne znake. Na srečo ni bilo nič. Nato smo vzleteli, peljali smo se okoli enajst ur. Med vožnjo mi je bilo kar malo dolgčas, ker nisem mogel zaspati, igranja video igrice sem se že naveličal, zato sem poslušal glasbo in gledal

filme. Ko smo pristali, sta nas na letališču čakala John in Peggy. Skupaj smo se odpeljali do njune hiše, ki je bila dve uri stran. Peggy nam je skuhala kosilo, pojedli smo ga in midva s sestro sva odšla takoj spat, saj smo bili budni kar petindvajset ur.

V Ameriki sem videl veliko novih stvari, kot na primer: Antelope Canyon, Veliki kanjon, 92 let star vlak, živalski vrt, muzej dinozavrov, Hoover Dam, Horseshoe Band, Las Vegas. Šli smo tudi na vlakec smrti ter v adrenalinski park. Vozil sem s side-by-side (štiri kolesnik, ki je prekrit s streho). Odšli smo tudi k bratrancu od Johna, kjer smo igrali odbojko v bazenu, si ogledali Narodni park Zion.

Ko smo odhajali domov, mi je bilo hudo, ker sem se na Johna in Peggy navezal. Kasneje sem se pomiril. Tudi pot nazaj je bila naporna in spet sem preživel skoraj trideset ur buden. Potrpljenja mi je posebej zmanjkovalo na letališču v Frankfurtu, kjer smo čakali šest ur.

Aljaž Rupar, 6. b

SAMO OBUPATI NE SMEŠ

Pred nekaj meseci sem dobil slabo oceno. Ta ocena je bila pri matematiki. Nekega ponedeljka, ko sem prišel v šolo k matematiki, sem bil takoj vprašan. Dobil sem negativno oceno in cel dan sem bil žalosten. Prijatelja sem vprašal, koliko je dobil. Rekel mi je, da je dobil enko. Vse ure so se mi vlekale, preden sem prišel domov. Mami sem povedal in takoj sem odšel ven se vozit s kolesom. S tem sem se pomiril. Ko sem prišel domov,

sem se takoj odšel učiti. Ko sem naslednji dan prišel v šolo, sem začel sodelovati. Bilo mi je vse lažje, nato sem začel še delati naloge. Naslednjič sem že dobil dobro oceno. Samo obupati ne smeš, moraš delati domače naloge, se učiti in sodelovati.

Dejan Krek, 6. d

KAKO MI JE USPELO ZLOMITI OBE ZAPESTJI

Nekega dne, ko sem bila stara sedem let, sem se z mojo mlajšo sestrico Angelino gugalna na gugalnici pred domačo hišo. Jaz sem se gugalna zelo visoko, medtem ko sva se pogovarjali. Kar naenkrat pa sta mi roki zdrsnili in padla sem na tla.

Močno sem se udarila na obe zapestji in začela sem jokati. Iz hiše je pritekla moja starejša sestra Valentina, ki mi je pomagala priti do klopi pred hišo. Bilo me je zelo strah, da bom morala oditi v bolnišnico, a zapestji sta me še vedno boleli. Mami takrat še ni bilo doma. Ko se je vrnila, mi je na roki dala obkladke, če bi bilo kaj bolje. Ker me je bilo strah, ji nisem upala povedati, da me zapestji še vedno bolita. Naslednji dan sem šla v šolo. Ko sem prišla domov, sem planila v jok in mami povedala, da me od včerajšnjega padca roki nič manj ne bolita. Hitro sva se pripravili in odšli v zdravstveni dom, kjer so me poslali direktno v bolnišnico na Jesenice. Tam so mi z rentgenom slikali roki. Ko so pogledali sliko, so takoj ugotovili, da imam zlomljeni obe zapestji in da bo potrebna operacija. Odpeljali so me v sobo, kjer so mi dali injekcijo

za anestezijo. Ko sem se zbudila, sem imela obe roki v mavcu do komolca. Čez nekaj časa sva se z mami lahko vrnili domov, kjer so mi sestre naredile palačinke za večerjo. Naslednji dan sem šla v šolo, kjer so me vsi spraševali, kaj se mi je zgodilo. Nekaj dni sem potrebovala, da sem se navadila pisati z mavcem in hvaležna sem bila sošolkam, ki so mi pomagale pri vsem, kar smo delali v šoli. Všeč mi je bilo tudi, da so se mi na mavec lahko vsi podpisali. Z mami sva šli nekaj časa kasneje na pregled, da bi zdravniki ugotovili, če je vse v redu. Ko so preverili slike so ugotovili, da mi bodo morali desno roko operirati še enkrat, saj bi mi morali dodati žico, ki bi pomagala pri celjenju. To so tudi storili in tako sem imela roki v mavcu štiri mesece. Tisti dan, ko so mi odstranili mavca, sem bila po eni strani kar žalostna, saj je bil ta zelo lepo popisan in mi je bil zelo všeč. Po drugi strani pa sem bila vesela, saj sem od takrat naprej vse delala lažje. Ko mavca nisem več imela, pa so mi iz zapestja morali potegniti še žico. Takrat sem začela jokati, saj me je bilo zelo strah. Ko so mi jo potegnili ven, pa me je tudi zelo bolelo. Kljub vsem so me zdravniki pohvalili, da sem bila pogumna in tudi mami se je strinjala z njimi.

Ko zdaj pripovedujem to zgodbo tistim, ki je še niso slišali, se vsem zdi čudno, kako mi je uspelo zlomiti obe zapestji naenkrat in kako sem sploh lahko kaj delala, a sem se hitro navadila na mavec in se sprijaznila z bolečino, saj je bilo vse to dobro zame.

Karolina Kržišnik, 7. c

Zarja Žakelj

Hana Cof

Eva Sep

IZGUBILA SEM SE

Bile so poletne počitnice. Z družino smo se odpravili na morje. Stara sem bila pet let, bratca pa sta bila stara dve leti. Počitnice so potekale odlično. Nekega dne pa so se obrnile na glavo.

Ko smo bili na kosilu v hotelu, sta me starša poslala po hrano za bratca, ker sta vedela, da jedilnico poznam kot lasten žep. Tudi jaz sem mislila tako. Ampak ko sem odšla po hrano in hotela oditi nazaj do mize svoje družine, jih nisem več videla. Prevzeto sem jih iskala, a zaman. Iz očes so mi začele teči solze. Usedla sem se in začela razmišljati, kje bi še lahko iskala. Takrat sem se spomnila, da je možno, da me čakajo v sobi v hotelu. Hitro sem stekla v tretje nadstropje (naša soba je bila v četrtem nadstropju). Pozvonila sem na vrata in ven je prišla prijazna gospa, gospod ter njuni dve hčeri. Gospa me je vprašala, zakaj jočem. Jaz sem ji v tihem glasu povedala vso zgodbo, ki se mi je zgodila. Ker sem se družini zasmilila, se je odločila, da mi pomaga. Gospa, ena od hčer in jaz smo odšle v jedilnico. Gospod in druga hčer pa na plažo. Nekaj časa smo iskali, potem se je za mano zaslišal glas, ki je vpil moje ime. Bila je mami. Močno sva se objeli. Nato pa odšli poiskat še atija in bratca.

Na srečo se je na koncu vse dobro izteklo. Z družino, ki mi je pomagala pri iskanju, pa smo postali zelo dobri prijatelji.

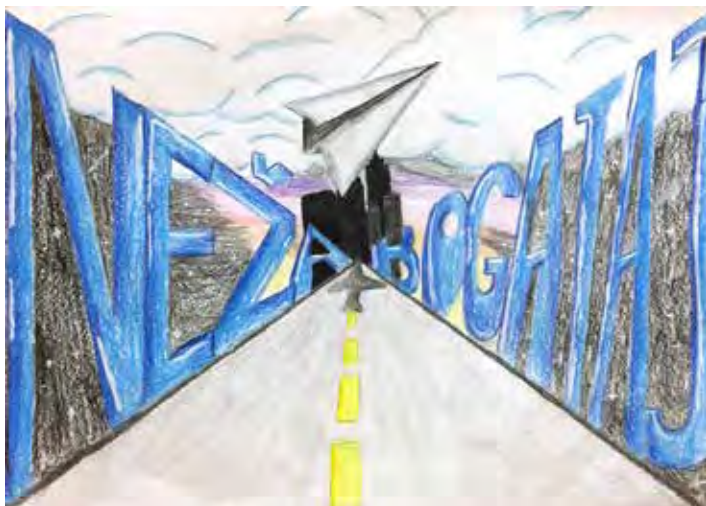
Lea Tomažin, 6. d

GLASBENO TEKMOVANJE TEMSIG

V sredo, petega februarja, sem zjutraj vstal iz postelje še ves izmučen od prejšnjega dne. Zavedal sem se, da me čaka regijsko glasbeno tekmovanje TEMSIG. Letos je bil končno spet na vrsti inštrument, ki ga igram, to je pozavna. Malce me je bilo strah, saj sem vedel, da potrebujem veliko zbranosti pred in med tekmovanjem. Bil sem pripravljen, da se bomo z očetom in mamo odpeljali v Slovenske Konjice. Med potjo sem si po tiho prepeval svoje skladbe. Ko smo se peljali mimo Trojan, ki so vsem znane po slastnih krofih, sem očeta vprašal, če se bomo lahko tam ustavili in kupili nekaj krofov, saj sem vedel, da se jih ne bom nič branil. Pot smo nadaljevali proti Slovenskim Konjicam. Imeli smo še nekaj časa, zato smo se ustavili še na kosilu, saj je bila ura dvanajst. Ko smo pojedli kosilo, smo se peš odpravili proti glasbeni šoli, kjer je potekalo tekmovanje. Tam me je že čakal učitelj, saj so pred mano tekmovali že drugi učenci iz naše glasbene šole. V miru

sem se preoblekel in šel v dvorano preizkusiti akustiko. Ko se je tekmovanje začelo zares, sem bil malo nervozen. Stopil sem na oder, se priklonil in odigral svoj program. Ko sem odigral, sem bil zelo zadovoljen, saj sem odigral brez napak. Zelo sem bil presenečen, ko so ob koncu mojega nastopa člani komisije vstali in mi glasno zaploskali. To je pomenilo, da mi je nastop uspel. Učitelj in starši so mi čestitali zunaj pred dvorano, korepetitorica pa v garderobi. Vsi so bili ponosni name, predvsem pa sem bil tudi sam ponosen nase. Med določanjem rezultatov smo se vsi skupaj odpravili v bližnjo kavarno na čaj. Kmalu sem od učitelja prejel sporočilo, da sem se uvrstil na državno tekmovanje. Bil sem navdušen. Odpravili smo se nazaj proti domu. Seveda se nismo pozabili ustaviti na Trojanah. Ko smo se vrnili domov, so bili še vsi ostali družinski člani veseli nad mojim rezultatom. Tistega dne sem bil zelo izmučen in sem hitro zaspal. Zdaj pa vsak dan pridno vadim in se že pripravljam na državno tekmovanje, ki bo marca v Mariboru.

Lenart Maček, 7. c

Neža Bogataj

Nika Ravnikar

NENAPOVEDAN OBISK

V nedeljo popoldne je k nam prišla teta Jerneja z družino. Ko so bili nazadnje pri nas, se je pisalo še leto 2019. Povabili smo jih v stanovanje. Jaz ter moje tri sestrične: Saša, Vita in Tina smo se odpravili v dnevno sobo na kavč. Malo smo se pogovarjali, zraven pa po televiziji gledali film Sam doma 2. Bilo je zabavno. Starši pa so se pogovarjali v kuhinji. Kmalu pa smo izvedeli novico. Povedali so, da so kupili nov avto. Zato so se malce peljali in so nas obiskali. Pripravili smo tople sendviče in pijačo. Ko smo se najedli, je bilo že tudi konec filma. Skupaj smo se odpravili ven pogledat nov avto. Na dvorišče je stal moder TOURAN. Meni je bil všeč, ker mi je modra barva všeč. No, potem pa so se najprej peljale punce. V eno smer je peljala teta Jerneja, nazaj pa moja mami. Na

Ivana Jordanov, 7. c

vrsto pa smo prišli tudi fantje. Najprej je peljal Jernejin mož Igor. Priznam, da je vožnja prav prijetna. Peljali smo se do lovske kočice na Križni gori. Tam smo se tudi ustavili. Vstopili smo v kočico. Jaz sem popil en čaj, Igor in ati pa vsak eno kavo. Nato pa je sledila še ena vožnja do doma v čisto novem avtu. Ko so oni odšli domov, smo jim zaželeli srečno vožnjo z novim avtomobilom.

Luka Ravnikar, 6. d

MOJ PRVI TRENING ROKOMETA

V petem razredu sem trenirala odbojko. Ker tam nisem imela prijateljev, sem se odločila, da ne bom več trenirala odbojke. Ker sem sama vedela, da za zdravo življenje potrebuješ šport, sem se odločila, da bom začela hoditi na treninge rokometu. Poklicala sem svojo lansko sošolko, če mi lahko pošlje uro in dneve treningov. V sredo se je pričel moj prvi trening.

V sredo po šoli sem vzela vse potrebno, kar sem potrebovala za trening. Ker se je trening začel ob pol treh, sem od doma odšla petnajst do dveh. Ko sem prispela pred Poden, sva se z lansko sošolko zmenili, da me počaka pred Podnom in odideva na trening skupaj. Z lansko sošolko sva se v garderobi preoblekli in odšli v dvorano, kjer se nama je začel trening. Ogrelimo se in začeli delati vaje. Ker sem bila na prvem treningu, sem se začela šele učiti korake, skokšut in preigravanje. Po prvem treningu sem bila zelo izmučena, ampak navdušena. Odločila sem

se, da bom trenirala roket, zato sem na naslednjem treningu prosila trenerko, da mi da prijavnico. Z veseljem mi jo je dala. Mami me je vpisala in tako sem bila članica ženskega rokometnega društva Škofja Loka (no, pa še zdaj sem). Čez nekaj časa sem tam dobila nekaj novih prijateljic, zato še rajši hodim na treninge rokomet. Treningov je bilo za mano že precej veliko, zato sem vedno boljša, tako kot pravi pregovor, vaja dela mojstra, če dela mojster vajo. Ker mi je roket tako zelo všeč, ga treniram še zdaj. Prepričala sem mlajšo sestro, da je roket super šport in naj ga začne trenirati. Seveda je poslušala moj nasvet in šla pogledat, kaj sem ji razložila o rokometu. V bistvu sta tudi moja starša in oba strica trenirala roket. Očitno smo si zelo podobni v družini s športi. In nekaj vam svetujem, če ne veste, kaj bi izbrali za šport, vam priporočam roket, ker je res super šport, čeprav je včasih grob. Sploh pa je primeren za tiste, ki imate veliko kondicije.

Manca Hažič, 6. b

ZLOMLJEN PALEC

Treniram nogomet. 12. aprila 2019 sem si na treningu zlomila palec na desni roki. Vem, kaj si mislite. Zlomljen palec na roki in nogomet. To ne gre skupaj. O, seveda gre! Če si vratar, se ti to lahko zgodi. No, zgodilo se je tako.

Prišla sem na trening. Vse je potekalo normalno do takrat, ko so mi začeli streljati na gol. Šlo mi je dobro. Nato pa je poizkusil še

trener. Obrnila sem gol, a palec je bil zlomljen. Napaka, ki sem jo storila, je bila neumna. Palec sem imela obrnjen proti žogi tako, da je ta priletela direktno vanj. Do konca treninga sem zdržala, a ko sem prišla domov, mi je začel palec otekati.

Naslednji dan sva z mami šli k zdravniku, kjer sem dobila mavec za štiri tedne. Čeprav sem si v igri nogomet zlomila palec, ga še vedno treniram.

Nika Arsov, 6. b

MOJA ZGODBA

Star sem dvanajst let. Že tri leta treniram floorball in mi je zelo všeč. Igram za klub Poljanska banda, ki ima svoj sedež v Poljanah. Vsak teden se dvakrat vozim na trening. Trening imam ob torkih in četrtek. Spadam v selekcijo u13, za katero lahko igrajo igralci do dvanajst let. Treninge pa imamo skupaj s selekcijo u16. Z mano trenirata tudi moja dva prijatelja, s katerima se vedno peljemo skupaj na trening. Imam zelo prijaznega trenerja, čeprav se tudi kdaj ujezi. Ime mu je Sašo Bizjak in igra za člane ekipe Poljanska banda. Trenirati sem začel na začetku petega razreda, ker me je za to navdušil moj starejši brat, ki prav tako igra za člane in je soigralec mojega trenerja. Turnirje imamo po navadi ob nedeljah dopoldne. Prvo leto, ko sem treniral, sem se še navajal, a sem s pomočjo mojih soigralcev kmalu usvojil osnovne gibe. Prvo leto nam je s klubom šlo kar dobro in smo redni del končali na četrtem mestu. V polfinalu smo se pomerili s prvo uvrščeno ekipo

Žiri. Zmagali smo s šest proti pet in se veselili uvrstitve v finale. V finalu smo se pomerili z Zelenci iz Mojstrane. Po tem, ko smo vodili že s tri proti nič, so nam Zelenci naredili delni izid štiri proti nič in se z zmago s štiri proti tri veselili naslova državnih prvakov. Zelo nam je bilo žal za zapravljeno priložnost, a tudi srebro je odličen dosežek. Potem, ko smo pred dvema letoma za las izgubili v finalu, smo lani bili še bolj zagreti za naslov finala. Lani smo prav tako redni del končali na četrtem mestu in v polfinalu dobili nasprotnika Zelence iz Kranjske Gore. Ko pa smo prišli na finale, pa smo doživeli šok. Prišli smo samo štirje igralci, kar je pomenilo, da bomo igrali brez menjave. Ne glede na to, da smo bili samo štirje, pa se trener ni predal. Igro smo začeli zelo dobro in povedli in skoraj celo tekmo smo bili povsem blizu nasprotniku. A proti koncu se je izkazala naša utrujenost in na koncu smo izgubili z osem proti pet. To je pomenilo, da bomo igrali tekmo za tretje mesto. Kljub temu da smo bili samo štirje igralci, smo tekmo začeli dobro in spet po-

vedli. Tokrat smo bili vedno korak naprej od nasprotnikov, ki so bil Zelenci iz Mojstrane in smo tekmo zmagali z devet proti šest. To je bila ena naših najboljših tekem v sezoni in upravičeno smo se veselili bronca. Tudi letos nam ne gre slabo. Redni del smo končali na tretjem mestu in v polfinalu nas čakajo ponovno Zelenci iz Mojstrane.

Tomaž Kožuh, 7. c

IZGUBLJENI BRATEC PAVLE

Babica mi je nekoč povedala zgodbo o bratcu Pavlu. V otroštvu je živela na Planini blizu vasi Cerkno. V družini jih je bilo vsega skupaj devet članov, mati in oče in pet fantov ter dve dekleti. Babici je oče umrl med vojno, ko je bila stara šest let, zato je za družino morala skrbeti mama in starejši bratje.

Nekega dne se je babičina mama odpravila v hlev po kravje mleko. Sinovom in hčeram je naročila naj popazijo na Pavla, ki je bil najmlajši v družini in je imel komaj dve leti. Otroci so se zaigrali in čisto pozabili na bratca. Pavle se je med njihovo igro dolgočasil, zato je odšel naokoli. Mama se je kmalu vrnila in ugotovila, da Pavla ni nikjer. Otroci so se grozno prestrašili, saj je blizu njihove hiše tekkel globok potok. Bali so se, da je Pavle padel vanj in da ga že nese v dolino. Nemudoma so se odpravili k potoku, ga iskali v gozdu, pri sosedovih hišah, na vrtu in po celi vasi. Niso ga našli. Mama se je spomnila, da je bil Pavle mogoče utrujen in se je splazil v hišo. Odšla je noter, otroci pa so nestrpnost čaka-

Katja Dolinar

li, s kakšnim pogledom se bo vrnila mama. Mama je preiskala kuhinjo, dnevno sobo, spalnico, kopalnico, na koncu pa je šla pogledat še na podstrešje.

Na vrhu je zagledala Pavla, kako z glavico na stopnicah mirno spi. Bila je presrečna, saj se je tako namestil, da ni mogel pasti. Ko je mama prišla iz hiše, je otroke najprej okregala, najpomembnejše pa je bilo, da je sinka našla živega in zdravega.

Ula Uršula Mavri, 6. b

MOJA PRIHODNOST

Jaz sem se odločila, da bom govorila o svoji prihodnosti. Pa začnimo. Nekako vem vse o svoji prihodnosti, seveda ne čisto natančno. Vem pa, kaj hočem in bom postala v življenju. Moja edina in zares prava želja je postati veterinarica. Sama imam doma enega mucka in ime mu je Piko. Piko je igriv muc in rada se igram z njim. Pravzaprav me je za veterino navdušil moj prejšnji muc, saj ko je bil že pri koncu z življenjem in sem mu želela pomagati, mu nisem mogla, saj nisem vedela kako. Takrat sem spoznala, kaj v življenju želim in hočem početi. To je pomagati živalim, saj so meni osebno čudovita bitja. To se pravi, da si že približno dve leti želim postati veterinarica. Vem, da je šola težka, ampak vsakič, ko se mi ne da delati za šolo, pomislim, da se bom sedaj malo potrudila, ko pa bom veterinarica mi bo ves trud poplačan in bom v svojem življenju samo še bolj uživala. Čeprav sem v sedmem razredu osnovne šole, vem, kaj in katere šole bom obiskovala. Sledila bom

svojim sanjam in vem, da mi bo uspelo, saj ko si nekaj tako močno želiš, kot si jaz postati veterinarica, je vse mogoče. Vem pa tudi, da ko mi bo šlo na tesno in ne bom vedela, ali mi bo uspelo ali ne, me bo moja družina podpirala še bolj kot me že sedaj.

Urška Eržen, 7. a

MOJ PRVI STREL S HARPUNO

Končno nastopijo poletne počitnice in s starši se odpravimo na morje. Po dveh dneh se pripeljeta tudi dva moja starejša prijatelja. Enemu je ime Maj, drugi pa je Pablo. Naslednjega dne smo se odpravili na podvodni ribolov. Ker sem bil star že skoraj dvanajst let, mi je Pablo dovolil, da lahko prvič tudi jaz streljam. Že v prvem strelu sem kljub težavam ulovil sipo. Skupaj smo se odpravili naprej, kjer sem ujel še eno pirko ter enega kneza, Maj pa je ujel orado. Pablo, ki je bil od vseh najbolj izkušen, je ujel sipo, tri pirke in dva kneza. Z delno velikim ulovom smo odšli ven iz vode. Bil sem zelo ponosen sam nase in sem tistega poletja ujel več kot kdaj koli prej. Skupaj smo ujeli približno sedem kg rib. To je bilo najboljšo poletje do zdaj. Močno se veselim naslednjega.

Za nastanek te zgodbe se zahvaljujem Pablu in Maju, ki sta mi to omogočila. Predvsem pa mami, ki mi je dovolila sploh iti v morje.

Vid Janez Goličič, 6. b

BIL SEM BOLAN

Ta zgodba govori o tem, kako sem zbolel in pristal v bolnici in sedaj dobivam vsak mesec injekcije, da se mi bolezen ne ponovi.

Začelo se je, ko sem bil v Srbiji med prvomajskimi prazniki. V Srbiji me je začel boleti prst na desni nogi. Nismo vedeli, kaj mi je in babi mi je dajala tablete proti bolečini. Ko sem prišel iz Srbije, sem imel zelo otečen prst. Zato sta mi starša dala obkladek na prst. Naslednji dan me je prst zelo bolet. Ko sem prišel domov iz šole, sem samo padel v posteljo. Naslednji dan smo šli v zdravstveni dom, zdravnica nam je rekla, naj gremo takoj v bolnico. Prišli smo na pediatrično kliniko. Ker niso vedeli, kaj mi je, so me poslali na infekcijsko kliniko. Ko sem bil prvi dan tam, so mi vzeli kri iz prsta na nogi. Dajali so mi različna zdravila in infuzijo. Nato so me začeli boleti še ostali sklepi: gleženj, koleno, kolk in členki na roki. Nisem več mogel stopiti na nogo. Potem so me odpeljali na rentgen. Naslednji dan so me odpeljali še na ultrazvok. Delali so različne preiskave in potem so rekli, da imam revmatsko vročico (ta bolezen se pojavlja na sklepih). Zbolel sem verjetno zato, ker sem nekaj časa nazaj imel angino in so se bakterije verjetno skrile v sklep in sem od tega potem dobil še to bolezen.

V bolnici sem bil več kot en teden in potem sem hodil še na preglede in preiskave. Zaradi bolezni nisem bil v šoli skoraj dva meseca. Moral sem mirovati in sem bil občutljiv, zato nisem smel iti v šolo v naravi na morje.

Danes se počutim zdravo in se ukvarjam s športom. Da se mi bolezen ne ponovi, dobim vsak mesec injekcijo zdravila za zaščito.

Domen Žargi, 6. d

KOMAJ SMO SE PREMIKALE

Nekega dne me je mama zbudila zelo zgodaj. Povedala mi je, da se bom odpravila na priprave v Rovinj in to za cele štiri noči. Od veselja me je pognalo iz postelje.

V manj kot minuti sem že bila pripravljena, da me mami odpelje do avtobusne postaje v Škofji Loki, kjer smo se dobili. Tam nas je že čakala trenerka Klavdija, ki je starše opozorila na osebno izkaznico, saj Rovinj leži ob morju na Hrvaškem. Na srečo mi je mami dala osebno izkaznico, še preden sva se odpeljali.

Odšli smo skupaj s članicami in z dečki stariji do trinajst let. Pridružila sta se nam še nogometni klub NK Železniki in NK Jezero – Medvode. Skupaj smo odšli do hotela, ki je bil steklen in ogromen. Kmalu smo dobili sobe, ki so bile zelo velike. Vsak je imel svojo kopalnico, vsaka soba je vsebovala eno zakonsko posteljo in raztegljiv naslonjač. V sobi sem bila s svojo najljubšo soigralko Niko. Komaj smo se razpakirali, že smo se morali odpraviti na nogometno igrišče. Tam smo se ogreli in odigrali tri tekme. Vse smo zmagale z 2 : 0. Kmalu se je zvečerilo in čas je bil za večerjo. Takrat so trenerji ostali dolgo pokonci, saj je moja trenerka imela rojstni dan. Prosila me je, če bi popazila na njenega tri

mesečnega sina z imenom Nace. Z Niko sva ga odnesli, ga preoblekli in položili v posteljico. Prebrale sva mu kratko zgodbico in hitro je zaspal. Okoli treh zjutraj so nama trenerji potrkali na vrata in odprli sva jim. Hoteli so izvedeti, če Nace spi in če imamo kaj čipsa. Seveda sva imeli prigrizke, kot je čips, zato sva jim dali, ampak seveda ne vseh. Kmalu je prišla Klavdija in Naceta odnesla v svojo sobo. Z Niko sva končno lahko odšli spat.

Zjutraj smo se zbudili ob pol osmih, saj smo opravili najprej polurni tek pred zajtrkom. Po zajtrku je sledil trening, vse smo bile tako zaspane, da smo se komaj premikale. Za kazen smo morale teči cel trening, vse zadihane smo se odpravile v hotel, se spočile in odšle polne energije na kosilo. Kmalu je spet sledil trening, na katerem smo igrale proti klubu NK Rovinj. Igra je bila zelo napeta, saj je bilo vse do devetnajste minute izenačeno. A na koncu je moja soigralka naredila obrat ter preigrala golmanko in napočila je zmaga za nas z 2 : 0.

Po končani tekmi smo odšle na večerjo, nato pa na bazene. Tam smo se potapljale vse do desetih zvečer. Kmalu je bil čas za spanje, hitro smo zaspale, saj naslednji dan na treningu nismo hotele teči spet dolge pol ure. Zjutraj smo polne energije vstale, odtekle, pojedle zajtrk in se odpravile na trening, kjer smo se ogrevale in med seboj igrale. Popoldne smo odigrale nekaj tekem in si zaslužile drugo mesto, saj smo predzadnjo tekmo žal izgubile z 1 : 0. Večer se je spet ponovil in čas je bil, da se odpravimo spat.

Naslednji dan smo spakirali, pojedli zajtrk, se sprehodili do morja, se kopali in posneli skupinsko fotografijo. Čas je bil da se odpravimo domov. Po eni uri in pol vožnje smo končno prispeli. Tam so nas že čakali starši, ki so nas odpeljali domov. Te priprave so se mi tako vtisnile v spomin, da sem jih spravila kar v to zgodbo.

Erna Mahmutović, 7. c

ZAMUDIL SEM PRVI SOLSKJ DAN

Nekega večera je na morju, ko smo se lovili, moji sestri postalo slabo. Šla je do mami in atija in jima povedala. Ostala je z njima, dokler ni naenkrat stekla na stranišče in bruhala. Čez en teden so bili bolni vsi v moji družini razen mene. Vsi so bruhal. Na srečo so se do odhoda domov z morja pozdravili. Ko smo srečno prišli domov in vse razpakirali, smo šli spat. Naslednji dan pa me je malo bolel trebuh. Na lepem sem stekel na stranišče in bruhal. Potem mi je mami dala še kos kruha z maslom in medom. A ko sem ta kos pojedel, mi je spet postalo malo slabo. Mami sem rekel, da mi je spet slabo. Potem mi je dala malo jogurta, ker sem si ga zaželel. V tem dnevu sem bruhal še trikrat. Naslednji dan sem pojedel zajtrk in spet bruhal. Ko sem se počutil bolje, sem šel k sosedu. Nekaj časa sva se igrala, potem pa sem stekel domov in bruhal.

Tretji dan sem se počutil veliko bolje in šel v šolo. Brez težav sem ostal pri pouku. Toda tisto leto sem zamudil prvi šolski dan.

Žiga Koprivnikar, 6. d

MOJ PRVI ŠOLSKI DAN V NOVI ŠOLI

Približno dve leti in pol nazaj sem prvič šla v novo šolo, saj smo se preselili. Že med poletnimi počitnicami me je malo skrbelo, ker nisem vedela, kakšne sošolce in sošolke bom imela.

Jutro pred šolo sem zelo zgodaj vstala, da bi se pripravila. Takrat smo živeli še pri babici in ker je moja mami že zgodaj odšla v službo, me je do šole pospremila teta. Odšli sva do socialne delavke, ki mi je pokazala, kje je naš razred. Poslovala sem se od tete in odšla v razred. V njem so bili sami fantje, zato se nisem preveč pogovarjala z njimi. Kmalu so prišli še ostali, potem pa je zazvonilo. Ko je v razred prišla učiteljica, se je najprej predstavila sama. Nato smo se morali še mi. Večina je želela, da se prva predstavim jaz, a ker sem bila sramežljiva, je začel nekdo drug. Med odmorom so se vsi pogovarjali, jaz pa sem sedela sama. Ni mi bilo prijetno in občutek sem imela, kot da me vsi gledajo. Odmora je bilo konec in z učiteljico smo se pogovorili o obnašanju in pravilih v razredu. Razdelili smo se v skupine in naredili plakate na to temo. Mislila sem, da bom ostala sama, a me je skupina prijaznih sošolk povabila k njim. Izdelali smo tudi knjižice, na katere je vsak napisal ime in kaj si želi v šolskem letu doseči. Spet je sledil odmor. Bila sem žalostna, saj sem mislila, da ne bom spoznala prijateljic. Kar nekaj časa sem razmišljala, nato pa zbrala pogum in odšla do sošolk. Najprej se nismo veliko pogovarjale, a smo kmalu zač-

le s klepetom. Ko je bilo pouka konec, so mi nekatere sošolke malo razkazale šolo in mi pokazale, kje je razred, v katerem smo imeli podaljšano bivanje. Kmalu smo odšle še na kosilo, kjer smo prav tako še malo poklepetale, potem pa me je prišla iskat mami.

Na poti domov sva se pogovarjali in povedala sem ji, kako je bilo v šoli. Govorili sva tudi o sošolkah, s katerimi sem zdaj že zelo dobra prijateljica.

Zala Vrečko, 6. d

MOJ PRVI SKOK S KONJEM

Rada imam konje in že skoraj pet let obiskujem šolo jahanja. Opravila sem že izpit Jahač 1. Vsak teden obiskujem šolo jahanja, kjer se vedno kaj novega naučim. Pred štiri leti se je v to šolo vpisala tudi moja najboljša prijateljica.

Bila je sreda in ura je bila štiri popoldan. Zunanaj je sijalo sonce in z mojo prijateljico sva se peljali proti domačiji, kjer vsak teden jahava. Tam sva najprej poskrbeli za najino varnost. Po nekaj minutah sva pripeljali najina konja iz hleva. Po krtačenju je sledilo še čiščenje kopit in česanje grive in repa. Nato je sledila oprema za konja. V maneži pa je najina učiteljica že postavljala manjšo oviro, čez katero naj bi skakali. Obema se je to zdelo zelo super in bili sva veseli in navdušeni. V lahkem kasu sem prva preskočila oviro.

»Zelo dobro,« me je pohvalila učiteljica.

Po parih skokih sva kakšno tudi podrle. V kasu nama je šlo že zelo dobro, zato sva po-

skusili še v galopu. To pa je bilo malo težje. Skoraj sem padla. Po eni uri jahanja sva razjahali konja, oprali uzde in jim pospravili sedla. Krtačenje po ježi se jima je prileglo. Peljali sva ju v bokse in jima dali jabolka, ki sva jih prinesli s seboj.

Jahanje mi je všeč, zato bom to še dolgo počela. Sedaj vadiva za izpit Jahač 2, po katerem se nama bo uresničila najina velika želja.

Manca Ažbe, 6. d

DOBIL SEM PAPAGAJA

Želel sem imeti skobčevko in ta želja se mi je res uresničila na Miklavžev večer pred enim letom.

Miklavžu sem napisal pismo, v katerem sem ga prosil za skobčevko. Na miklavževanje smo odšli v Škofjo Loko in tam bili dve uri. Ko smo prišli domov, me je v dnevni sobi v pokriti kletki čakal papagajček. Zelo sem se razveselil in mu dal ime Blue, saj je večinoma modre barve, po glavi pa je rumen.

Naslednje dni se mu nisem preveč približeval, da bi se najprej navadil prostora. Potem sem ga počasi začel navajati, da bi prišel iz kletke. To mi je uspelo tako, da sem v roko dal zrnje. Po dvanajstih dnevih mi je začel jesti iz roke in začel sem ga učiti še druge stvari. Težko ga je bilo naučiti na primer, da se ti pusti pobožati. To mi je uspelo po skoraj enem letu. A vseeno se nisem ustavil in sem vztrajal, zato zdaj zna že zelo veliko. Pusti se pobožati, pride iz kletke, pride na roko brez hrane, sam gre v kletko ...

Ta zgodba nam pove, da nikoli ne smemo obupati, tudi če nam na začetku ne gre in je zelo težko.

Nejc Uršič, 6. d

IGRALI SVA SE

Lansko poletje je k meni na počitnice prišla sestrična. Že zelo zgodaj zjutraj je bilo zelo vroče. Odločili sva se, da se greva kopat v manjši bazen, ki smo ga imeli na domačem dvorišču. V njem sva se zelo zabavali. Delali sva prevale, se potapljali, škropili, ležali na blazinah. Potem sva se še na dvorišču igrali z vodnimi balončki. Po kosilu sva šli do Sori, saj je zelo blizu naše hiše. Ob Sori sva s palicami risali po sipi. Zbirali sva kamenčke in jih metali v vodo, delali sva žabice. Odločili sva se, da se greva ohladit v vodo. Bosi sva hodili po skalah, kar naenkrat pa je sestrična zakričala, ker je videla kačo. Tudi jaz sem se zelo ustrašila. Tekli sva domov in povedali, kaj sva doživeli. Povedali so nama, da je bila ta kača kobranka, ki ni strupena. Nasmejali sva se in se še večkrat, ko sva bili skupaj spomnili na ta dogodek ob Sori.

Lucija Prevodnik, 6. b

PRAZNOVANJE NOVEGA LETA

Bil je torek, 24. 12, zadnji dan šole v letu 2019. S prijatelji smo se odločili, da bomo domov odšli peš, vsi smo bili za to. Odšli smo po pico in pijačo in se peš odpravili domov. Na poti domov smo se hecali in sme-

jali. Hodili smo eno uro in pol, a je kar hitro minilo, saj smo bili v dobri družbi.

Ta dan se je hitro končal. Dnevi so minevali in bil je samo še en dan do novega leta. Ta dan se je zelo vlekel, ni pa ni ga bilo konec. Naslednji dan sem se dobil s svojim najboljšim prijateljem, ki živi v isti vasi kot jaz. Odločila sva se, da bova skupaj naredila novoletno večerjo. Usedla sva se na kolo in odšla v trgovino. Nakupila sva vse potrebne sestavine. Recept za večerjo sva našla na kuharski strani. Ko sva prišla domov, sva začela kuhati večerjo. Ure so hitro minile in oba sva bila zelo ponosna, da sva jo uspela narediti, tudi najini starši so naju pohvalili. Pojedli smo in se počasi pripravili na novo leto. Ura je bila malo pred polnočjo, vsi skupaj smo odšli ven, vzeli telefone in čakali, da bo ura odbila polnoč in začeli snemati ognjemet. Ko smo prišli nazaj domov, sem šel v svojo posteljo in zaspal. Bil sem zelo, utrujen ampak tega dneva ne bom nikoli pozabil.

Anže Krmelj, 6. b

MOJ PRVI ŠOLSKI PLES

V petek je napočil tisti dan, ki smo ga vsi težko čakali, moj prvi šolski ples. Z mojo prijateljico Nežo sva odšli k njej in se pripravili, saj je bila tema noč čarovnic. Ko sva bili pripravljene, sva se odpravili v šolo. Tam je bilo zelo veliko ljudi in prigrizki so bili odlični. Glasba je bila zelo različna, ampak vse so bile po mojem okusu. Vsi smo plesali in skakali in nekateri so se celo metali po tleh. Čeprav je bilo Nežo sram, se je nato opogumila in priš-

la plesat. Nato sva odšli po pijačo, saj sva bili žejni. Tam je bil prodajalec, ki sva ga poznali in nama je sam od sebe dal zastonj dva čipsa in dva soka. To je bilo super. Nato sva se vrnili na plesišče. Nato je bil čas, ko so razglasili kralja in kraljično. To sta bila dva iz osmega razreda, ampak nič zato, ker sva bile srečni, da nisva bili midve, saj naju je bilo sram. Ples se je počasi končeval in sva se kar odpravili, saj je bilo že pozno. In tako se končal moj in Nežin prvi šolski ples.

Nadja Pejić, 6. b

POBEGNIL SEM

Nekega dne po pouku, ko sem odšla k babici in dedku, mi je babica pripovedovala zgodbo iz njene mladosti.

Ni me bilo doma, bratec in sestra pa sta bila čisto sama. Starši so sestrici Darji naročili, naj bratcu Igorju ne pusti iti ven. Igor se je med tem, ko je Darja gledala televizijo, poskušal izmuzniti ven, a ga je Darja opazila in ga zaprla na balkon. Igor je nekaj časa premišljeval, kako naj pobegne. Ker so bili v tretjem nadstropju, je bilo to zelo težko. Gledal je naokoli in nato opazil vrvico za obešanje perila. Odtrgal jo je in zavezal okoli roba balkona. Počasi se je začel spuščati proti tlu, ko je ugotovil, da je vrvica prekratka. Nekaj časa je visel na njej, potem pa je mimo prišel hišnik in ga z lestvijo spravil dol. Nato sta bila Darja in Igor zelo kregana.

Naja Gruden, 6. b

NE MARAM OCENJEVANJ

V šolo ne hodim prav rada. Ne maram ocenjevanj. Bolje bi bilo, če bi imeli bolj zabaven pouk na prostem in namesto ocenjevanj bi imeli samo preverjanja. V razredu se dobro počutim, saj se med poukom veliko smejemo. Zelo rada hodim na Hip Hop. Tam se zelo zabavamo. Najbolj mi je všeč zabava v pižamah, božična zabava, sladoleдна zabava. Doma se s starši dobro razumemo.

Nika Goričanec, 7. a

NEZGODA V ŠOLI

Med glavnim odmorom sem se s prijateljem lovila po učilnici. Pred mano je stala sošolka in ko sem se hotela zaustaviti, mi to ni uspelo in sem se urezala v nogo po desni mišici. Učiteljica je rekla, da ni nič resnega, zato me je poslala v WC, kjer sem si rano očistila. Ko sem si rano nekajkrat splaknila, kri še vedno ni prenehala teči, zato sem hitro odšla nazaj do učiteljice in ji to povedala. Potem sva skupaj odšli do tajništva poklicati mojo mamo. V tajništvu so mi rano na hitro oskrbeli tako, da jo je posprejala z belim sprejem in nato čez pajkice prilepila obliž ter vse skupaj ovila. Čez nekaj minut je prišla mama in me hitro odpeljala v zdravstveni dom Škofja Loka. Tam me je sestra sprejela in vprašala, kaj se je zgodilo. Ko je sestra odvila rano, se je začela smejati in me vprašala, kdo mi je tako oskrbel ter zavil rano. Ko sem ji odgovorila, je poklicala zdravnico, naj si vso situacijo ogleda še sama in ni mogla verjeti svojim očem. Po pregledu mi je rano pravilno

oskrbela in me napotila v bolnišnico Jesenice, kjer mi bodo rano zašili. Medtem ko sva se z mamo vozili po avtocesti, sva se pogovarjali o sami operaciji in takrat sem ji povedala, če bo zelo bolelo, se bom med šivanjem glasno drla. Čez trideset minut sva prispeli v jeseniško bolnišnico in tam me je mama prijavila, nato me je najprej sprejel zdravnik, ki je rano temeljito pregledal in rekel, da je ta zelo globoka in jo bo potrebno šivati. Nato me je napotil do šivalnice, kjer sem ga lepo v miru počakala. Saj je imel veliko gneče. Čez približno dve uri me je sestra poklicala v sobo. Zdravnik je rekel, naj se uležem na posteljo. Medtem, ko sem ležala, mi je rekel, da je injekcija za lokalno anestezijo zelo boleča. Če mi bo neprijetno, lahko tudi zavpijem. Mama se je zunaj v čakalnici že ustrašila, kaj bo, če bom glasno zavpila. A iz mojih ust ni prišla niti beseda. Zdravnik je rano izmeril, bila je dolga 5 cm in široka 3 cm, globoka pa 2 cm. Nato je vzel iglo in rano zašil. Rekel je, da moram čez tri tedne priti še enkrat, da mi šive odstranijo. Ko sva z mamo odšli do parkirišča, naju je tam pričakal lep bel sneg, katerega sem bila zelo vesela, saj imam zimo najraje. A mama se je zavedala, da to ni ravno dobro, saj ga je v tem času kar veliko napadalo, zato sva morali voziti lepo počasi in previdno.

Lina Bektašević, 7. c

MOJE VELIKO RAZOČARANJE

Bila sem stara okoli pet let. Takrat sem zelo rada hodila v vrtec in se popoldne igrala z

družino. Rada sem se skrila v različne prostore in čakala, da me najdejo. To je bila moja najljubša igra do tistega dne.

Spomnim se, da je bila pomlad in bila sem še posebno dobre volje. V vrtcu smo se igrali, pojedli kosilo, šli spat. Ko sem se zbudila, sem vedela, da bo kmalu čas, da me tako kot vsak dan pride iskat moja stara mama. Ker je bilo zunaj sonce, sem vedela, da me pride iskat peš. Med hojo me je vedno z zanimanjem poslušala, ko sem ji posredovala svoje zgodbe dopoldneva. Nisem še znala pogledati na uro, zato sem vedno ugibala, kdaj se bo pred vrati pokazala moja stara mama. Zdelo se mi je, da bo kmalu prišla, ker so že vsi otroci hodili domov. Čakala sem in čakala, potem pa zagledala mojega očeta. Bila sem zelo presežena, vendar vesela. Razložil mi je, zakaj me je prišel iskat on in ne stara mama. Podal mi je majhno skrinjico in rekel, da me notri čaka nekaj zelo lepega. Dodal je še pogoj, da moram pojesti cel krožnik grahove juhe. Vedela sem, da to ne bo pretežko, ker sem to juho že jedla in se mi ni izdelala tako slaba. Nikoli se mi ni tako vlekel čas do kosila. Doma smo imeli kosilo kar pozno, ker sem jaz, moja sestra in brat že v šoli ali vrtcu jedli, vendar smo po štirih urah že postali lačni. Po navadi sem vedno nagajala starejšemu bratu pri pisanju naloge, ker mi je bilo dolgčas, danes pa sem samo sedela v kotu in razmišljala, kaj bi lahko bilo v skrinjici. Na misel mi je prišlo kar nekaj idej. Vse od izleta v živalski vrt do pisanih žvečilnih gumijev. Najbolj pa sem pričakovala, da bo v njej plišast samorog. Želela

sem si ga že od nekdaj. Želela sem si ga jahati, vendar mi je mami rekla, da so predragi. Res sem globoko razmišljala o vseh možnostih. Napočil je čas, da odprem svojo malo skrinjico. Oči so mi žarele kakor svetilke v temi. Od cele družine sem pričakovala, da se bo zbrala za mizo, da bodo videli, kaj je v skrinjici. Jaz ne bi mogla biti bolj vzhičena, moja sestra pa zdolgočasena. Navdušenje je doseglo svoj vrh in odprla sem skrinjico. V njej ni bilo žvečilnih gumijev, niti samoroga ne. Ko sem odprla skrinjico, sem notri videla le balerino, ki se vrti in zraven poje glasba. Na mojem obrazu se je videlo razočaranje in v mojih očeh so se mi nabrale solze. Oče me je v trenutku objel in rekel, da to ni le skrinjica, ampak je tudi edina stvar, ki mu jo je pustila njegova stara mama. Takrat pa sem se resnično začela jokati, nič več od razočaranja ampak od sreče, da sem ravno jaz dobila to.

Očetu sem obljubila, da bo to stvar, ki jo bom nedvomno obdržala tudi sama in predala svojemu najmlajšemu otroku.

Neža Čadež, 9. b

NA ZAČETKU MI SEVEDA NI SLO

Nogomet sem začel igrati pri dveh letih, trenirati pa pri štirih v klubu Kondor Polet. Treninge sem imel trikrat tedensko, in takrat sem nogomet imel samo za zabavo. Pri petih letih sem začel hoditi tudi na tekme, na katerih sem po navadi zadel veliko golov. Ko sem imel sedem let, sem se odločil, da bom zamenjal klub. Odločil sem se za Medvode.

Ker sem takrat imel komaj sedem let, sem znal žogo brcati samo z desno nogo, ki je moja boljša. Ker pa sem se želel naučiti igrati tudi z mojo slabšo nogo, sem vsak dan pol ure pred treningom že bil na igrišču ter brcal z levo nogo. Na začetku mi seveda ni šlo, zato sem bil zelo jezen. Skozi čas pa sem se naučil brcati tudi z njo. Spomnim se, kako sem osvojil svoj prvi pokal za najboljšega strelca. To se je zgodilo na nekem turnirju, na katerem sem zabil zelo veliko golov. Star sem bil osem let, igral pa sem proti devet let starimi. Ko je na koncu napovedovalec povedal, da sem bil najboljši strelec, sem bil zelo vesel. Isto leto sem šel še na kamp Crvene zvezde, na katerem sem bil proglašen za najboljšega igralca, zato so me povabili, da bi hodil na turnirje s pravo ekipo Crvene zvezde. To ponudbo sem seveda sprejel, in čez nekaj mesecev sem že igral prvi turnir. Na njem smo zmagali. Z njimi sem šel še na nekaj turnirjev, potem pa so se moje poti s Crveno zvezdo ločile.

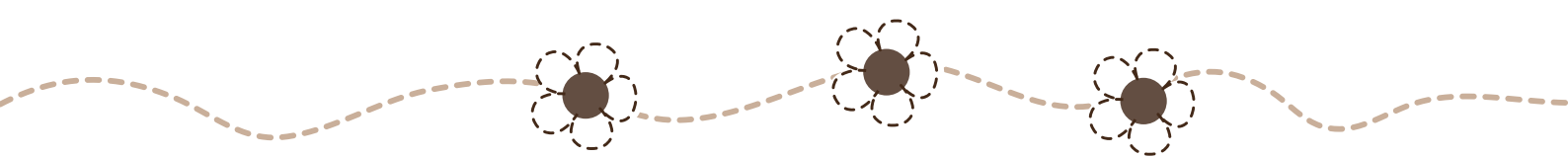
V šestem razredu sem spet zamenjal klub za Ljubljansko Ilirijo. Tam sem začel trenirati res na polno. Igral sem z leto starejšimi in treninge smo imeli petkrat tedensko poleg tekem v soboto ali nedeljo. Tisto leto smo bili najboljši v slovenski mladinski ligi. Med poletnimi počitnicami so nas zato poklicali na turnir na Kitajskem, kjer smo osvojili tretje mesto. Ko sem nekega dne doma pogledal posnetke, kako sem igral prejšnja leta, sem se lahko samo zasmel, kakšen je bil napredek. To leto pa so se moje navade za trening čisto spremenile. Ker mi je lansko leto zelo

dobro šlo, so me poklicali, da bi začel trenirati za dve leti starejše. Sedaj imam treninge vsak dan v tednu poleg dveh individualnih treningov zjutraj v torek in petek. Z reprezentanco Ljubljane smo pred dvema mesecema odšli na turnir v Bratislavo, kjer sem bil najboljši strelec. Seveda pa odkar treniram, mi ne gre samo dobro, bili so tudi že časi, ko več mesecev nisem dal gola, a ravno takrat sem se pobral in začel še boljše ter močnejše trenirati. Seveda pa vem, da imam v nogometu še tako rečeno »malo morje« napak.

Jakob Raspet, 7. c

NOV RAZRED

V šestem razredu nas je ob pričetku šolskega leta pričakalo presenečenje. Takrat mi ni bilo prav nič prijetno. Iz vseh petih oddelkov so premestili vse učence in sestavili nove oddelke. Dobili smo več različnih učiteljic in učiteljev. Prišel sem v razred, kjer je bil samo en sošolec iz petega razreda in nekaj sošolk. Z ostalimi nisem imel nič skupnega. Mislil sem, da se ne bomo razumeli. Prvi teden sem se družil samo z Joštom. Verjetno smo se vsi slabo počutili v novem okolju, kar je vplivalo na naše odnose. Razredničarka nam je govorila, da moramo drug drugemu pomagati. Do nekaterih učencev se nismo lepo obnašali. Čeprav so se hoteli vključiti v pogovor, smo jih zavrnil. A stvari so se začele izboljševati. Čez mesec dni, smo se nekateri že družili. Z Joštom sva se največkrat družila z Rokom in Jakobom. Kasneje pa smo se družili skoraj z vsemi fanti. K temu je veliko pripomogla

tudi zimska šola v naravi. Skupaj smo se veliko šalili in smejali, še dan danes se. Med seboj si dajemo tudi vzdevke. Nekateri so smešni, nekateri pa so res žaljivi. Velikokrat se tudi skregamo, a se dokaj hitro spet pobotamo. Našemu razredu so najljubši športni dnevi, kjer se lahko več zabavamo kot pri pouku. V tem šolskem letu se kot razred zelo dobro razumemo. Večina učiteljev in učiteljic meni, da smo najglasnejši razred med vsemi sedmimi oddelki. Na začetku šestega razreda sem mislil, da mi ta razred ne bo všeč, a sem se motil, saj me ta razred osrečuje in sem čisto zadovoljen. Spoznal sem, da je premeščanje učencev pravzaprav odlična poteza, saj sem tako spoznal in pridobil veliko novih prijateljev. Res pa je, da pogrešam sošolce in sošolke iz petega razreda. Vesel sem pa, da se z nekaterimi lahko družim ob svojem prostem času. Najbolj pa pogrešam svojega starega sošolca iz petega razreda Gašperja. Pogrešam ga zato, ker sva drug drugega razumela in se podpirala. Čeprav se ne druživa več tako pogosto, sva ohranila enak odnos kot včasih.

Ruben Božič, 7. c

MOJ PRVI ZLOM ROKE

Bilo je navadno zimsko jutro. S šolo smo s napotili drsat. Komaj sem čakala, saj v svojih šestih letih še nisem drsala. Znam pa smučati, saj smučanje treniram od četrtega leta, sem si mislila. Pet minut čez osem smo šli na avtobusno postajo. Na avtobus smo vstopili ob 8.15. V avtobusu sem sedela s sošolko Nikolino. Obe sva se zelo veselili. Ko smo čez

45 minut prispeli na ljubljansko drsališče, so nam tam dali drsalke. Moje drsalke so bile vijolične. Na drsališču nas je bilo okoli 350 in bila je velika gneča. Po 30 minutah drsanja je sošolka padla in me potegnila za roko. Ker me je potegnila za roko, sem tudi jaz padla. Ujela sem se na roko, ampak zaradi močnega padca me je roka zelo bolela. Šla sem do učiteljice drsanja in ji povedala s solzami na očeh, a je ni zanimalo, saj je imela preveč dela. Videla me je moja učiteljica, poklicala me je k sebi. Stopila sem z drsališča in ji povedala, kaj se je zgodilo. Pomagala mi je sezuti drsalke. Bila sem zelo jezna na sošolko, saj zaradi nje nisem mogla več drsati. Učiteljica me je odpeljala na toplo, da tam z njo počakam do konca dneva. Po koncu smo se odpravili nazaj v Škofjo Loko. Med potjo me je roka zelo bolela. Bolela me je toliko, da je nisem mogla premikati. Ko smo prispeli, me je pred šolo čakal ati, učiteljica mu je povedala, kaj se je zgodilo. Ati mi je povedal, da ne grem smučat. Doma sva to povedala mami. Mami je zelo skrbelo, zato me je ati peljal k zdravniku. V zdravstvenem domu Škofja Loka so me poslali v splošno bolnišnico Jesenice. Do Jesenic sva se peljala zelo dolgo. Med vožnjo mi je ati povedal nekaj o grških bogovih, saj me to zelo zanima. Ko sva prišla, me je neka zdravnica vprašala, kaj se je zgodilo. Spustila naju je noter v čakalnico. V čakalnici jih je bilo veliko in po vrsti sem bila dvanajsta. Čez eno uro sem šla v ambulanto. Zdravnik mi je pregledal roko in me napotil slikat. Slikanje roke je bilo čudno in nenavadno. Po

slikanju roke sem spet šla v ambulanto, tam nama je zdravnik povedal, da imam počeno kost in bo potreben mavec za tri tedne. Mavčar mi je dal mavec. Ko sem imela mavec na roki, mi je bilo zelo čudno in vroče. Med potjo sem postala lačna in ati me je peljal v Mc Donald. V Mc Donaldu mi je ati kupil vesel obrok (happy meal). Med potjo sem zaspala saj je bila ura 22. Doma me je ati odnesel v posteljo. Zjutraj si nisem znala obleči hlač in majice. Zbudila sem mami, da mi je pomagala. Ati mi je nesel torbo v razred, ker je sama nisem mogla. V šoli so se mi vsi podpisali na mavec tudi učiteljica. Ker sem imela zlomljeno desno roko nisem pisala.

Tri tedne kasneje sem imela pregled v bolnišnici Jesenice. Pregledali so mi roko in dali dol mavec. Tako sem lahko spet pisala.

Kot zanimivost roko sem imela zlomljeno že desetkrat. Navajena sem na vse naprave in drsala nisem nikoli do takrat, ko so v mestu odprli drsališče. Roko sem nazadnje imela zlomljeno pred novoletnimi počitnicami.

Ana Kondić, 6. d

PRVIČ V BARCELONI

Ko sem bil star osem let, sem se odločil, da bi šel v Barcelono. Oči mi je dovolil in sva šla. V petek sva se odpravila na letališče Brnik. Ko sva prišla tja, sva šla na letalo in najprej odšla v München. Tam sva na letalo čakala štiri ure. Nato sva odšla še na drugo letalo, ki je letelo v Barcelono. Na letališču naju je pričakal očijev kolega. Potem smo vsi trije odšli v muzej Camp Nou-a. V muzeju so bile slike

nogometašev, posnetki in vsi pokali, ki jih je dobila FC Barcelona. Ko smo prišli iz muzeja, smo odšli še v mesto. V mestu je zelo veliko otrok igralo nogomet. Naslednji dan smo se odpravili na tekmo med Barcelono in Granado. Barcelona je zmagala 6 : 1. Po končani tekmi so bile ulice polne ljudi, zato smo do stanovanja prišli pozno. Naslednji dan smo obiskali še naravoslovno-tehnični muzej. V njem smo si lahko ogledali veliko simulacij naravnih pojavov. Nato smo se s podzemno železnico odpeljali še do Akvarija, kjer sem videl morske pse. Vikend se je končal in z očijem sva odletela proti domu.

Obisk Barcelone mi je bil zelo všeč. Ker sem navijač FC Barcelone, mi je očijev kolega podaril njihovo originalno majico, ki jo imam še danes.

Žak Keše, 6. d

FILIPOVA ZGODBA

Meni se zdi moja družina zelo zanimiva. Imam dva starejša brata, ki sta dvojčka, vendar sta zelo različna, stara sta petindvajset let. Ker sta dvanajst let starejša od mene, se nikoli nismo igrali otroških igrice, se pa sedaj veliko pogovarjamo in si pomagamo pri različnih opravilih. Na primer pomivanje posode, košnja trave in pospravljanje prostora. Med družinske člane štejem tudi moji dve psički Piko in Asi. Zelo ju imam rad. Da pa ne pozabim omeniti, da sta steber in podpora naše družine mami in oči, ki po mojem mnenju največ pripomoreta, da je naša družina srečna.

Filip Potočnik, 7. c

MOJE PRVE NOGOMETNE PRIPRAVE

Dogajalo se je marca. Nekega dne je v našo nogometno ekipo prišla novica, da bomo odšle na priprave. Na te sem čakala že nekaj časa in ko sem izvedela, da gremo, sem kar žarela od veselja.

Avtobus nas je pobral zgodaj zjutraj. Pot je bila dolga, a ni bila dolgočasna, saj smo si s soigralkami čas krajšale z različnimi igrami in seveda igranjem igrice na telefonu. Ko smo prispeli v Rovinj (ta se nahaja na Hrvaškem), v hotel, to ni bil kar en napol razpadel hotel, ampak je bil zelo urejen oziroma nobel. V sobi sem bila z dvema soigralkama. V sobi smo imele kopalnico, omaro s sefom (kamor smo skrivale sladkarije), eno veliko in eno manjšo posteljo, televizijo, res dobro osvetljava in telefon, s katerim si lahko klical recepcijo in druge sobe. Jedilnica je bila skupna, hrana pa samopostrežna. Za zajtrk si lahko izbiral med palačinkami, rogljički, žepki, hrenovkami, kruh si lahko namazal z različnimi marmeladami in namazi. Za kosilo si lahko izbiral med rižem, rižoto,

pico, raznim mesom, solato in testeninami. Za večerjo je bilo na izbiro malo od zajtrka in malo od večerje.

Treninge smo imele dvakrat na dan in imele smo tudi jutranji tek. Vmes smo imeli prosti čas. Prosto smo se lovili po hotelu in kopali v bazenu, ki je bil v kleti. Na žalost v fitnes še nismo smele hoditi, saj nismo bile dovolj stare. Trener nam je nekega večera, oziroma že noči, rekel, da nas ob 23.05 pride pogledat, če že spimo. Seveda nam niti na misel ni prišlo, da bi odšli spat, ampak smo raje na hodniku pred našimi sobami igrali igrice na telefonih in trenerja nameravali tam počakati. Ura je bila že 23.20, a trenerja od nikoder. Nekateri so nam vedno govorili, da trener prihaja, a seveda ni prišel. Ti nekateri so nekajkrat odšli pogledat, kaj trener dela. Povedali so nam, da spodaj z ostalimi trenerji gleda neko tekmo. Ko so nas še enkrat opozorili, da prihaja, jim seveda nismo verjele, a tokrat je res prišel. Ko smo videle njegov odsev v oknu, smo hitro pobegnile v sobo in se vrgle na posteljo, da je bilo videti, kot da spimo. Sobe so se odpirale na kartice tako, da trener ni mogel vstopiti. Naslednjo noč, ko so trenerji spet pregledovali sobe (tokrat prej), se je moja soigralka spomnila, da si ni umila zob. Jaz in moja druga soigralka sva ji rekli, da si jih bo umila jutri, ampak ne, umivat si jih je šla ravno takrat, ko so trenerji pregledovali sobe. Vse je bilo tiho, samo v naši sobi se je slišalo šlk šlk šlk (moja soigralka, ki si umiva zobe).

V hotelu smo ostali še eno noč, nato smo morali oditi. Spet smo bili v avtobusu in tok-

Patrik Platiša

rat malo manj veseli. Ko sem prišli domov, so me tam bili zelo veseli, v moji glavi pa so še vedno bili prizori iz priprav.

Tia Matanović, 6. b

S PETIMI LETI SEM ZAČELA TEKMOVATI

Ko sem bila še čisto majhna, me je mama že pri dveh letih navdušila nad smučanjem. Zelo rada sem prihajala na bele strmine Starega vrha. Ko pa sem bila dovolj stara, me je vpi-sala v smučarski klub Alpetour Škofja Loka. S petimi leti sem začela tekrovati. Postajalo mi je vedno bolj všeč. Ko sem stala na smučeh, sem preprosto uživala. Vsako leto sem imela več tekem, ki so bile vedno bolj pomembne zame. Ko pa sem dopolnila deset let sem se zavedala, da želim postati najboljša smučarka na svetu, kot je bila nekoč Tina Maze. Že kot majhen otrok sem jo občudovala. Vsako leto sem bolj in bolj uživala in z nasmehom odhajala na treninge. Lansko leto pa je bilo zame prečudovito leto, postala sem namreč državna prvakinja v veleslalomu. Bila sem navdušena. Letošnje leto sem prestopila v skupino U 14 deklice. Tekem je vedno več, poleg državnih tekem, bom tekmovala še na mednarodnih tekmovanjih. Najraje imam veleslalom, seveda sta mi všeč tudi slalom in superveleslalom, a mi je veleslalom najbolj pri srcu. Seveda pa sem zelo vesela, da imam ob sebi mojo mamo, ki mi vedno stoji ob strani in me podpira, ko mi je najtežje.

Tija Radelj, 7. a

Matic in Nejc

Jera Šubic

Matic, Nejc, Jakob, Ciril, Žiga.

RADA RIŠEM TUDI IGRALCE SVOJIH NAJLJUBŠIH FILMOV

Sem Tina Ramovš iz Škofje Loke in obiskujem deveti razred Osnovne šole Škofja Loka-Mesto. Odkar pomnim, rada ustvarjam. Starši mi povedo, da sem že v vrtcu vzgojiteljice navduševala s svojimi izdelki. Pobarvanke, flomastri, svinčniki in barvice so bili obvezna oprema, kamor koli smo šli. Prav tako sem bila vesela papirja, škarij in lepila. Stik z umetnostjo sem prvič doživela konec prvega razreda, ko me je mami vpisala na likovne ure k akademski slikarki Maji Šubic. Z največjim veseljem hodim na njene ure še danes. Tiste res boljše risbe in slike sicer nastajajo od konca leta 2018.

Nekaj časa me je privlačil lik Harryja Potterja. Ogledala sem si vse filme in prebrala vse njegove knjige, večkrat. Takrat je nastal prvi bolj poseben izdelek, ko sem z barvicami narisala njegov portret na leseno desko. Iz gline in žic sem izdelala veliko čarovniških palic. Informacije glede tehnik, materialov, ideje še vedno iščem tudi na spletu.

Rada tudi slikam na tekstil. V moji garderobi se najde kar nekaj kosov oblačil, ki sem jim s poslikavo dodala svoj podpis. Eden meni ljubših izdelkov je denimo jakna, na katero sem naslikala Lokija iz Marvel filmov in mi je vzela približno trideset ur dela. Starša me pri mojem ustvarjanju podpirata in spodbujata. Če si zaželim novih pripomočkov, to pomeni, da je v kompletu 150 in ne 15 barvic, če me razumete.

Poleg šole in risanja mi največ pomeni tudi glasba oziroma igranje na električno kitaro, ki sem si jo kupila pred pol leta. Odločila sem se, da bom znanje igranja pridobila kot samouk in mislim, da sem na dobri poti. Največkrat so glasbeniki, katerih glasbo poslušam in igram, moja največja inspiracija za risanje in slikanje. Trenutno so to najrazličnejši bandi, kot so My Chemical Romance in 5SOS ali pa solo glasbeniki npr. Harry Styles in Billie Eilish.

Poleg glasbenikov pa rada rišem tudi igralce svojih najljubših filmov, redkeje narišem tudi kakšno žival. Čeprav malokrat, je kača moja najljubša žival za risanje. Lansko leto pri likovnih urah smo izdelovali freske, na kateri sem upodobila zelenega drevesnega pitona. Kar mi ostane prostega časa, ga posvetim treningu atletike pri Atletskem klubu Škofja Loka.

Prav v teh dneh so potekali informativni dnevi in kot devetošolka sem obiskala Oblikovno gimnazijo v Ljubljani, kamor se želim vpisati. Navdušena sem prav nad vsemi programi, ki jih šola v starih ljubljanskih Križankah ponuja. Kam me bo nadaljnje šolanje in ustvarjanje pripeljalo? Ne vem. Pravijo, da sanjske službe ni, so pa službe, v katerim lahko uresničimo svoje sanje. Želim, da bi v življenju počela stvari, ob katerih bi uživala. Postopoma po korakih in upam, da me ti koraki pripeljejo do cilja.

Tina Ramovš, 9. a

Tina Ramovš, 9. a

V VODNEM PARKU

Nekega poletja sem s stricem in bratrancem šla na morje na Hrvaško, natančneje v Červar. Ta dan smo šli v vodni park imenovan Aqua colours Poreč. V njem je bilo ogromno raznobarnih vodnih toboganov. Nekateri so bili hitri, drugi pa so se vlekli kot kurja čreva. Da si se lahko spustil po večini toboganov, si potreboval velike napihljive obroče za eno, dva, tri ali štiri osebe, ki si si jih izposodil pri toboganih, preden si se spustil. Za en tobogan (po njem se nisem spustila le enkrat,) si potreboval blazino, podobno tisti za kampiranje, le da je ta imela še ročaje. Za proste pade nisi potreboval nič od tega, le primerno starost, ki je bila dvanajst let ali več (takrat se nisem smela spustiti po tem toboganu). Če povzamem, toboganov je bilo veliko in med sabo so si bili zelo različni. Ampak tako kot ima vsak kovanec svojo drugo stran – ker so bili tobogani visoki, si se moral, da si se sploh lahko spustil po njem, povzpeli po zelo veliko peklenko vročih železnih stopnicah, ki so te žgale v stopala. Ampak niso bile samo stopnice vroče, tla so bila skoraj še bolj vroča. Le v senci je bilo hladno, a senc ni bilo veliko. Vodni park je bil poln zabave tudi za mlajše obiskovalce, saj so tukaj bila tudi vodna igrala, ki so bila zelo podobna tistim na otroških igriščih, le ta so imela še miniaturne vodne topove. Moj mlajši bratranec se je večino časa zadrževal tu, saj mu divje toboganske vragolije niso bile najbolj všeč. Jaz sem se zelo zabavala (na veliko toboganov sem šla več kot enkrat), a vsa zabava se nekje prej ko slej konča. Zato smo okrog šestih

popoldne šli jest v restavracijo blizu toboganov, ki je bila tudi pod tem vodnim parkom. Po končanem lepem, a tudi utrujajočem dnevu smo se odpravili nazaj v naš apartma, saj nas je voda močno izčrpala. Bil je lep dogodek, ki mi bo vedno ostal v spominu.

Ivana Jordanov, 7. c

URA SLOVENŠČINE

Zvečer sem sestavljal lego kocke. Oči mi je naročil, naj se grem stuširat. Prišel sem v kopalnico in v tistem trenutku me je prešinil slab občutek. Vedel sem, da učitelj pri slovenščini sprašuje osebne zaimke. Med tem, ko sem se tuširal, sem ponavljal snov. Stuširal sem se in si umil zobe, nato pa sem šel spat. Zjutraj sem se zbudil ob pol sedmih, saj sem imel preduro. Pojedel sem zajtrk in se oblekel ter si umil zobe. Odšel sem na avtobusno postajo ter se z avtobusom odpeljal do šole. Za preduro smo imeli šport. Ura je kar hitro minila, saj je bila zelo zabavna. Drugo uro je bila angleščina. Ko je minila, pa je bila na vrsti slovenščina. Zazvonil je zvonec za konec odmora. Najprej smo se z učiteljem pozdravili, nato pa je rekel, da smo imeli za domačo nalogo prepisati tabele osebnih zaimkov. Zdrznil sem se. Vedel sem, da je nisem prepisal, saj sem čisto pozabil na domačo nalogo. To je bila sicer moja prva domača naloga, ki je nisem naredil, ampak ravno zaradi te sem bil vprašan. Vantil sem osebne zaimke, ampak sklanjati se jih nisem učil. Sklanjati sem jih sicer znal, ne pa pod velikim pritiskom. Veliko sem se motil in zato dobil negativno.

Čeprav me je to tako potrlo, da sem jokal, sem imel cilj, da bo naslednja ocena boljša.

Matevž Dolinar, 6. d

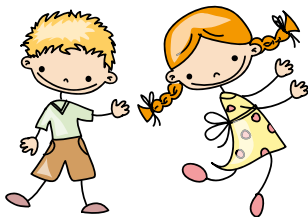
PRAZNOVANJE

Komaj čakam da ima sestrična rojstni dan. Stara bo trinajst let in hodi v sedmi razred. Doma je v Škofji Loki. Zelo rada riše. Rada ima likovno umetnost. Še dva dni in sestrična bo imela rojstni dan.

Dva dni je minilo. Danes ima rojstni dan. Čez tri mesece imam rojstni dan jaz. Stara bom dvanajst let. Trije meseci so minili. Danes imam rojstni dan. Na praznovanje bom povabila sestrični, bratranca, teto in strice. Praznovala bom jutri. Danes se moram dobro naspati, da bom jutri naspana. Za zajtrk sem pojedla kos kruha z marelično marmelado. Na praznovanje sta prišla še dedek in babica, prinesla sta mi pižamo, čips, ledeni čaj in nogavice. Od mamice, atija in bratca sem dobila pulover, hlače in vodo z okusom maline. Moj stric in teta sta mi prinesla posteljino, jakno in hlače. Moj rojstni dan smo praznovali do desetih zvečer. Po rojstnem dnevu sem odšla spat. Zjutraj sem odprla vsa darila. Bilo jih je zelo veliko in zelo so mi bila všeč. Naslednji dan sta prišla na obisk še dedek in babica iz Dobja. Prinesla sta mi pomarančni sok, kosmiče in trenirko.

Svoj rojstni dan sem praznovala v krogu družine in svojih najbližjih. To je bil moj najljubši rojstni dan mojega življenja.

Teja Šubic, 6. d

ŠTIRI LETA NISEM IGRAL NICESAR

S športom sem se začel ukvarjati pri treh letih. Najprej sem treniral nogomet, a mi ta šport enostavno ni bil všeč. Pri štirih letih sem ga nehal igrati. Štiri leta nisem igral nicesar. A na to sem začel igrati rokomet. Za ta šport me je navdušil prijatelj Bojan. Rokomet mi je zelo všeč, saj v njem uživam. Prejšnje leto smo bili v polfinalni skupini. Zavzeli smo trinajsto mesto v Sloveniji. To je moja športna zgodba.

Žan Budimir, 7. c

MOJE PRVO POTOVANJE Z LETALOM

Šolsko leto se niti končalo ni, ko so se zame že začele počitnice. Stara sem bila osem let. Učiteljica v tretjem razredu mi je dovolila, da sem s poukom zaključila en teden prej kot ostali. S starši in mlajšim bratcem smo se odpravili v Grčijo na otok Chios. To so bile moje prve počitnice z letalom.

Počitnice so se začele v soboto. Vstati sem morala že ob 4.30, saj je bil odhod letala že zelo zgodaj. Tako zgodnja ura me ni motila, saj sem komaj čakala, da pridemo na letališče in se peljemo z letalom. Ko smo prispele na letališče, je bilo tam še zelo malo ljudi. Kmalu so začeli prihajati tudi ostali potniki in skupaj smo počakali, da nam je predstavnik agencije izročil naše potovalne dokumente. Nato smo lahko odšli do okenca, kjer smo se prijaviili na let, prijazna uslužbenka pa nam je izročila vstopne kupone za

na letalo. Preden smo prišli do letala, smo morali še skozi varnostno kontrolo. Tam so pregledali naše nahrbtnike, da ne bi imeli kakšnih nevarnih predmetov. Tudi mi smo morali stopiti skozi rentgenska vrata. Vsi smo šli lepo skozi, le bratcu je zapiskalo, zato ga je varnostnik še enkrat pregledal. Po tekočih stopnicah smo se nato povzpeli v prvo nadstropje, kjer nam je policist pregledal še naše osebne izkaznice. Končno smo prispeili do okenca, kjer je čakalo naše letalo. Preden smo lahko šli na letalo, sva se z bratcem še malo igrala, da je čas hitreje minil. Mami je naredila tudi nekaj fotografij za spomin. Končno je napočil čas, ko so po zvočniku oznanili, da se bomo lahko vkrcali na letalo. Z bratcem sva bila še posebej neučakana, saj je bila to za naju nova dogodivščina. Na letalu nas je pozdravila prijazna stevardesa. Pred vzletom nam je razložila še nekaj pravil o varnosti. Nato pa smo se končno začeli premikati. Pred vzletom je imelo letalo tako veliko hitrost, da sva se z bratcem samo pogledala in se smejala. Hitro smo bili v zraku in se še kar nekaj časa vzpenjali, preden se je letalo poravnalo. Na letalu je bila kot stevardesa tudi mamina sodelavka, ki nam je za presenečenje postregla s slastnimi mafini. Da je čas hitreje minil, nama je dala tudi pobarvanke. Pogledala sva lahko celo pilotsko kabino, kjer sva se s pilotom tudi slikala. Počitnice v Grčiji so bile nepozabne, saj smo skupaj zelo uživali, plavali v morju, se igrali v mivki in si ogledovali znamenitosti. Ljudje so bili zelo prijazni. Najbolj pa si bom zapom-

nila potovanje z letalom, ki je bila res prav posebna in razburljiva dogodivščina.

Lara Majetič Freeman, 6. d

ERASMUS+ ZGODBA

EUstudents in EUwonderland

V šolskih letih od 2019 do 2021 bo na naši šoli potekal dvoletni projekt v okviru mednarodnega programa Erasmus+ z naslovom EUstudents in EUwonderland. Sodelujejo Bolgarija, Turčija, Italija, Poljska, Španija, Portugalska in Slovenija, delovni jezik pa je angleščina. Učenci bodo raziskovali našo kulturno dediščino, zgodovino, zaščiteni in ogrožena območja (zgradbe, rastline, živali), opravljali intervjuje ter s pomočjo IKT-tehnologije pripravili različna gradiva. Nekaj mladih raziskovalcev se bo udeležilo tudi izmenjave s partnerskimi deželami. Julija, Lucija, Ivan in Gašper se že veselijo letošnje izmenjave in novih poznanstev na Poljskem, novembra pa bo vlogo gostiteljice prevzela naša šola.

Logotip projekta

Lucija Ponikvar, 8. a

Neža Bogataj, 8. d

Joana Šavli

Zmagovalni logotip na naši šoli

Lucija Ponikvar, 8. a

Loška médla: Moja zgodba, tvoja zgodba

Glasilo OŠ Škofja Loka-Mesto

Šolsko leto 2019/2020

Likovni in pisni izdelki so delo učenk in učencev OŠ Škofja Loka-Mesto

Ilustracije na naslovnici: Ajda Šifrer, Brin Podobnik, Lana Malovrh, Sara Narobe

Ilustracije: Freepik

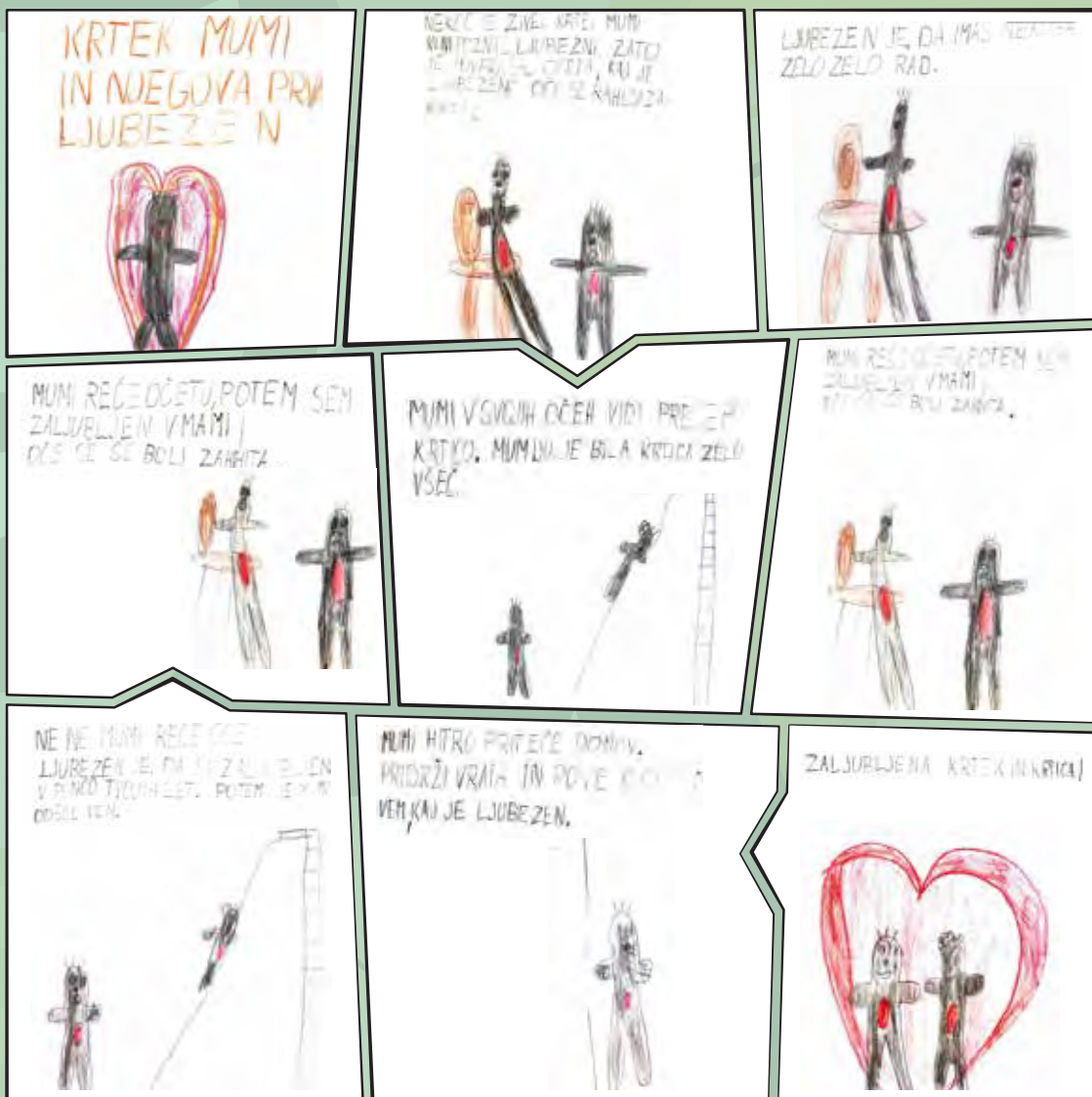
Idejna zasnova glasila: Tatjana Jereb Miklavčič, Bogdan Košak, Maja Reven

Lektoriral: Bogdan Košak

Likovno opremila in uredila: Nina Berčič Demšar, Format design, s. p.

Zanjo: Doris Kužel, ravnateljica

Škofja Loka, april 2020

Sara Narobe, 2. a

Brin Podobnik, 2. a